

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

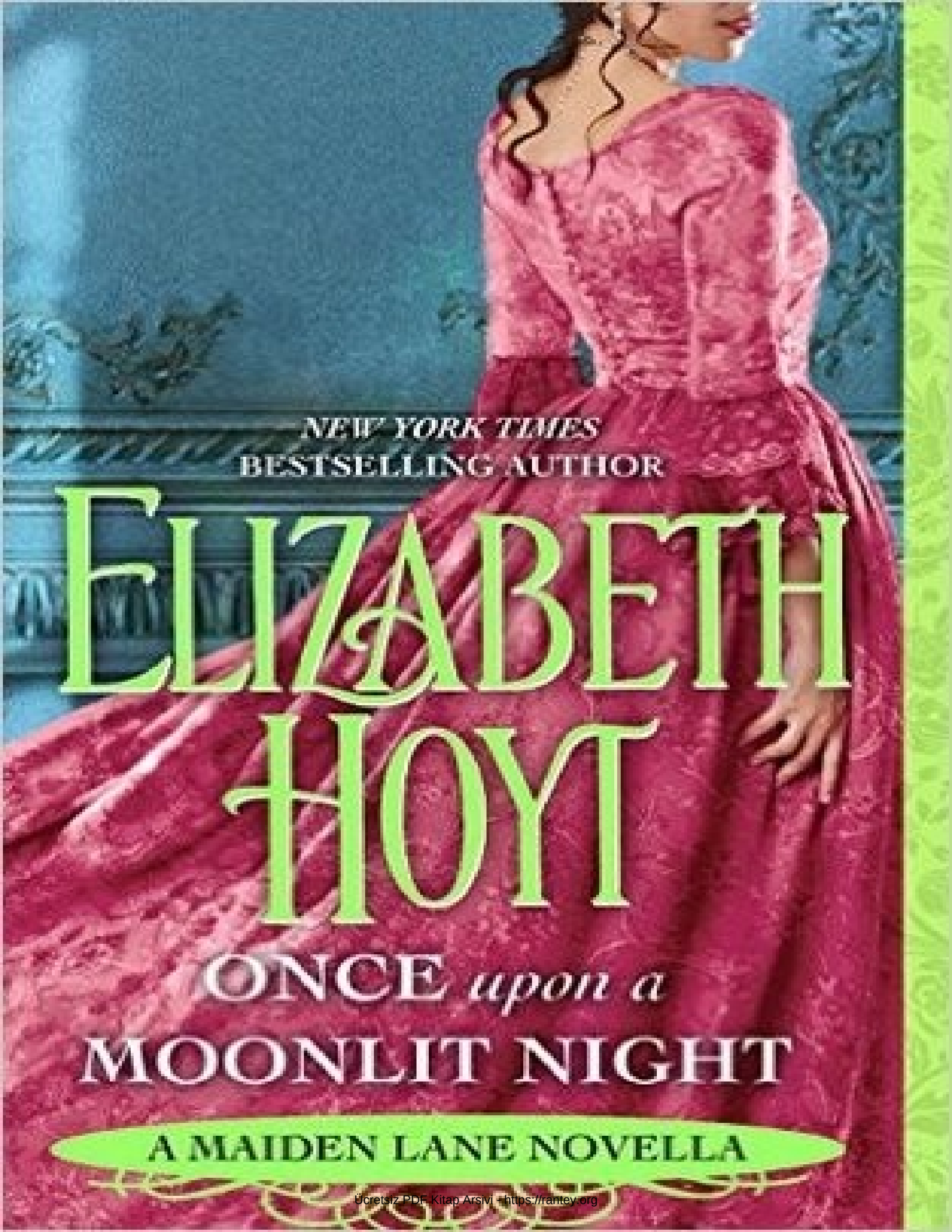
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

ELIZABETH HOYT

ONCE *upon a*
MOONLIT NIGHT

A MAIDEN LANE NOVELLA

Ay Işığında Bir Gece

Bir Maiden Lane Romanı

Elizabeth Hoyt

[İçindekiler Listesini](#)
[Okumaya Başlayın](#)
[Duke of Pleasure Telif Hakkı](#)
[Sayfasının Önizlemesi](#)

Birinci Bölüm

Bir zamanlar prensini arayan bir prenses varmış. Adı
Şakayık'mış....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Ekim 1741
Yorkshire,
İngiltere

Hippolyta Royle, yağmur altında karaçalılarla kaplı bir tepeye tırmanırken, bunun hayatının en kötü gecesi olduğunu düşündü biraz çılgınca. O istiridyeleri yedikten sonra midesi bulandığı zamandan bile daha kötüydü - o zamandan beri kabuklu deniz hayvanlarına bakamamıştı. Freddy Ward'ın o berbat ağız kokusuyla geçen ayki baloda onu öpmeye zorlamasından bile daha kötüydü. Çocukken bir kaplan tarafından takip edildiği zamandan bile daha kötüydü - ve bu gerçekten de oldukça korkunçtu.

Hippolyta soluk soluğa tepeye ulaştı, yağmur gözlerine damlıyordu ama sağ ayağı altından kaydı. Karanlıkta yarı kaymış, yarı düşmüştü; dikenler, çalılar ve İngiltere'nin kuzeyindeki ıssız kırlarda yetişen diğer her türlü şey, tepenin diğer tarafından aşağı yuvarlanırken ellerini ve bacaklarını tırmalıyordu.

Dibinde durdu, soğuk ve ıslaktı, perişan ve korkmuştu, yağmur yüzüne çarpıyordu, tilki köpeklerinin ürkütücü ulumaları rüzgârda yükselip alçalıyordu.

Çok yaklaşmışlardı.

Hippolyta ayağa fırladı. Doğru gitmesi gereken küçük kasabanın ışıklarını artık göremiyordu. Köpeklerin hangi yönden geldiğinden emin değildi. Tek bildiği, burada kalırsa bulunacağıydı.

Ve eğer bulunursa, tanıdığı en iğrenç adam olan Montgomery Dükü ile evlenmek zorunda kalacaktı.

Koştı.

Ayakkabıları çok büyüktü ve eğer bir patika varsa bile onu uzun zaman önce kaybetmişti, bu yüzden çalıların ve karaçalıların arasında tökezledi ve ayağı takıldı, ama devam etti. Hayır. Hayır, o deli adam tarafından yakalanmayacaktı. Bir daha asla.

Bir haftadan kısa bir süre önce, dört maskeli adam onu hoyratça uyandırdığında, kendi odasında, kendi güzel sıcak yatağında uyuyordu. Onu kaba bir battaniyeye sarmışlar - üzerinde sadece iç çamaşırları vardı - ve babasının evinden çıkarıp bir arabaya bindirmişlerdi. Bunu, onu kaçıran aynı adamlar tarafından korunan bir arabada dört gün süren sürekli, sefil, korkunç bir yolculuk izlemiş, ancak Montgomery Dükü'nün merkezi olan Ainsdale Kalesi'nde sona ermişti. Orada, muhtemelen Ainsdale'de dükle yalnız kalarak tamamen mahvolacağı zamana kadar kalması için küçük bir taş hücreye nakledilmişti. Ondan sonra da Dük'le evlenmek zorunda kalacaktı, çünkü çok az erkek ona sahip olabilirdi, babasının ona bıraktığı yüklü çeyizle bile. Dük'ün neden bu kadar ileri gittiği biraz muammaydı. Aslında Hippolyta'yı sevmediğinden, hatta ondan hoşlanmadığından emindi ve bir servete de ihtiyacı yoktu, kendi serveti vardı. Sonunda Hippolyta onun bunu tamamen kötülük olsun diye yaptığına karar verdi.

Herkes Montgomery Dükü'nün çok kötü, çok deli bir adam olduğunu biliyordu.

Neyse ki dükün hizmetçisi Bridget Crumb, Hippolyta'nın arkadaşıydı ve onun Ainsdale Kalesi zindanlarından kaçmasına yardım etmeyi başarmıştı. Plana göre Hippolyta yakındaki küçük kasabaya gidecek ve Londra'ya giden posta arabasına binebileceği sabaha kadar saklanacaktı.

Ne yazık ki bu, bindiği küçük şişman midilliden ayrılmadan önceydi.

Tazıların çan sesine benzeyen korkunç sesi aniden daha net duyulduğunda bir çamur birikintisine doğru sıçradı. Yüce Tanrım, sanki hemen peşindelermiş gibi hissediyordu. Başka bir tepeciğe tırmandı, nefesi çılgınca kesiliyordu, göğsü soğuktan ve panikten ağrıyordu. Düke lanet olsun! Onu sadece bir ödül olduğu için -İngiltere'nin en zengin varisi- ve belki de çarpık bir şekilde ondan nefret ettiğini bildiği için istiyordu. Ne tür bir deli karısını kaçıır?

Funda ya da kaba çalılık parçaları her neyse onlara tutundu, dallar kayarak parmaklarını kesti ve kendini lanet olası küçük tepenin kenarına çekti. Bir trajedinin zavallı gelin ödülü, bir köşeye itilmiş ve ölene kadar herkes tarafından acınan, solgun, sevimli ve zavallı küçük bir eş olmayacaktı.

Hippolyta tepeye doğru sürünerek çıktı -ve doğruca çamura battı, elleri ve dizleri birkaç santim derine battı. Tam fener ışığını gördüğü sırada kendi kendine inledi.

Hayır.

Oh, hayır, hayır, hayır.

Fenerin bir arabanın üzerinde olduğunu fark ettiğinde, açık alanda kendini bir şekilde gizlemeye çalışarak sinmeye başladı. Aşağı baktı. Çamur... bir yolun üzerinde diz çökmüştü. Ve yağmurda ağır ağır kendisine doğru gelen arabanın kasasında sadece iki at ve iki adam vardı. Dükün sahip olabileceği bir şeye benzemiyordu.

Hippolyta ayağa fırladı ve kollarını başının üzerinde tutarak yolun ortasına doğru koştu. "Dur! Tanrı aşkına, dur!"

Bir an için hiçbir şey olmadı. Atlar ona doğru koşmaya, yağmur yüzüne sıçramaya ve köpekler daha da yaklaşmaya devam etti.

Sonra sürücü homurdandı ve sarsıldı, "Oha!" diye bağırdı. Durun bakalım, çocuklar, durun."

Sırılsıklam bir pardösünün içinde kambur duruyordu, hırpalanmış şapkasından su damlaları akıyordu. Yanında daha ufak tefek bir adam ya da çocuk oturuyor, kafasına attığı paltosunun içinde sefil bir şekilde büzülüyordu.

Sürücü arabanın fener ışığında gözlerini kısarak Hippolyta'ya baktı, gözleri kesik çizgiler halinde kayboldu. "Şimdi uslu bir kız ol ve yolu aç, tamam mı?"

"Lütfen," dedi Hippolyta, "efendinizden ya da hanımınızdan beni de yanınıza almasını istemelisiniz."

"Ah," dedi sürücü garip bir ünlem gibi görünen bir sesle. "Şimdi, bu olabilir-"

Ama köpekler artık çok yakındaydı. Hippolyta ayağa kalktı ve sert bakışlarını adama dikti. "Derhal, lütfen."

Şoför içini çekti ve yumruğuyla arabanın yan tarafına vurdu. "Hey! Matt! Yoldaki aptal bir kadın onu almamız gerektiğini söylüyor-"

Hippolyta arabanın yanına koştu ve kapıya vurdu. "Lütfen, efendim, lütfen!"

Kapı aniden açıldı. Uzun saçları yüzüne dağılmış genç bir adam başını dışarı uzattı. "Bu da ne böyle?"

Hippolyta omuzlarını geriye attı ve adamın ürkütücü yeşil gözlerinin içine ciddiyetle baktı. "Ben Hippolyta Royle, İngiltere'nin en zengin varisiyim. Beni zorla evlendirmek isteyen bir alçak tarafından kaçırıldım. Eğer beni sağ salim Londra'daki babama geri götürürseniz, zengin bir şekilde ödüllendirileceksiniz."

Bir yağmur damlası burnundan aşağı akarken adam gözlerini kırıştırdı.

Sonra kahkahalara boğuldu.

Hint Okyanusu'nda iki yıl süren bir keşif gezisinden, üç kuzeninin çeşitli hastalıklara yenik düştüğü ve böylece Paxton Kontluğu'nun kendisine miras kaldığı şeklindeki can sıkıcı haberle geri çağrılan Matthew Mortimer, kahkahalarını kontrol etmeye çalışıyordu.

Çok zordu.

Arabasının dışındaki deli yaratık, sırlıslık olmasına, çamura bulanmış olmasına ve yamalı, yırtık pırtık bir pelerin giymesine rağmen, Saba Melikesi gibi kibirli bir şekilde ona bakıyordu. Kesik siyah saçları, pelerininin başlığı ve çamur yüz hatlarını gizliyordu ama duruşu ve sesine bakılırsa çok yaşlı olamazdı. Belki de bir ustadan kaçan bir çırak ya da yolda seyahat eden bir dilenciydi. Ne de olsa soğuk ve ıslak bir geceydi ve bu kadar dürüst bir suratla saçma sapan bir hikâye anlatabilen haylazlara karşı biraz zaafı vardı.

Matthew esnedi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ tatlım, atla. Seni bir sonraki kasabaya kadar götürebilirim ve sonra kederli hikâyeni başka bir zavallıya anlatmak zorunda kalırsın."

Gözlerini ona dikti ve bir an için ona cehenneme gitmesini söyleyecekmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Sonra kırların ötesinden av köpeklerinin borazan sesi geldi. Kadın yerinden fırlayıp arabaya atladı, adamı geri çekilmeye zorladı ve beraberinde ıslak at, bataklık ve küf kokusunu da getirdi. Tanrım! Neyin içinde yuvarlanıyordu?

Kadın, karanlık vagonda sırlıslık, kokuşmuş bir yığın halinde adamın karşısına yerleşti ve hâlâ aristokrat bir aksanla, "Ee? Gidelim mi?"

Çok güzel. Matthew gözlerini devirdi, arabanın kapısını çarparak kapattı ve Josiah'ya hazır olduklarına dair bir işaret olarak tavana vurdu.

Araba hareket etti.

Battaniye ve kürk yığınının içine geri yerleşti. Kadın arabanın yolunu kestiğinde uyukluyordu. Son köyde durmaları gerekiyordu ama han doluydu ve Matthew yola devam etmeye karar vermişti. Ve sonra tabii ki yağmur yağmaya başlamıştı. Josiah'dan bunun sonunu asla duymayacaktı ve yaşlı denizci sırf ona inat olsun diye onları bir uçurumdan aşağı atarsa hiç şaşırmayacaktı.

"Yalan söylemiyorum." Karşısındaki kadın aniden konuştu, sesi karanlıkta boğuk geliyordu.

Ayrıca öfkeli.

İç çekti. Uzun bir gün olmuştu ve eski profesörünün kır evinden geç ayrılmıştı. "Seni arabama aldım, değil mi? Belki de öylece bırakmalısın."

Onun sertleştiğini hissettiğine yemin edebilirdi. "Nazik yardımınız için teşekkür ederim-"

Yardım mı?

"-ama bir yalancı olarak görülmekten hoşlanmıyorum. Elbisemin çok şık olmadığını biliyorum-"

Oh, Tanrı aşkına. "Tatlım, bir dahaki sefere bir beyefendiyi kandırmaya karar verdiğinde, başlangıç için farklı bir isim dene. Hippolyta Royle? Kimse çocuğuna bu ismi vermez. Kulağa aktris ismi gibi geliyor. Düşündüm de, muhtemelen sen de öylesin, değil mi? Şanssız bir aktris? Sana biraz yardım edeyim: Moll Jones. Basit ve daha da önemlisi unutulabilir. Bir şey değil. Moll."

Karşısında sessizlik vardı. Evet. Öfkeli kadın nefesleri dışında sessizlik.

Çok kesin bir ifadeyle, "Bu konudaki teorilerinizi açıklamanız ne kadar hoş," dedi.

Sırttı. "Hizmet etmeyi severim."

"Oldukça." Sanki dişlerini birbirine geçiriyormuş gibi bir ses çıkardı. Umarım dişlerinden biri kırılmamıştır. "İnsan neredeyse sizin de hileye ve aldatmaya meyilli biri olduğunuzu düşünecek."

Homurdandı. "Hayır, değilim. Benim işimde buna gerek yok. Bir yıl önce yerel köylülere mihracenin geçiş belgelerine sahip olduğunu ima ederek kendisini oldukça riskli bir durumdan kurtardığı bir olayı hatırladı

-"Genelde değil."

"Gerçekten." Tek bir kelimededen böylesine güvensizlik damladığını hiç duymamıştı. "Peki bu ne iş?"

Matthew ağzını açtı... ve sonra kapattı. Son iki yılını Hindistan'ı ve Hint Okyanusu'nu keşfederek geçirmişti çünkü aristokrasinin bir üyesiydi ve bunu yapabiliyordu. Ama yol kenarındaki küçük bir dilencinin kim ve ne olduğunu bilmesine izin verecek kadar aptal değildi. "Ben bir bilim adamı ve haritacıyım. Bu da demek oluyor ki-"

"Haritalar, evet, biliyorum," diye tersledi, sanki lanet olası bir prensesmiş gibi hâlâ o nazlı aksanıyla.

"Haritacının ne olduğunu biliyorsun." Gözlerini kıstı ama elbette onu göremiyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Adamın ağzı kızın kibri karşısında alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Matthew Mortimer, haritacı, hizmetinizdeyim, Majesteleri."

"O zaman sanırım posta arabası olan bir kasaba bulana kadar ben Moll Jones'um," dedi.

Son kelimeyi söylerken çıkardığı sarsıcı ses olmasaydı, sesi mağrur çıkabilirdi.

Lanet olsun. "Neden bana üşüdüğünü söylemedin?"

"Ben...öyle olduğunu düşünürdüm-"

Ama onun sümüklü küçük çemkirmesinin sonunu beklemiyordu.

Uzandı ve ıslak pelerini onun üzerinden çekti.

Ya da denedim.

Ona sanki taç mücevherleriymiş gibi sarılıyordu. "Ne hakkında konuşuyorsun?"

"Pelerinin sıırıslık olmuş," diye homurdandı. "O şey üzerindeyken asla ısınamazsın."

"Ama-"

"Bırak, lanet olsun!"

Sertçe çekti ve o şey duyulabilir bir yırtılmayla kızın üzerinden çıktı.

Pelerin yüzüne iğrenç bir ıslak şaplakla çarptı.

Kadın gıcırdadı ve karanlık vagonun üzerinden yuvarlanarak adamın kollarına düştü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Matthew, lanet pelerini yere iterken burnuna gelen bir dirsekten kıl payı kurtuldu.

"Kıvrınmayı keser misin?"

"Bırakın beni, efendim!"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye kükredi, kızın çırpınan uzuvlarını kontrol etmeye çalışırken tahammül edemeyeceği kadar mağdur olmuştu. "Çamura bulanmış, kokuşmuş ve şüphesiz çiçek hastalığına yakalanmış bir gezgin aktrisin ırzına geçmekle ilgilenmiyorum!"

Kadın dondu kaldı, vücudunun her çizgisi öfkeyle kaskatı kesilmişti ve sözlerine rağmen kucağındaki kığın dolgunluğunu ve göğsüne yaslanmış göğüslerin güzel ve şişman olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Tam da sevdiği gibi.

"Oh!" dedi, sesinin tutkudan ziyade öfke olduğundan emin olduğu için nefesi kesilmişti. "Oh...sen...ben..."

"Doğru," diye karşılık verdi, onu battaniyenin altına çekti ve battaniyeyi ikisinin üzerine attı. "Ben. Sen. Sıcak tutuyorum. Sadece bu gece için. Benim lanet arabamda. Ve sabah birbirimizden kurtulmuş olacağız ve bir daha asla karşılaşmak zorunda kalmayacağız. Tanrı'ya şükür."

İkinci Bölüm

Prenses Şakayık evlenmek için çok uzaklarda uygun bir prens aradı. Ancak ne zaman gerçek bir prens bulduğunu düşünse, büyükbabası kral, gözlüklerinin üzerinden adama baktı, dudak büktü ve başını sallayarak adayı reddetti.

Büyükbabası gerçekten alışılmadık derecede seçiciydi....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta boğucu bir sıcaklık ve yanağının altında hafifçe yükselip alçalan sert, cızırtılı bir yastıkla uyandı.

Uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve yüzünü örten battaniyeyi kenara itti.

Parlak güneş ışığı arabayı aydınlattı. Günaydın o zaman.

Kımıldamadan etrafına bakındı. Korkunç Bay Mortimer'ın göğsüne uzandı ve -kısaltılmış çenesini ve burun deliklerini kontrol etmek için başını biraz kaldırdı, evet, hâlâ uyuyordu. Başını tekrar aşağı indirdi. Güzel. Adam korkunç derecede kaba ve ağzı bozuk olabilirdi ama yeleğinin cızırtılı yününe rağmen oldukça rahattı.

Aslında, şimdi düşününce, muhtemelen onun korkunç kabalığı yüzünden rahatlayabilmişti. Dün gece adam onu aniden yakaladığında neredeyse histerik bir hale gelmişti; Montgomery Dükü'nden ve onun kendisine yapmak istediklerinden saatlerce kaçtıktan sonra doğal olarak öyle olmuştu. Bay Mortimer'ın çiçek hastalığına yakalanmış bir aktrisi yatağa atmayacağını açıkça söylemesine kadar korkusu geçmemişti. Çünkü mantıklı gelmişti.

Başka bir şey değil - hangi insan basit bir takla için hastalık ve ölüm riskini almak ister ki?

Burnundan bir parça kurumuş çamur düştü ve önündeki gri kumaşın üzerine kondu.

Hippolyta iç çekti. Hayatı boyunca hiç bu kadar pis olmamıştı. Saçlarının bir şey tarafından keçeleştirildiğini ve başının yan tarafına yapıştığını hissedebiliyordu. Vücudunun her yerinde kurumuş ter ve bir tür yağlılık hissediyordu ve gerçekten de cennete kadar koktuğundan çok korkuyordu. Neredeyse Olimposlulara özgü bir iğrençlik içindeydi.

Bay Mortimer'ın onu çiçek hastalığına yakalanmış bir fahişe sanmasına şaşmamalı.

Dün gece Bridget ona Londra'ya giderken kullanması için küçük bir para kesesi vermişti. Sağ kalçasının dış tarafında, sağlam bir jartiyerle sıkıca bağlanmış, sağlam ve rahatlatıcı bir ağırlıktı. Belki de posta arabasının kalkışından önce bir hana varırlarsa, paralarını sayabilir ve biraz daha kalırsa bir oda kiralayıp banyo yapabilirdi.

Hippolyta bu düşünceyle başını kaldırdı ve nerede olduklarını görmek için pencereden dışarı baktı. Ama manzara ona çok az şey söylüyordu: çitler, donla kaplı tepeler ve kayıtsız koyunlar.

Hareket edip etmemesi gerektiğini düşünerek arabaya döndü ve ilk kez gün ışığında Bay Mortimer'ın yüzünü tam olarak görebildi.

Göz kırptı.

Oh.

O...

Pekala.

Bir erkekte gördüğü en kalın, en gür kirpiklere sahipti. İlk düşüncesi bu oldu. Bronzlaşmış yanaklarına siyah ve ipeksi bir şekilde uzanıyorlardı ve eğer bir kadın olsaydı boya kullandığından şüphelenirdi. Saçları uzundu, yüzünün etrafında koyu kahverenginin vahşi bir yumağı ve güneşten gelen daha açık kahverengi çizgiler vardı. Elmacık kemikleri yüksek ve küttü ve altında bir günlük kirli sakaldan fazlası vardı, bu da onu

baskınlar arasında uyuklayan bir korsana benziyordu. Ama kadının bakışlarını kaçırmamasına neden olan şey ağzıydı.

O dudaklar.

Bu duygulu, güzel dudaklar dün gece ona tüm o korkunç şeyleri söylemiş miydi?

Bronz tenine karşı yumuşak ve soluk pembe, üstteki bir aşk tanrısının yayı şeklinde keskin bir şekilde kesilmiş, alttaki durgun bir şekilde kıvrılmış ve peluş, uykuda hafifçe ayrılmış. Yumuşak ve davetkâr. Biraz öne eğilirse bu dudakları yalayabilirdi ve her nasılsa baş döndürücü, sarmal bir hisle dudakların tadının ekşi olacağını hissetti.

Hippolyta başını başka yöne çevirdi.

Nedense nefesi hızlı kesiliyordu ve aniden pozisyonunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark etti. Adamın tam üstünde, sanki çok da yumuşak olmayan büyük bir kuş tüyü yatakmış gibi yatıyordu.

Aceleyle ondan uzaklaşmaya başladı. Ama ikisini de örten battaniye yığınının dolandı. Dirseği takıldı, üç bacağının üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı, araba bir virajda sarsıldı ve dengesini kaybetti.

Ona doğru sertçe düştü. "Oof."

"Lanet olsun-!" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çimen yeşili, öfkeliydi ve yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Ve hâlâ o gülünç derecede gür kirpiklerle çevriliydi. "Beni çözmeye mi çalışıyorsun?"

"Ayağa kalkmaya çalışıyordum," diye karşılık verdi Hippolyta, içinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurarak mümkün olduğunca vakur bir şekilde.

Yüzünden bir çamur parçası daha düşüp çenesine kondu ve her şeyi mahvetti.

"Bir dahaki sefere" -sert, sıkı ellerini beline kenetledi- "kalk" -onu kaldırdı, battaniyeleri ve her şeyi- "dizini lanet olası taşaklarıma sokmadan."

Onu karşısındaki koltuğa bıraktı ve tekrar koltuğun köşesinde kalan tek battaniyenin yanına oturdu.

Hippolyta gözlerini kırptırdı, biraz nefessiz kaldığını hissetti. Hiç de ufak tefek bir kadın değildi ve Bay Mortimer onu bir bardak birayı kaldırır gibi yumuşak bir şekilde kaldırmıştı. Bu oldukça... rahatsız edici bir güç gösterisiydi, karnında biraz titreme hissetmesine neden oldu.

Adamın kara kaşlarını çatarken kendini desteklemek istercesine elini anatomisinin o kısmına dayadı. "Özür dilerim. Bu kadar kaba olmana gerek yoktu. Niyetim... şey..."

Kadın özrünü dilemekte zorlanınca homurdandı ve aniden pencereyi açmak için eğildi. "Josiah! Charlie!"

"Evet?" diye bağırdı öndeki kutudan.

"Arabayı durdurun."

Araba yolun kenarına yuvarlandı ve sonra sarsılarak durdu.

Bay Mortimer. Mortimer açıldı ve kapı olmadan bakıyor Hippolyta'ya.

"Nereye gidiyorsun?" diye tısladı ona. Görünürde tarlalardan başka bir şey yoktu.

Tekrar ona baktı. "İşemek için."

Kapı çarparak kapandı ve o anda vagonda yalnızdı.

Hippolyta ellerini battaniyenin altında kucağında birleştirdi, kendi mesanesinin de bakıma ihtiyacı olduğunu farkındaydı. O döndüğünde dışarı çıkıp belki bir çalı ya da... bulması gerekecekti.

Karşı koltukta kalan bohça halindeki battaniye hareket etti.

Dondu kaldı.

Ne?

Küçük, sivri gri bir burun kıvrımlardan birinden dışarı çıkmış, ilgiyle seğiriyordu.

Kapı açıldığında Hippolyta çığlık atmak için nefes almıştı.

Bay Mortimer'a çılgınca baktı.

"Ne?" Kaşlarını çatı ve arabaya tırmanırken etrafına bakındı.

Battaniyeyi işaret etti. "Bir fare!"

Aslında gözlerini devirdi. "Bu bir sıçan değil." Battaniyeyi tören yapmadan yere itti ve küçük gri bir hayvan ortaya çıktı, uzun ve zayıftı, bir noktaya kadar daralan kabarık bir kuyruğu vardı. Minik pembe bir burnu, düzgün yuvarlak kulakları ve zeki çekik gözleri vardı. "Bu bir-"

"Firavunfaresi," diye nefes aldı Hippolyta, büyülenmiş gibi.

Matthew küçük dilenciye sertçe baktı. Çok az İngiliz firavun faresini tanımak bir yana, ne olduğunu bilirdi. Arabaya dolan gün ışığında gerçekten de üzücü bir görüntüsü vardı. Saçlarının çoğu aşağıya sarkmış, çamurla pıhtılaşmıştı. Tutunduğu battaniyeden dışarı taşan ayaklarında kaba yün çoraplar ve çirkin tokalı ayakkabılar vardı. Üzerinde bir zamanlar siyah olabilecek ama şimdi kir rengine dönmüş çok büyük bir elbise vardı. Korse, altındaki kirli bir kombinezonu ortaya çıkarıyordu. Ellerini kadının beline koyup sadece ince, esnek kumaş katmanlarını hissettikten sonra, kadının iç çamaşırı giymediğini anladı. O dolgun göğüsler yürürken vahşi ve ahlaksızca zıplıyordu.

Gün ışığında, kaçırılmış bir mirasçı olduğu iddiası bir gece öncesinden daha da gülünçtü -kendini tuttuğu muhteşem yol dışında. Eski battaniyelere sarınmış, yüzünde kurumuş çamur izleri, küçük çenesi yukarı doğru eğik, bir fakirle ata binmeye tenezzül eden bir kraliçe gibi oturuyordu.

Sanki ona iyilik yapıyormuş gibi.

Üst dudağı yukarı kıvrıldı. "Firavun faresinin ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Alaycı bir tavırla gözlerini açtı. "Belki de Hindistan'da doğup büyüdüm, Bay Mortimer. Belki de yılan oynatıcılarını firavun faresi yardımcılarıyla birlikte izlerdim. Belki de küçük bir kızken babamdan kendim için bir tane isterdim. Ama unutmuşum, söylediğim kişi olmam mümkün değil."

Kaşlarını çattı. "Hindistan."

Gülümsemesi sakın ve tedirgin ediciydi. "Hindistan."

Gözleri kısıldı ve arabada öne doğru eğilerek homurdandı: "Bakın Prenses, bu sabah sattığınız şeyi dün geceden daha fazla yutmuyorum."

"Doğal olarak en iyisini siz bilirsiniz."

"İstiyorum." Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı ve kızın dudaklarındaki hayal kırıklığına uğramış küçük kıvrımı görmezden geldi.

"Adı ne?" Kirli, tırnakları yırtık pırtık ve kırık parmak uçlarını Tommy'ye uzattı, o da cıvıdayarak arabanın yanına sığırdı.

"Tommy Teapot," diye cevap verdi sertçe, firavun faresinin arka ayakları üzerinde durup hapsirmeden önce kolunu ve kulağını koklamasını ve tekrar dört patisinin üzerine düşmesini izledi.

"Çaydanlık mı?" Tommy battaniyelerini incelerken kadın gülümsüyor, sesi lanet olası firavun faresi için yumuşak çıkıyordu.

"Gemide büyük bir bakır çaydanlık vardı. Bir nedenden dolayı içinde kıvrılıp uyumayı severdi. Denizciler ona Tommy Teapot demeye başladılar ve"- omuz silkti-"adı kaldı."

"Bir gemi mi?" Bunun üzerine başını kaldırıp baktı. "Bir yolculuktan mı dönüyorsunuz?"

"Hindistan'a." Arkasına yaslandı, bacaklarının yayılmasına izin verdi. "Görünüşe göre büyüdüğün yere."

Sesindeki inançsızlığı gizleme zahmetine girmede. Evet, firavun fareleri İngiltere'de nadir görülen şeylerdi ama Hindistan ya da Arabistan'a giden herhangi bir denizci bir tane görmüş ve hikâyesini anlatmış olabilirdi.

Denizciler ve fahişeler arkadaşlık etme eğilimindeydi.

Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı ve çenesindeki çamurun çatlamasına neden oldu. "Aslında öyleydim. Babamın beni Venedik'e götürdüğü iki yaş yirmi yaşına kadar."

Homurdandı. "Oh, şimdi de Kita'ya gittin." Kadın tatlı tatlı gülümsedi. "Oldukça. Ama bana yolculuğunuzu anlatın, Bay

Mortimer. O kadar yer varken Hindistan'da ne işin vardı?"

"Size daha önce de söyledim: haritalama ve bilimsel örnekler toplama. Düzinelerce bitki getirdik.

korunmuş kuş derileri, hayvan derileri ve böcekler. Sıkıştırılmış çiçek ve yapraklardan oluşan kitaplar, notlarımız ve eskizlerimizden bahsetmiyorum bile. Keşif gezisindeki doğa bilimcilerimizi Edinburgh'daki eski profesörümle hala getirdiğimiz örnekler üzerine tartışırken bıraktım. Ve yapabildiğimiz haritalar." Matthew bu anı karşısında sırtıttı. "Kalküta'dan Himalayalar'a kadar detaylı bir harita yapabildik. Nehirler, yollar, yükseklikler, her şey. Muhteşemdi." Kaşlarını çattı. "Ta ki Fransızlarla lanet olası çatışmalar orada bir şey yapmayı neredeyse imkânsız hale getirene kadar. Eve geri çağrıldığım iyi oldu."

"Yine de bir hayal kırıklığı olmuş olmalı," dedi yumuşak bir sesle. "İşinden keyif almış gibi konuşuyorsun."

"Ben yaptım." Omuz silkti, bakışlarını başka yöne çevirdi ve kontluğu ve onu bekleyen borçları düşündü. Artık onun için dünyayı dolaşmak yoktu. Artık tozlu yolculuklar, hazmedilemeyen yerli yemekleri ve ölüme yakın deneyimler yoktu. Muhtemelen en büyük derdi kanlı eldivenlerinin rengi olan, peynir altı suyu suratlı bir mirasçıyla evlenmek zorunda kalacaktı. "Ama şimdi beni ilgilendiren başka meseleler var."

"Oh? Ne?"

Onun hevesli küçük yüzüne tembelce gülümsedi. "Bu seni pek ilgilendirmiyor, değil mi?"

"Hayır, sanırım öyle değil." Arkasına yaslandı, sinirli görünüyordu. "Sakıncası yoksa, görmem gereken bir doğa olayı var."

"Hiç de değil." İronik bir centilmenlikle kolunu uzattı. Kadın ayağa kalktı ve arabadan indi.

Adam tam arkasındaydı ve bu onu ürkütmüş gibiydi. Dönerek endişeyle ona baktı. "Nesin sen-?"

"Üzölmeyin Prenses." Bir çiti işaret etti. "Orada ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin. Ben arabanın diğer tarafındaki adamlarımla konuşacağım."

Onun cevabını beklemeden döndü ve arabanın etrafında yürüdü. Adamlarını atların yanında buldu. İkisinden daha yaşlı olan Josiah arabaya yaslanmıştı, gri saçları üç köşeli şapkasının altından ve

Hala nemli olan paltosunun yakası. Josiah ellili yaşlarında, kısa boylu, çarpık bacaklı bir adamdı ve hayatının çoğunu denizde geçirdiği için yüzü deri gibiydi. Charlie ise henüz on sekizindeydi, taze yüzlü ve siyah saçlıydı. Çocuk neredeyse Matthew kadar uzun boyluydu ama bir leylek kadar çelimsizdi. Şu anda eğilmiş, atlardan birinin toynaklarını inceliyordu.

Matthew kaşlarını çatı. "Topal mı kaldı?"

"Ne?" Charlie başını kaldırdı, yanakları rüzgârdan kızarmıştı. Yakında bir gün o masum yüzüyle kızların kalbini kırmaya başlayacaktı. "Oh, hayır lordum, sadece emin olmak için kontrol ediyordum."

"Peki." Matthew çenesini çocuğa doğru salladı.

Charlie doğruldu ve Josiah ile onun durduğu yere geldi.

"Şimdilik 'Bay Mortimer'." Matthew yaşlı adamla gencin arasına baktı. "Unvanımı bilmemesini tercih ederim."

Charlie'nin alnı şaşkınlıkla kırıştı.

Ama Josiah derin bir kahkaha attı ve ayaklarının dibindeki yere tükürdü. "Ne kadar güzel bir adın olduğunu öğrenirse kızın sana yapışıp yalvarmasını istemezsin, değil mi Mattie?"

"Bir sonraki kasabaya gidelim de ondan kurtulalım," diye homurdandı Matthew.

"Ve şimdi bunu isteyeceğinden emin misin?" Yaşlı adam iğrenç öpücük sesleri çıkardı.

Matthew tek parmakla cevap verdiğinde Josiah neredeyse kahkahadan boğulacaktı.

Ensesindeki ürperti hissini görmezden gelerek arabanın etrafından dolaştı. Bu his, seyahatlerindeki gergin durumlarda onu birden fazla kez kurtarmıştı. Şu anda da ona, alay etmesine rağmen yaşlı Josiah'nın sözlerine kulak vermesini söylüyordu. Ekselanslarını bir sonraki handa bırakırken iki kere düşünmesini söylüyordu. Yine de bu kez, içini kemiren tedirginlik duygusu yanıltı. Küçük serseri kendi başının çaresine bakabilecek kapasitedeydi.

Ayrıca, kızın güvenliği onu ilgilendirmiyordu.

Üçüncü Bölüm

Bir gece geç saatlerde sarayın kapısı korkunç bir şekilde vuruldu. Dışarıda, sağanak yağmur altında, üzerinde yırtık pırtık bir pelerinden başka bir şey olmayan bir adam duruyordu. Adının John olduğunu ve anayolda soyguncular tarafından tuzağa düşürüldüğünü söyledi.

Ama Prenses Şakayık onun sadece güzel gülümsemesini fark etti....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta erkeklerin kahkahalarını duyabiliyordu ve yola yaklaşırken incindiğini hissederek gözlerini kırıştırdı. Şoförler ve Bay Mortimer ona mı gülüyorlardı? Giydiği paçavralara, saçlarını kaplayan çamura mı gülüyorlardı? Titredi, arabadan aldığı battaniyeyi omuzlarına daha sıkı çekti. Hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti - statüsü ve serveti olmadan, arkadaşları olmadan, yeterli kıyafeti bile olmadan. Tam olarak nerede olduğunu ya da Londra'nın ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ve birdenbire çok uzun, tehlikeli ve belirsiz bir yolculuk gibi göründü.

Tommy Teapot çitlerin arasından sıyrıldı ve koşarak Hippolyta'nın yolun kenarında durduğu yere geldi. Hippolyta karanlık düşüncelerinden sonra bile küçük gri hayvana gülümsemekten kendini alamadı. Arabadan inerken onu takip etmiş ve o mesanesini boşaltırken çitlerin arasında avlanmaya çıkmıştı. Şimdi ayağa kalkmış, etrafına dikkatle bakıyordu ve ağzında kahverengi bir böcek taşıdığını gördü.

"Demek kahvaltını yaptın?" diye mırıldandı ona. "Aferin, efendim."

Firavun faresi başını eğdi ve zeki boncuk gözleriyle ona baktı.

Bir özlem acısı hissetti. Bir zamanlar evcil bir firavun faresine sahip olmayı hayal ettiğini söylediğinde Bay Mortimer'a yalan söylememiştir. Uzun zaman önce, Hindistan'da yaşarken. Amma hayattayken ve hava sıcaklıkla, geveze seslerle, tezek ve baharat kokusuyla şarkı söylerken. Körinin tadını, uçuşan ipeklerin verdiği hissi ve annesinin dilini unutmadan önce.

Kızılderili olan yanını saklamayı öğrenmeden önce.

Bay Mortimer'a firavun farelerinden ve Hindistan'dan asla bahsetmemeliydi. Montgomery Dükü, Hippolyta'ya annesi üzerinden şantaj yapmaya kalkışmıştı bile. Tehlike gerçektir ve çoktan kanıtlanmıştı. İngilizler, bırakın farklı dinlerden ve daha koyu tenli insanları, kendi kıyıları dışındakileri bile oldukça hor görüyorlardı.

Annesi için de yapmıştı.

Londra sosyetesinin onun yarı Hintli olduğunu fark etseydi, çoğunluk ondan uzak dururdu. Ve babasının parasıyla bile çok az erkek onunla evlenmek isterdi.

Ne de olsa çocukları dörtte bir Kızılderili olacaktı.

Ama...

Bay Mortimer ona inanmıyordu, değil mi? Hindistan, çocukluğu ve hatta belki Amma hakkında istediği kadar gevezelik edebilirdi ve Bay Mortimer onun sadece masal anlattığını düşünenecekti. Bu fikir garip bir şekilde cazip geliyordu; tüm anılarını, biriktirdiklerini, tepki görme korkusu olmadan anlatmak.

"Hazır mısın?"

Bu ses üzerine başını kaldırdı ve Bay Mortimer'ın kaşları çatılmış bir halde ona doğru yürüdüğünü gördü.

Biraz daha sempatik bir yol arkadaşı olsaydı, anılarından bahsetmek daha cazip olurdu. "Evet, ben hazırım."

Ama Bay Mortimer onun cevabına dikkat etmiyordu. Tommy'ye kaşlarını çatarak bakıyordu. "Onu arabaya almayacaksın." Görünüşe bakılırsa bu, Tommy'nin keskin küçük dişleri arasında tuttuğu böcekti. Bay Mortimer

firavun faresi ile açık vagon kapısı arasında durun. "Bırak onu."

Hippolyta, Tommy adına, "Onu kendisi yakaladı," diye itiraz etti. "Bu onun kahvaltısı."

Bay Mortimer kaşlarını çatarak ona baktı. "Arabada onun için biraz pişmiş tavuk var. İhtiyacı yok-"

Tommy'nin bacaklarının arasından fırlayıp kahvaltı böceğiyle birlikte arabaya girmesiyle yarıda kesildi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Hippolyta boğazını temizledi ve gülümsemesini bastırdı. "Gidelim mi?"

Bay Mortimer kenara çekilip selam verdi ve kolunu arabaya doğru uzattı. "Önden buyurun, Prenses."

Onun alaycı ses tonu karşısında dudaklarını büzdü ama başını salladı ve arabaya bindi. Etrafına baktığında Tommy görünürde yoktu.

Bay Mortimer arkasından girerken araba sallandı. "Ödülüyle birlikte saklandığına şüphe yok. Onun için endişelenmenize gerek yok."

Çatıya vurdu ve tam araba hareket ederken oturdu.

Hippolyta battaniyelerden bazılarını kucağına çekti ve bir kıvrımın altında parlayan siyah bir göz ve seğiren pembe küçük bir burun gördü. Belirgin bir çıtırtı duyunca aceleyle battaniyenin kenarını Tommy'nin üzerine attı.

Boğazını temizledi. "Bir sonraki kasaba ne kadar uzakta?"

Bay Mortimer yıpranmış bir bez çanta çıkarmış, içini karıştırıyordu.

Geniş omuzlarını silkti. "Bilmiyorum." Kadın

kaşlarını çatı. "Ama-"

"Oraya vardığımızda alırız." Çuvalından bir somun ekmek çıkardı, koltuğun yanına koydu ve tekrar çantaya uzanarak kırmızı muşambaya sarılmış kama şeklinde bir paket çıkardı, içinden peynir çıktı.

Tommy başını Hippolyta'nın yanındaki battaniyeden çıkardı, burnunu yemeğe doğrultmuştu.

"Ortaya çıkmaya mı karar verdin?" Bay Mortimer bakmadan hayvana seslendi.

Hippolyta, "Onun için biraz yiyeceğin olduğunu söylemiştin," diye belirtti.

"Ben de öyle yaptım ama beklemesi gerekecek." Katlanabilir bir bıçak çıkardı, açtı ve ustalıkla bir dilim ekmek ve bir dilim peynir kesti. İkisini de arabanın diğer ucundaki Hippolyta'ya uzattı. "Önce bayanlar."

Mütevazı ücreti aldı ve garip bir şekilde utanarak gözlerini kırıştırdı. "Bir hanımefendi olmadığımı karar verdiğini sanıyordum?"

Bir parça daha keserken ekmeğin üzerine eğilmişti ama gülünç derecede gür kirpiklerinin arasından ona baktı ve dudakları kıvrıldı. "Önce dişiler o zaman?"

"Humph." Adam ona ters bir şekilde hakaret etmişti ama yine de ağzını toparlamakta zorlanıyordu.

Tommy battaniyesinden sıyrıldı ve arabanın karşı tarafına sıçradı. Bay Mortimer çantasından bir tavuk kanadı çıkarıp firavun faresine verdi ve küçük hayvan ikinci kahvaltısını yapmak üzere bir köşeye fırladı.

Hippolyta ekmek ve peynirden bir ısırık aldı. Ekmek bayattı, ama peynir keskin ve sertti ve genel olarak ne zaman daha iyi bir kahvaltı yaptığını bilmiyordu. Hippolyta yemek yerken gizlice Bay Mortimer'ı izledi. Bay Mortimer kocaman bir parça ekmek ve ona uygun bir dilim peynir koparmış, karşısında yayılmış oturuyor ve memnuniyetle çiğniyordu. Yemekten aldığı basit keyifte, yutkunurken boğazının çalışmasında, güçlü ellerinin becerikli ve özlü hareketlerinde tuhaf bir şekilde çekici olan bir şey vardı.

Başını kaldırdı ve adamın yeşil gözlerinin üzerinde olduğunu gördü. Yutkundu, boğazı aniden kurudu.

"Susadın mı?" Tekrar çantasına uzandı ve toprak bir şişe çıkardı, tıpasını açıp ona uzattı.

Ondan içti ve küçük biranın tadına baktı. Tam olarak ilk tercihi değildi, hatta üçüncü tercihi bile değildi ama bu koşullar altında oldukça hoş karşılanmıştı.

Şişeyi ona geri uzattı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve onu izleyerek şişeyi içmek için kendi dudaklarına götürdü.

Açıklanamaz bir şekilde ağzı tekrar kurudu.

Araba yavaşladı ve sarsılarak durdu.

Bay Mortimer doğruldu ve pencereden dışarı baktı. "Bir handayız." Ona tekrar baktı ve yüzü bir şekilde tüm ifadesini kaybetmişti, kendini soğuk ve yalnız hissetmesine neden oldu. "Sanırım yollarımız burada ayrılıyor."

Matthew küçük dilenciye izledi. Elindeki ekmek ve peyniri kucağına bırakmış ve gözleri büyümüştü.

"Kahvaltınızı bitirseniz iyi olur. Posta arabasının burada durup durmadığını soracağım."

Aptalca bir şey yapıp kızın gerçekten buradan çıkmak isteyip istemediğini sormadan önce arabanın kapısını açtı ve aşağı indi. Dünyanın yarısını dolaşmış ve kendi payına düşen dolandırıcı ve düzenbazlarla karşılaşmıştı. Çoğunlukla hedefledikleri kurbanların sempatisini kazanarak çalışırlardı. Belki de Ekselansları'nın sadece Londra'ya götürülmeye ihtiyacı vardı ama sadece bir aptal kendini bir kadın dolandırıcısının merhametine bırakırdı.

Ondan ne kadar çabuk kurtulursa, herkes için o kadar iyi olacaktı.

Bu düşünceyle, hancıyı bulmak için hanın içine doğru ilerledi.

On dakika sonra dışarı çıktığında Josiah ve Charlie'nin atları beslediğini ve onlarla ilgilendiğini gördü.

Yanlarına gitti. "Birkaç saat daha gidebilirler mi?" "Evet," dedi Josiah. "Soru şu ki, ben ve

Charlie burada mı? Hatırlamıyorsan, geceyi okyanusun dibindeymişiz gibi ıslak geçirdik, Matt."

Matthew yaşı adamın omzuna vurarak, "Hatırlıyorum," diye cevap verdi. "Denizde geçirdiğin onca yıldan sonra kendini evinde hissedeceğini düşünmüştüm."

Josiah hırıltılı bir kahkaha atarken Charlie sadece inledi. "Burada durabileceğimizi düşünmüştüm, şefim?"

Matthew genç adama bakarak başını salladı. "Yolcumuzu indirdikten sonra en azından bir sonraki kasabaya ulaşmaya çalışsak iyi olur. Hava kararmadan önce dururuz, böylece hem siz hem de atlar dinlenebilir. Ayrıca, bir geceyi daha otoyol soygunu riskiyle geçirmeye hevesli değilim."

Josiah, "Bu arabayı durdurmaya çalışmak için çok üzücü bir 'otoyolcu' olmalısın," diye alay etti.

Matthew onu görmezden gelerek arabaya doğru yürüdü.

Kapıyı açtığında Ekselanslarını hâlâ bıraktığı yerde otururken buldu, ancak şimdi Tommy onun kucağında kıvrılmıştı ve o da firavun faresini çenesinin altından okşuyordu.

Kaşlarını kaldırdı. Tommy genellikle kimsenin ona dokunmasına izin vermezdi.

"Posta arabası var mı?" diye sordu.

Bu, bakışlarını onunkilere çevirmesine neden oldu. Tüm o kirin altında endişeli ve bir şekilde genç görünüyordu. Ensesinde yine o sancı vardı.

Görmezden geldi. "Evet. Bu öğleden sonra gelecek." "Oh." Gözlerini kırıştırdı. "Oh, güzel."

"Bilet fiyatınız var mı?" diye sordu ve sonra zihinsel olarak kendini tekmeledi. Ceplerini onun için boşaltmaya mı çalışıyordu?

"Evet," dedi ve adam ona kuşkuyla baktığında -çantayı nereye saklamış olabileceğini anlayamamıştı- dizini sıvazladı. Belki de bir jartiyer? "Gerçekten."

Tommy'yi son bir kez okşadı ve sonra nazikçe kucağından iterek ayağa kalktı.

Matthew onun inmesine izin vermek için kapıdan geri çekildi, sonra da arabanın içine uzanıp yırtık pırtık pelerinini aldı.

Geri döndüğünde kadın hanın çamurlu avlusunda durmuş, güneş ışığında gözlerini kırptırıyordu. Yırtık pırtık, ufak tefek ve kararsız görünüyordu.

Görünüş aldatıcı olabilir, değil mi?

Yine de pelerini ilk başta niyetlendiğinden daha büyük bir şefkatle omuzlarından geçirdi ve boğazından çekerek kapattı. Bir an tereddüt ettikten sonra kukuletayı kızın çamurlu saçlarının üzerinden çekip aldı, sonra da eğilip kızın iri gözlerine baktı. "Böyle devam edin, anladınız mı Prenses? En iyisi kimsenin nasıl olduğunu görmesine izin vermemek..." Genç... savunmasız... kadın... öylesin. Kaşlarını çattı ve ellerini çekti. "Böyle devam et."

"I..." Bir an çaresizce ona bakar gibi oldu ve sonra gururlu küçük çenesi yukarı doğru eğildi. "Evet, tabii ki. Teşekkür ederim, Bay Mortimer. Her şey için."

Döndü ve hana doğru yürüdü.

Ona ihtiyacı yoktu. Buraya kadar kendi başına gelmişti. Ona ya da başka birine ihtiyacı yoktu.

Matthew arabaya tırmandı ve tavana vurdu, uzaklaşırlarken pencereden dışarı bakmayı reddetti. Kollarını kavuşturup koltukta kambur durdu ve kötü ruh halini önceki geceden kalan uykusuzluğa bağladı. Tommy ona şöyle bir baktı ve vagonun diğer tarafına sıçrayarak oradaki koltukta battaniyelerin arasına kendine bir yuva yaptı.

On beş dakika kadar salyangoz hızıyla ilerlediler, tepeler yuvarlandı ve boynu neredeyse önseziyle sürünüyordu. Ki bu aptalcaydı. Kadın bir dilenciydi. Muhtemelen bir fahişeydi de. Büyük olasılıkla hayatının büyük bölümünde erkekleri kandırmış ve kullanmıştı. Onu bir günden az süredir tanıyordu. Bu onu ilgilendirmezdi, lanet olsun.

Tek düşünebildiği, aslanları görmeye giden bir şehit gibi hana girerken gururla eğdiği o inatçı küçük çenesiydi.

Oh, lanet olsun.

Matthew ayağa fırladı ve vagonun tavanına vurdu. "Şu lanet arabayı geri çevirin!"

Bu on beş dakika sürdü ve hanın tekrar görüş alanına girmesi bir on beş dakika ya da daha fazla sürdü ve o zamana kadar Matthew'un tüm sırtı sürünmeye başladı. Artık bunu görmezden gelmeye bile çalışmıyordu.

Daha durmadan arabadan atladı ve hanın içine koştu. "Dilenci kız nerede?"

Sarkık göbekli, kel bir adam olan hancı, Matthew'un hırıltısına geniş gözlerle bakarak işaret etti. "Araba gelene kadar ahırda kalmasını söyledim. O kadar pismiş."

Matthew bu kadar merhametsiz olduğu için adama çıkışma zahmetine girmedi, sadece döndü ve o yöne doğru yürüdü.

Ahırlar, bu kelimeye pek yakışmayan karanlık ve alçak bir binaydı. Matthew ilk başta, gözleri ışığa alıştığında binanın terk edilmiş olduğunu düşündü. Etrafta atlardan başka kimse yok gibiydi, bu da başlı başına biraz tuhaftı

-Seyisler neredeydi? Sonra homurtuya benzer bir ses duydu.

Son duraktan geldi.

Ona doğru koştu ve içine baktı.

Taze bir avın etrafındaki kurtlar gibi çömelmiş üç adam vardı ve ortalarında, ellerinden biri ağzını kapatmış olan Ekselansları duruyordu. Gözleri geniş ve korkmuş bir şekilde ona bakıyordu.

Matthew kırmızıyı gördü.

Dördüncü Bölüm

Yabancıyı içeri almaktan başka yapacak bir şey yoktu. Kendisine banyo yaptırıldı ve uygun kıyafetler giydirildi; John akşam yemeği için aşağı indiğinde onun gururlu duruşunu ve asil özelliklerini fark eden sadece Prens Şakayık değildi....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta, Bay Mortimer'ın nemli ve karanlık ahırda parlayan yeşil gözlerine baktı ve Tanrı'ya şükür, diye düşündü.

Onu bu kokuşmuş ahıra sürükleyen üç adamın üzerinde iri ve öfkeli bir şekilde yükseliyordu ve yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Öldürücü

görünüyordu. Ve o memnundu.

Adamlardan biri yarı ayakta bir şeyler söylemeye başladı ama Bay Mortimer onu ceketinin önünden tuttu ve bir buldogun fareye yaptığı gibi salladı. Adamın kafası çaresizce ileri geri sallanırken Bay Mortimer onu bir kenara fırlattı. Bir sonraki adamı kafasının yan tarafından kelepçeleyerek ahır kapısına fırlattı ve kulağını yardı. Ve üçüncüsü -elini hâlâ Hippolyta'nın ağzının üzerinde tutuyordu, belki de hareket edemeyecek kadar sersemlemişti- kocaman yumruğunu suratına indirdi. Adamın başı geriye düştü ve duyarsız bir şekilde samanların üzerine yığıldı.

Hippolyta nefesini tutarak kurtarıcısına baktı ve ağzını açtı.

"Yapma," diye homurdandı ve onu kaldırmak için eğildi. Ortaya çıktığından beri yüz ifadesi hiç değişmemişti.

aniden tezgahın açılışında. Hâlâ öfkeli görünüyordu -aslında öfkeden çıldırmış gibiydi. "Bir şey söyleme."

Adam sefil küçük ahırdan çıkıp han avlusunun aydınlık gün ışığına doğru yürürken kolları onu sımsıkı sarmış, sert bedenine yakın tutuyordu.

Gözlerini kırptırdı, ışığın değişimine gözlerini kısarak baktı ve titremeye başladığını fark etti, bu gerçekten aptalcaydı, çünkü ahırdaki adamlar...onlar...

Arabaya tırmanırken Bay Mortimer'ın kolları gerildi. Onu kucağına oturttu ve kapıyı kapatmak için bacaklarını tutan kolu çözdü.

"Git!"

Araba handan uzaklaştı.

Hippolyta yanağını adamın yeleğinin yününe dayamış, onun sert nefes alışını dinliyordu. Kollarını ona dolamış, sanki bir çocukmuş gibi kucaklamıştı. Ayağa kalkmalı, en azından arabanın diğer tarafına geçmeli ve orada oturmalıydı. Şu anki pozisyonu oldukça uygunsuzdu.

Ama hareket edemediğini fark etti - ya da belki de sadece hareket etmek istemiyordu. Ayrıca hâlâ titriyordu.

Bay Mortimer yana doğru eğildi ve çantasını karıştırarak küçük bira şişesini çıkardı. Şişenin tıpasını açtı ve kadının ağzına doğru tuttu. "Buyurun."

Yudumladı. "Teşekkür ederim."

Şişeyi tekrar durdurup çantasına yerleştirmeden önce kendisi de bir yudum aldı.

Titremeleri azalıyordu.

"Sana zarar verdiler mi?" Sesi ani çıkmıştı.

"I..." Büyük bir ürperti onu sarstı. "Hayır. Zamanları yoktu. Sen onlardan önce geldin."

Fark etmemişti ama adamın kasları gerilmiş olmalıydı, çünkü onun sözleriyle gevşediğini hissetti.

"Bana söylediğin gibi hana gittim, ama hancı çok..."-dudağını ısırды, aşığılanma gözyaşları onu yakıyordu

"İçeride kalmak çok pis. Posta arabasını ahırda beklemem için ısrar etti. Banyo kiralamama bile izin vermedi - banyo kiralayacak param olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

Titreyerek nefes aldı ve adamın iri ellerinden birinin omzuna rahatlatıcı bir şekilde dokunduğunu hissetti.

"Ahıra gittim ve o... o adamlar içerideydi. Onlardan kaçmaya çalıştım, gerçekten kaçtım." Yumruklarını sıktı, çaresiz bir öfke, dehşet ve yakalanmasına izin vermiş olmanın utancını hissediyordu. "Ben... ben asla içeri girmemeliydim. Bunu biliyorum. Eğer bahçede kalsaydım... ya da... ya da..." Ama şimdi vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, göğsünü sıkıyor, kelimeleri ve düşünceleri boğuyordu.

Sıcak gözyaşları gözlerinden taşıtı, nefes nefese kalırken yanaklarından aşağı döküldü. Aptalca. Çok aptalca!

"Sus," dedi Bay Mortimer, avucunu kızın yanağına dayayarak. "Şimdi sus ve dinle: Bu senin hatan değil, duyuyor musun? Seni orada tek başına bırakmamalıydım. Suçlanacak biri varsa o da benim. Seni bir daha bırakmayacağım. Londra yolunun geri kalanında benimle gelebilirsin. Benimle gelirken kimse sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Bunun üzerine tekrar hıçkırdı, hanımefendi gibi ağlamadı, derin, çirkin sarsıntılar geçirdi, ağzı kederinden ve korkusunun kalıcı etkilerinden dolayı açık kaldı.

Kız onun iri ve güçlü bedenine karşı titreyip ürperirken ona sarıldı ve bir haftadan uzun bir süredir ilk kez kendini güvende hissetti.

O öğleden sonra Matthew küçük dilenci hizmetçisini kollarında uyurken izledi. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti, saçları birbirine karışmış ve keçeleşmişti, yüzü kir içindeydi. Oh, ve hala kokuyordu.

Arabanın penceresinden dışarı bakarak gözlerini kaçırdı. O çakalların merhametine kalmış, korkmuş ve savunmasız kızın görüntüsünü unutamıyordu. Bu haşerelerin onu

Gururlu ruhunu ezmek, kıvrak zekâsını ve etrafına çektiği çizgiyi yırtık pırtık pelerini kadar kesin bir şekilde ezmek, içindeki bir şeyin inkârla hırlamasına neden oldu. Böyle olmamalıydı. Kimse ona zarar verememeliydi. Kendi uyarı hislerini görmezden geldiği ve onu en başta o lanet handa yalnız bıraktığı için kendini aptal olarak lanetledi.

Saçının bir tutamını dikkatlice yanağından çekip aldı ve Londra'ya varana kadar onu koruyup kollayacağına dair kendi kendine yemin etti.

Arabanın diğer tarafında Tommy battaniye yuvasından kıpırdandı ve havayı koklamak için sivri küçük burnunu dışarı çıkardı.

Handan saatler önce ayrılmışlardı ve aç olduğuna şüphe yoktu. Matthew dilenci hizmetçisini rahatsız etmeden çuvala uzandı ve bir parça tavuk buldu.

Firavun faresi battaniyelerin arasından sıyrıldı ve Matthew'un parmaklarından ikramı kapmak için vagonun diğer ucuna doğru fırladı.

Bu küçük hareket onu sarsmış olmalı ki kollarındaki kadın kıpırdandı. Kadının gözlerini kırıştırmamasını, iri kahverengi gözlerinin şaşkınlık ve biraz da korkuyla açılmasını izledi.

"Her şey yolunda," dedi hemen. "Benim arabamdasınız ve"-pencereden dışarı, sazdan yapılmış kulübelere baktı -"Görünüşe göre bir köye geldik."

"Oh," dedi uykulu bir şekilde. "Duracak mıyız?"

"Eğer bir han varsa kesinlikle gideceğiz, yoksa Josiah derimi canlı canlı yüzebilir."

Doğruldu ve onun yanına oturmak için hareket etti. İçinden gelmemesine rağmen ona izin verdi.

Önce pencereden dışarı, sonra da ona baktı, gözleri berrak ve parlaktı. "Josiah kutudaki adamınız mı?"

"Evet." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Charlie daha genç olan. İkisi de eski denizci ve fikirlerini söylemeye alışkınlar. Josiah gece boyunca ve yağmur altında araba kullanmaktan pek memnun değildi."

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedi, gülümsemesine neredeyse utangaç bir şekilde karşılık vererek.

Gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ağzını açtı.

Araba sarsılarak durdu ve Matthew pencereden dışarı bakınca bir hanın avlusunda olduklarını gördü. "Burada bekleyin."

Aşağı indi ve hancıyı buldu; asker kııklı, kır saçları düzgün bir sıraya dizilmiş ve sol kolu olmayan iri yarı bir adamdı; muhtemelen eski bir denizci ya da askerdı. Geriye iki oda kalmıştı; biri ahırların arkasında Josiah ve Charlie'nin kullanabileceği, diğeri de üst katta. Küçük dilenciyle paylaşmak zorunda kalacaktı ama bu da iyiydi.

En iyisi onu bir daha yabancı bir yerde yalnız bırakmamaktı.

Ayarlamaları yaptıktan sonra Matthew koşar adımlarla arabaya geri döndü ve dilenci hizmetçiyle Tommy'yi ve çantalarından birini aldı. Ona içeri kadar eşlik etti ve ancak merdivenlerin tepesindeki odaya vardıklarında ne kadar iyi hissettiğini fark etti.

"Ama..." Sanki küçük, temiz oda kendisinden daha kötü kokuyormuş gibi burnunu kırıştırdı - ki kesinlikle öyle değildi. "Sadece bir oda ve sadece bir yatak var. İki oda bulabilirdiniz herhalde?"

Ekselansları geri döndü.

Matthew çantasını bir gümbürtüyle düz ahşap zemine bıraktı. "Dağlar kadar altınınız olduğunu iddia ettiğinizin farkındayım Prenses, ama bazılarımızın yok."

Kadın ona baktı, ağzı küçük bir öfkeyle O şeklinde açıldı.

"Ayrıca." Ona alaycı bir gülümseme yöneltti. "Sadece bir odaları var - Josiah ve Charlie'yle yatmak istemiyorsan tabii?"

Kaşları sanki bu fikri gerçekten düşünüyormuş gibi bir araya geldi. "Arkadaşlık kesinlikle daha keyifli olabilir."

"Şimdi, şimdi." Yaklaştı, burnuna dokunduğunda kızın gözlerinin ani bir telaşla açılmasını izledi. Üzerine eğildi

"O sivri dilini kontrol altında tutmaya çalış. Bu gece kan kaybindan ölmek gibi bir niyetim yok."

Adam geri çekildiğinde, çenesi o kadar havaya kalkmıştı ki, kızın kendini aşmadığına şaşırdı. "Teninin bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum."

Gözlerini devirdi. "Londra'ya gidene kadar seni koruyacağımı söyledim ve öyle de yapacağım. Kendimden vazgeçecek bir ahlaksız olsam bile, sizi temin ederim ki bok kokan bir kadınla yatmam. Benim yanımda güvendesiniz, Prenses. Ben atlarla ilgilenirken sen de Tommy ile burada kal. Charlie ve Josiah neredeyse ayakta uyuyacaklar."

Böyle söyleyerek odadan çıktı ve hanın merdivenlerinden aşağı yuvarlandı.

Her iki sürücüyü de yatmaya gönderdi ve sonraki bir saatini at arabalarını tımar etmekle geçirdi. Başka bir çift dadı kiralamak için ayıracak parası yoktu - henüz kontluğun kredisine erişimi yoktu. Olsaydı bile, Hint Okyanusu'na yelken açtığı sırada işler büyük ölçüde değişmediyse, borçlar ve onarıma ihtiyacı olan bir malikâne ile bir unvan miras kalacaktı.

Matthew içini çekti ve atlara konsantre oldu. Bir gün ve bir gece boyunca çalışmışlardı. Onları iyice kontrol etti, takımlardan dolayı herhangi bir yaraları olmadığından emin oldu ve yemlerine birer kaşık yulaf için fazladan ödeme yaptı.

Sonra her iki atı da son bir kez okşayarak hana geri döndü.

İçeri girdiğinde hanı yemek kokuları sarmıştı ve bir tepsi yemek hazırlattı, hazırlanırken ortak salonun ateşinin yanında bekledi. Ekselanslarının odalarında yemek yemesinin ortak salonda yemek yemesinden daha güvenli olduğunu düşünerek yemeği kendisi aldı.

Tepsiyi kalçasına dayadı, odalarının kapısına bir kez vurdu ve sonra kolu denedi. Elinin altında kolayca döndüğünde göğsünü bir öfke dalgası kapladı.

"Kapıyı açık bırakırken aklından ne geçiyordu?" diye homurdandı içeri girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken. "Herkes yapabilirdi..."

Kelimeler aniden boğazında düğümlendi.

Küçük şöminenin önünde yıpranmış bir teneke banyo seti vardı ve Prenses onun içinde, ona dönüktü. Sırılsıklam, mürekkep gibi saçları pürüzsüz, pırıl pırıl omuzlarından aşağıya, suyun içine dökülüyordu. Göğüsleri suyun yüzeyinin hemen üzerinde, dolgun ve ıslak bir şekilde sarkıyordu; meme uçları iri, kahverengi ve sanki onun ağzını bekliyormuş gibi toplanmıştı. Gözleri iri ve şaşkın, burnu düz ve gururlu, dudakları koyu, erotik bir zinober rengindeydi.

Çok güzeldi.

Tanrım.

Karnına tekme yemiş gibi hissederek arkasını döndü. "Pardon."

"Ben... Kapıyı kilitlemeliydim," dedi arkasından.

"Evet, yapmalıydın." Yatağa doğru ilerledi ve yemek tepsisini dönmeden üzerine koydu. "Herhangi biri gelebilirdi."

Arkasında küçük bir su sıçraması duydu.

Boğazını temizledi. "Kıyafetlerini temizlenmesi için aşağıya gönderdin mi?"

"Oh. Bunu yapmayı düşünmemiştim." Bir sıçrama daha.

Tepsinin kenarlarını kavradı, kaşlarını çatarak haşlanmış tavuk ve köfte tabaklarına baktı, arkasında, çıplak, banyosunda, o tatlı, parıldayan, baştan çıkarıcı göğüslerinde su damlacıkları olan kadının nasıl görüldüğünü hatırlamamaya çalıştı.

Ahşap tepsinin kenarı sağ elinin altında çatladı.

Boğazını temizledi. "Açıkcası kıyafetlerimin yıkanmaya dayanabileceğinden emin değilim."

"Ne bulabileceğime bakacağım." Kapıya doğru yürüdü, ona doğru bakmamaya özen gösteriyordu. Durakladı, eli

ve parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu dalgınlıkla fark etti. "Bu sefer kapıyı arkamdan kapattığınızdan emin olun."

Kapıyı kapattı ve sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi hanın merdivenlerinden aşağı koştı.

Beşinci Bölüm

John akşam yemeğinde Prenses Şakayık'ın yanına oturdu. Kral onu anlaşılmaz tarihi referanslarla çelmelemeye çalıştığında bile sohbetle kendine hakim oldu ve bıçağını ve çatalını tutuş şekli Şakayık'ın midesinde bir şeylerin titremesine neden oldu....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta uzun bir nefes verdi ve ıslak ellerini yanan yanaklarına bastırdı. Bay Mortimer onun bir ahmak ya da daha kötüsü olduğunu düşünüyor olmalıydı! Kapıyı kilitlemeyi unutmasına ne sebep olmuştu? Ama sonunda sıcak bir banyo yapabildiği için o kadar mutluydu ki başka bir şey düşünemiyordu.

Hala.

Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Evet, utanmıştı. Bay Mortimer'ın çıplak göğüslerini dikizleyen bakışları altında kendini bu kadar ateşli hissetmesinin nedeni buydu. Bay Mortimer'ın yeşil gözleri biraz daha kısılmıştı ve kız göğüs uçlarının gerçekten acıdığını hissetmişti.

Kimi kandırıyordu? Hissettiği şey utanç değildi. Çok farklı bir şeydi - genç, bekâr ve kaliteli bir hanımefendinin asla hissetmemesi gereken bir şey.

Ya da en azından hissettiğini asla kabul etmez.

Hippolyta kendi kendine oflayıp pufladı ve küvetten usulca çıktı. İhtiyacı olan son şey, döndüğünde onu hâlâ çıplak bulmasıydı. Aceleyle üzerine bir kurulama bezi sardı ve parmak uçlarında kapıya doğru koşarak

sürgüyü eve götürdü. Sonra şöminenin önündeki küçük halıya döndü ve ince bir bezle kurulandı.

Tam ısınmak için yatağa girmeyi düşünüyordu ki kapı çalındı.

Soğuk ahşap zeminde sekerek ilerledi ve kapının kilidini açarak dışarı baktı.

Bay Mortimer'ın çatık kaşlı yüzü onun bakışlarıyla buluştu. "Bir dahaki sefere kapıyı açmadan önce kim olduğunu sor."

Karşılık vermemek için dudaklarını büzdü ve sadece geri çekildi.

İçeri girdi, kapıyı kapattı ve onun yanından geçerek şöminenin yanındaki tahta sandalyenin üzerine bir demet giysi attı. "Şanslısınız. Hancının iki kızı var. Senin için bir takım kıyafet satın alabildim. Sanırım sana uyarlar." Yatağa doğru ilerledi ve sırtı ona dönük bir şekilde durdu.

"Teşekkür ederim," dedi ve sandalyedeki yığını inceledi.

Yamalı ama temiz bir kombinezon, iki kombinezon, kahverengi bir elbise, bir önlük, çoraplar, bir şal ve ayakkabılar vardı. Bir de bir çift çorap. Onun kendisi için iç çamaşırı aldığını düşününce yine ateş bastı. "Elbette karşılığını ödeyeceğim." Homurdandı. "Gerek yok. Kuruşlarınızı Londra."

"Ama ben-" Ağzını bir tıkırtıyla kapatarak sözünü kesti. Elbette ona borcunu ödeyebilirdi, şimdi onu Londra'ya götürüyordu - hala sahip olduğu küçük cüzdanında yeterli para olmasa bile, babası çok ama çok zengindi.

Ama Bay Mortimer hâlâ onun bir dilenci ya da daha kötüsü bir tür fahişe olduğunu düşünüyordu.

Hippolyta iç çamaşırını giyerken kaşlarını çattı. Ah, sonunda onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde yüzünü görmekten büyük zevk alacaktı! Bir dilenci, aktris ya da fahişe değil, bir hanımefendi, İngiltere'nin kendi kendini yetiştirmiş en zengin adamlarından biri olan Sir George Royle'un kızı. Bay Mortimer'ın hatasını yüzüne vurmaktan büyük zevk alacaktı.

Ama bu arada ayak parmakları üşüdüğü için çoraplarını giymek üzere sandalyeye oturdu.

"Arkanı dönebilir miyim?"

Hippolyta şalı kaptı ve kendi etrafına sardı. Tanrıya şükür uzundu ve gövdesini yeterince örtüyordu.

Aşağı yukarı.

"Evet," dedi nefes nefese.

Adam ona baktı ve sonra kaşları birbirine çarparak hızla uzaklaştı. "Elbiseyi giymemişsin."

"Hayır." Kıyafetlerine baktı. "Ama... Akşam yemeğinden sonra uyuyacağımı sanıyordum?" Şu anda kararlı bir şekilde tek kişilik yatağı düşünmüyordu, her şeyi teker teker ele alıyordu. "Elbiseyi giyip hemen çıkarmak biraz aptalca görünüyor."

Adam nefesinin altından, kadının tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Pardon?"

Sanki kız büyük bir yükmüş gibi derin bir iç çekti ve kız kendini biraz incinmiş hissederek gözlerini kırıştıtırırken buldu. "Peki. Hadi yiyelim. Akşam yemeği zaten soğuk."

Dönerek duvardan küçük bir masayı yatağın yanına taşıdı ve iki yanına birer sandalye yerleştirdi.

Ona oturmasını işaret etti. "Lütfen."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, kararsızdı. Adamın sesi çok sert çıkmıştı. "Gerçekten, giysiler için sana borcumu ödeyebilirim-"

"Unut gitsin." Bir şişe şarabı açıp iki kadehi de doldurmadan önce yemek tabaklarını ve bardakları küçük masaya taşıdı.

Tommy küçük odada bulduğu saklanma yerinden çıktı ve koşarak geldi. Arka ayakları üzerinde masanın yanında durdu, küçük pembe burnu tuzlu kokular karşısında ilgiyle seğiriyordu.

Bay Mortimer sözünü sakınmadan tabağından birkaç lokma et aldı, bir tabağa koydu ve hepsini küçük hayvanın yemesi için yere bıraktı.

Haşlanmış tavuktan bir ısırık aldı. Soğuktu ama yine de iyiydi. Şarap daha az iyiydi.

Şarap kadehinin üzerinden ona baktı.

Sessizce yemek yerken başı öne eğikti, kaşlarının arasında hala bir kırıksıklık vardı.

Bardağını yere bıraktı. "Charlie ve Josiah odalarını beğendiler mi?"

"Doğruca yatağa gittiler, yani öyle tahmin ediyorum." Birkaç ısırık daha aldı.

"Londra'ya varmamızın ne kadar süreceğini biliyor musunuz?"

Omuz silkti. "Yollara göre değişir."

Dudaklarını büzerek adama baktı; adam ona bakmamak için elinden geleni yaptığı için fark etmemişti. "Sanırım tarağınız yoktur?"

Bu, düşük kaşların altından bir bakış aldı. Kirpiklerinin daha az gürleşmediğini fark etti. İçini çekti ve sandalyesini döşeme tahtalarına çarparak itti, ayağa kalktı ve yatağın ucundaki çantasına gitti. Eğilip bir süre karıştırdıktan sonra geri döndü ve tabağının yanındaki masaya bir tarak attı.

Hippolyta bir kaşını kaldırdı. "Sizi bir şekilde gücendirdim mi Bay Mortimer?"

Sonunda ona baktı ama yüz ifadesi sinirliydi. "Hayır."

Yemeğini bitirdi ve tarağı eline alıp nemli saçlarında gezdirdi. "Yine de hana geldiğimizden beri kabalıktan başka bir şey yapmıyorsun."

Bir kadeh şarap daha doldurdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bak. Seni Londra'ya götüreceğimi söyledim ve götüreceğim, yani bunu yapmak zorunda değilsin."

Şaşkınlıkla tarağı indirdi. "Bu mu?"

Birden ayağa kalktı, neredeyse sandalyeyi devirecekti ve bir kolunu küvete doğru uzattı. "Banyo." Ona el salladı. "Bir kombinezondan başka bir şey giymeden dolaşmak, saçlarını taramak. Bunların hiçbirisiyle uğraşmana gerek yok."

"I..." Hippolyta'nın kaşları birbirine çarptı. "Neyin herhangi biri?" Elleri masanın üzerine koydu ve masaya doğru eğildi, neredeyse yüzüne. "Beni baştan çıkarmana gerek yok."

Matthew, o yemyeşil zinober rengindeki ağzın öfkeyle açılmasını izledi. "Ben... ne?"

"Bana masum rolü yapma," diye homurdandı, sanki siki pantolonunun yırtmacına sertçe bastırılmamış gibi. "Dünyada kendi yolunu çizmeye alışkın olduğuna şüphe yok. Erkekleri baştan çıkarmaya, onları ve paralarını kullanmaya-

"Benim kendi param var, çok teşekkür ederim!"

"-yaşamak için, ama seni Londra'ya kadar götüreceğime söz verdim ve bir beyefendi olduğum için-"

"Ha!"

"-Bir centilmen olarak, kadınsı cazibeni üzerimde kullanmaya çalışmaktan vazgeçebilirsiniz."

"Benim hiç kadınsı cazibem yok."

Fırtınalı kara gözlerinden öfkeli ağzına, çürük iç çamaşırının altında öfkeyle titreyen dolgun göğüslerine ve tekrar yukarıya baktı. "Siz, Prenses, kadınsı kurnazlıklarla dolup taşıyorsunuz."

Sesi derinleşmişti ve o karanlık gözlerde farkındalığın ortaya çıkışını izledi; gözler genişledi ve kız bir parça öne eğildi.

Alt dudağı ıslaktı.

O anda o ağzı almak için her şeyini verebilirdi. Ona oynanacak bir adam olmadığını göstermek için.

Ama ona yapmayacağını söylemişti.

Lanet olsun.

Masadan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Ben ortak salona gidiyorum. Kapıyı arkamdan kilitle. Ve kimseye açmadan önce bu kez kontrol et."

Arkasından yükselen öfkeli çığlığı duymazdan gelerek kapıyı çarptı ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmadan önce sadece sürgünün ateşlendiğini duyacak kadar bekledi.

Ortak oda küçük ve karanlıktı, sadece birkaç mum ve kısık yanan turba ateşiyle aydınlanıyordu. Yarım düzine adam bir masada oturmuş, zar oynamaya odaklanmıştı.

Matthew bira söyledi ve tek başına oturdu. Küçük dilencinin bütün o çamur ve pisliğin altında sevimli bir kadın olduğunu keşfetmek onu bu kadar sarsmamalıydı. Sanki son iki yıldır kadınlardan hiç yararlanmamış gibi. Ama yine de, kimse fahişelerle konuşmazdı. Ve ayrıca. Uzun zaman olmuştu.

Biradan bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. Sivri zekâsı, gülünç, aristokrat konuşması ve kırılğan gözleriyle küçük haylazının güzel bir kadın olduğunu fark etmek neredeyse bir ihanet gibi gelmişti. Londra yolculuğu işkenceye dönüşecekti.

-Bu gece yatağını o kadınla paylaşmak zorunda kaldı.

Bu adil değildi.

Bu düşünce karşısında homurdandı. Hayat adil değildi ve o bunu bilecek kadar erkekti.

Matthew tankardını boşalttı, hancının kızlarından birine bozuk para attı ve adımlarını üst kattaki odaya doğru takip etti.

Bir elini kapının pervazına dayadı, başını eğdi ve kapıyı çaldı.

Bir duraklama ve sonra onun sesi. "Kim o?" "Benim."

Kilidi açtı ve kapıyı açtı. Yukarı baktı.

Çenesi yukarı doğru eğikti ve bir kaşı kibirle kalkmıştı ama dudakları titriyordu. Bu manzara karşısında içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetmemeliydi. "Sanırım adınızı ve kimliğinize dair bir kanıt istemeliydim?"

Homurdandı ve onu iterek odaya girdi. Artık sadece bir mum yanıyordu ve oda son derece loştu. Yatak örtüleri indirilmişti. Belli ki yatakta yatıyordu. Tommy kendini bir yere saklamıştı.

Arkasından kapıyı kapattı ve kilitledi.

Paltosunu silkerek çıkardı ve sandalyelerden birinin üzerine astı.

Onun yanından koşarak geçti ve yatağa girdi.

Daha büyük olsaydı, onları ayırmak için ortalarına bir sıra yastık ya da giysi koymayı önerirdi. Ama yatak bu haliyle bile iki kişi için yeterince büyük değildi. Sırf ondan uzak durmak için gecenin bir yarısı kış üstü düşmek istemiyordu.

"Evli misin?" diye sordu.

Durdu, elleri boyun örtüsünün üzerindeydi ve ona baktı. Örtüyü burnuna kadar çekmişti ama yatağın karanlığında bile gözlerinin parıltısını görebiliyordu. "Hayır."

"Bir sevgili mi?"

"Hayır tatlım." Yüzünü buruşturdu, boyun örtüsünü çekip çıkardı ve ceketinin durduğu sandalyeye fırlattı.

"Neden olmasın?"

Omuz silkti, yeleğinin düğmelerini açtı. "Haritacılık ve diğer bilimsel konularla ilgili çalışmalarımınla meşguldüm."

Gerçeğin tamamı olmasa da bu yeterince doğrudu. İngiltere'ye son gelişinde ne bir unvanı ne de fazla parası vardı. Şimdi ise durum farklıydı elbette.

Bir kontluk, bir mirasçının ailesi için lezzetli bir yemdi. Bu düşünce ruh halini iyileştirmede.

Kamburunu çıkardı. "Birçok beyefendi hem okuyup hem de mahkemeye çıkmayı başarıyor."

"Ben değil." Yeleğini sandalyenin üzerine fırlattı ve ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. "Ayrıca, iki yıldır yoktum. Yolculuğum sırasında pek uygun kadınla karşılaşmadım."

"Ve şimdi geri döndün," diye fısıldadı.

"Ben de öyle." Ayakkabılarını çıkardı ve sandalyenin altına tekmeledi. Doğruldu ve mumu söndürdü. "Evlilik durumumla çok ilgileniyor gibisiniz. Londra'da sizi bekleyen bir kocanız var mı?" Bu düşünceyle ruh hali düpedüz kötüleşti.

"Kocam yok." İçini çekti, karanlıkta sesi biraz üzgün geliyordu.

"Hayır mı?" Ağzı buruştu. O bir fahişeydi ya da en azından yol kenarında bir dilenciydi. Her zaman bir erkekten para koparırdı. "O zaman bir sevgili, sanırım." Sesinde alaycılık vardı.

Yataktan bir sessizlik geldi ve sonra sesi çok daha uyanık geliyordu. Çok, çok kesin olduğundan bahsetmiyorum bile. "Sevgilim de yok. Sizi temin ederim, Bay Mortimer."

"Sanırım bu pezevenkleri de kapsıyor?"

Kız yataktan fırlayıp bir hışırta ve uzuvlarıyla yataktan fırlamadan önce bile çok ileri gittiğini biliyordu. Karanlıkta kapıya doğru koşan bir gölgeydi ama onu, prensesini, dilenci hizmetçisini yakaladı. Onu belinden kavradı ve sert meşe kapıya doğru itti. Keskin dirseklerle vurdu. Topuklarını ve çıplak ayak parmaklarını sallayarak tekmeledi ve adam darbeleri emerken tek düşünebildiği, kızın kendine zarar vereceğiydi.

O ve bunu hak ettim.

Ama konuşmadı, sadece onunla boğuşurken nefes nefese kaldı, muhteşem tombul göğüsleri göğsüne çarptı, ta ki konuşana kadar.

"Piç," diye tısladı. "Orospu çocuğu, c...c...sik emici göt."

Gülmek istedi ama ağzının içini ısırdı-

Bunu yapmamak için kendini zor tuttu ve onu serbest bıraktı.

"Bana böyle demeye hakkın yok, hem de hiç yok," diye nefes nefese adamın yüzüne baktı, nefesi tatlı ve tahrik ediciydi. "Beni bir dilenci olarak gör, istersen bir aktris ya da dolandırıcı olarak gör, ama ben bir fahişe değilim. Ben Hippolyta Royle'um. İyi bir terbiyeye, ince bir zekâya ve akla sahip saygın bir hanımefendiyim. Küçük aklınız bunu hatırlayamıyor ya da buna inanamıyorsa, en azından benimle bırakın acınası bir kır hanı odasını, aynı havayı paylaştığınız için bile şanslı olduğunuza inanın. Birbirimizi anlıyor muyuz Bay Mortimer?"

Tanrım, onu öpmek istiyordu. O yemyeşil zinober ağzını kapamak ve tüm o kırılmış aksanları, o keskin sesli harfleri içine çekmek ve ona varsayılan ya da varsayılmayan aptal adını unutturmak istiyordu.

Hızlı ve sert bir şekilde boşalmaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar onu becermek istiyordu.

Ama ona söz vermişti.

Ayrıca, şu anda ağzına sokarsa dilini ısırp koparabileceğini düşünüyordu.

Onun yerine yüzüne doğru eğildi ve "Evet" diye fısıldadı.

İsterse bunu bir imtiyaz olarak kabul edebilirdi.

Ama kızın rahatlayacak kadar aptal olmadığını fark etti. Onu kaldırdı ve kadın hemen yeniden çırpınmaya başladı.

"Kes şunu," diye homurdandı.

"Burada uyumayacağım," dedi.

"Aptal olma," diye hırladı. "Senin için güvenli olan tek yer burası." Onu yatağa fırlattı ve tekrar kaçmaya çalıştığında kollarıyla onu sardı. "Yorulдум. Demek istediğini anladım. Eğer ayak parmağını yere koyarsan seni kaldırır ve tekrar yatağa koyarım."

Bir an için tek duyduğu onun hızlı nefes alışlarıydı. Sonra küçük bir sesle, "Pekâlâ," dedi.

Matthew onun teslimiyetinden duyduğu hayal kırıklığını görmezden geldi ve yatağı itti. Yatağın diğer tarafına geçti ve içine girdi.

Kendisine hiç dokunmamasına rağmen onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Yatağın en ucunda sallanıyor olmalıydı. Uzandı, karanlığa baktı ve onun nefes alışını dinledi. O da uyumuyordu.

Bugün saldırıya uğramıştı. Onun kollarında ağlamıştı. Adam onun muhteşem göğüslerini görmüş ve sonra da ona fahişe demişti.

Burada, karanlıkta, bu soğuk küçük han odasında, belki de prenses gibi davranmak istemesinin bir önemi yoktu.

Ama ondan ayrı kalmaya çalıřmaya devam ederse yataktan dŹecekti.

İçini çekti ve uzanıp onun koluna dokundu. "Buraya gel."

"İ..." Onun yutkunduğunu duyabiliyordu. "Hayır. Sen korkunç bir canavarsın."

"Evet, yleyim," dedi nazikçe.

Kadın tereddüt etti.

"Yapmamalıyım."

"Prenses, bu gece burada ne yaptığımızı ikimizden başka kimse bilmeyecek. Orada kalıp donarak yatağın kenarından düşmen ya da buraya gelip gece boyunca ikimizi de sıcak tutman fark etmez. Ayrıca. Uykuya dalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum."

"Ah," diye mırıldandı ve sonra tam onun yanına gelene kadar yaklaşırken yatak titredi. "Pekâlâ."

"İyi geceler," dedi.

Ama onun derin ve düzgün nefes alışını dinledikçe, kendisinin yalancı olduğunu anladı.

Aleti kalçasına doğru sertleşmişti.

Altıncı Bölüm

Akşam yemeğinden sonra kraliyet ailesi ve çeşitli saray mensupları büyük salona geçtiler. Orada kraliçe ve kral çay içerken müzik çaldı ve bazıları dans etti. Kraliçe Şakayık ve John'un zarif bir şekilde daireler çizerek dönmesini izledi ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Ertesi sabah Hippolyta dudaklarındaki bıyıkların gıdıklamasıyla uyandı.

Gözlerini açtı ve Tommy Teapot'un kehribar rengi gözlerinin sadece birkaç santim öteden kendisine baktığını gördü.

"Tommy," diye tersledi Bay Mortimer.

Gömlek kolları ve pantolonuyla masanın yanında duruyordu, saçları ıslaktı ve bir sıra halinde bağlanmıştı. Masanın üzerinde sıcak su dolu bir leğen, yanında da küçük bir ayna duruyordu.

Ona baktı ve başını salladı. "Günaydın. Tommy seni uyandırdığı için üzgünüm."

Gözleri çok yeşil görünüyordu ve kar beyazı gömleğinin içinde omuzları çok genişti. Kendine onun dün gece kendisine çok kötü davrandığını hatırlattı... tabii ondan sonra neredeyse iyi davranmıştı. Kahretsin, ona karşı olan duygularının tüm ipuçlarını çözecek kadar uyanık değildi.

Boğazını temizledi. "Sorun değil."

Tommy yatağın üzerinden sıçradı ve buharlı su dolu leğeni incelemeye gitti.

Bay Mortimer çenesini sabunla ovuyor, köpük oluşturmaya çalışıyordu ama film oldukça ince görünüyordu.

Dün gece bu adamla aynı yatağı paylaşmış, onun sert vücudunun bütün gece rüyalarına dalıp gittiğini hissetmişti. Yine de şimdi onun kendisinden önce uyanmış olduğu, kendisini gafil avlanmış bir halde uyurken gördüğü düşüncesi kendisini... savunmasız hissetmesine neden oldu. Nefes aldı, yorganın üzerinden kalkmak istemedi. Odanın soğuğuyla ve günün tartışmalarıyla yüzleşmek istemiyordu.

Uyanmak için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Adamın eğilmesini, küçük aynada gözlerini kısmasını ve başını eğerek tıraş bıçağını kare şeklindeki çenesinin köşesine dayamasını izledi. Düzgünce yukarı doğru okşadı, çıplak deride bir çizgi bıraktı, sonra tekrar uygulamadan önce bıçağı küçük bir bardak suda duruladı.

Bu erkek ayinini gözlemlemek oldukça rahatlatıcıydı. Bazen seyahat ederken babasını tıraş olurken ya da kendini tıraş ederken izlerdi. O zamanlar usturanın çiziklerinden, başını eğişinden, tıraş olmadan hemen önce üst dudağını aşağıya doğru kıvrışından büyülenirdi. Aynada göz göze geldiklerinde ona göz kırpardı.

Babam onun kayboluşu hakkında ne düşünüyordu? Kaçırıldığına dair bir haber almış mıydı ve kim tarafından kaçırılmıştı? Yoksa onu öylece gitmiş mi buldu? Oh, çok endişelenmiş olmalı! Babam neredeyse iki yaşında ve altmış yaşındaydı ve sağlığı her zaman iyi değildi. Aşırı heyecanlandığında bazen nefes darlığı çekiyordu.

Bir ünlem başını çevirmesine neden oldu.

Bay Mortimer çenesinin yan tarafına bir bez bastırıyordu. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Ayna bu kadar aşağıdayken tıraş olamıyorum."

"Senin için tutmamı ister misin?" diye sordu düşünemedi. Dün gece söylediği korkunç şeylerden sonra neden teklif ettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Adam ona baktı, kaşları sanki o da şaşırmış gibi kalkmıştı. "Evet." Sesi hırçındı. "Lütfen."

"Erm." Aniden kuruyan boğazını temizledi. "Bir dakikalığına arkanı dönebilir misin?"

Durdu, onu izledi, sonra aniden başını salladı ve geniş sırtını ona doğru uzattı.

Nefes aldı ve bir gece önce giydiği şalı bulmak için yorganın içinde çabaladı. Şal ayaklarının dibine dolanmıştı ve onu çıkarıp kendine sıkıca sardıktan sonra sürünerek yatağın kenarına oturdu, çıplak ayakları kenardan sarkıyordu.

Aynayı eline aldı ve dimdik oturdu. "Artık geri dönebilirsin."

Onunla yüzleşmek için döndü ve sonra bir adım daha yaklaştı. Sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözleri koyu yeşil ve fırtınalı bir şekilde ona bakarken dudaklarının aralandığını hissetti. Neredeyse... kızgın görünüyordu ama bu kesinlikle doğru olamazdı. Ona yardım ediyordu.

Birdenbire usturayı tekrar eline aldı ve kadın onun hareketiyle irkildi.

Kaşlarını çattı. "Aynayı biraz daha yukarıda tut. Ve şöyle aç ver..." Adam iri elini kızın parmaklarına doladı ve kız sıcaktan neredeyse gözlerini kapatmak zorunda kalacaktı. Elini bırakmadan önce aynayı istediği gibi yerleştirdi. "İşte oldu."

Bay Mortimer aynaya bakarak ona doğru eğildi ve yüksek elmacık kemiğine bir çizik daha attı.

Hippolyta aynayı çenesinin hemen altına tuttu. Nefesini kontrol etmeye çalışarak yutkundü. Aynayı ve kendi yansımasını inceliyordu, onu değil. Ama vücudu aradaki farkı anlamıyor gibiydi. Sadece yakınlığı, adamın kokusunu ve sandal ağacı kokulu sabununu, bir yandan diğer yana bakarken kaşlarının arasındaki küçük çizgiyi kaydetti.

"Bir noktayı kaçırdın," dedi, sesinin paslı olduğunu fark edince dehşete kapıldı.

Yeni yapraklar gibi yeşil olan bakışları onunkilere kaydı ve kaşları kalktı.

Tekrar boğazını temizledi. "Tam şurası." Adamın sağ kulağına yakın bir yere dokundu, teni sıcak ve yumuşaktı, sonra

aceleyle elini tekrar çekti.

Başını salladı ve bıyıklarının son kısmını da kazıdı. Sonra eğilip yüzüne su sıçrattı ve yüzünü kurulamak için bir bez alıp arkasını döndü. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gecikmiş bir şekilde aynayı indirdi, kendini aptal gibi hissediyordu.

Ama o çoktan giysilerinin geri kalanını tuttuğu sandalyeye doğru yürümeye başlamıştı.

Yeleğini ve ceketini silkti, sonra ceketinin cebinden bir avuç saç tokası çıkardı. "Bunları dün gece hancının kızlarından birinden aldım. Saçın için." Tokaları masanın üzerine koydu. "Yolculuğumuz için bir yemek hazırlanmasını emrettim bile. Giyin ve hemen yola çıkalım." Kaşlarını indirerek ona baktı. "Tommy'yi unutma."

Çantasını omuzladı ve kapıdan çıktı.

Hippolyta sırf yapabildiği için dilini kapalı kapıya doğru uzattı. Kaba, edepsiz adam.

Ama bir an önce yolculuklarına devam etmek istiyordu, bu yüzden giyinmek için çabaladı.

Yirmi dakika sonra, Tommy Teapot'u şalının altına sıkıca sıkıştırmış bir halde hanın avlusuna çıktı.

Bugün güneş yine parlıyordu ve bekleyen arabaya doğru ilerlerken gözlerini biraz kısarak baktı.

Bay Mortimer arabanın yanında iki adamla konuşuyordu, muhtemelen şoförleriydi ama onları ilk kez bu kadar yakından ve gün ışığında görüyordu.

O yaklaşırken üç adam da döndü.

Yaşlı adam ağzındaki kil pipoyu çıkardı. "Size yardımcı olabilir miyiz, hanımefendi?"

Bay Mortimer sinirli bir ses çıkardı. "Josiah, biliyorsun Onunla. İki gündür onunla birlikte seyahat ediyoruz. Bu-"

"Bayan Hippolyta Royle," dedi Hippolyta kararlı bir şekilde. onu Moll Jones ya da daha kötü bir şey olarak tanıtabilir.

Josiah'nın gözleri yuvarlaklaştı ve kırılan kafasından hırpalanmış üç köşeli şapkasını kaptı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum hanımefendi. Hem de gün ışığında."

Arkasındaki Charlie de şapkasını çıkarmış, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

İkisine de gülümsedi. "Korkarım geçen gece arabayı durdurduğunuz için size henüz teşekkür etmedim. İkiniz de beni kurtardınız, biliyorsunuz."

Bay Mortimer homurdandı ama kadın onu duymazdan geldi. Josiah kıpkırmızı oldu.

Charlie utangaç görünüyordu. "Bizim için bir zevkti hanımefendi.

Gerçekten."

Bay Mortimer, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı ve arabanın kapısını ona açtı.

Hippolyta onun kaşlarını çatmasına rağmen başıyla teşekkür etti ve arabaya girip oturdu. Bay Mortimer arabanın kapısını kapattı ama pencere bir aralık açık bırakılmıştı ve Hippolyta dışarıdaki sesleri duyabiliyordu.

"...doğru hanımefendi, öyle," dedi Charlie.

Bay Mortimer'dan oldukça incitici bir alay. "İyi temizlik yapması onun bir hanımefendi olduğu anlamına gelmez."

"Hayır," dedi Josiah kuşkuyla, "ama kendini iyi taşıyor, bir de aksanı var. Tam bir üst tabakadan."

"Aksan taklit edilebilir."

"Oh, tabii, tabii," diye cevap verdi yaşlı adam, sesi neredeyse eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Ama Mattie, senin kendine sormak isteyeceğin şey, neden onun aksanı dışında bir aksan takınmaya zahmet ettiği ve senin neden bu kadar kararlı olduğun."

"Tanrım," diye haykırdı Bay Mortimer. "Hadi gidelim." Adam içeri girip otururken araba sallandı.

Hippolyta ona baktı. "Adamların oldukça sevimli ve çok kibarlar."

Tatlı tatlı gülümsedi.

Araba hareket ederken sadece homurdandı.

Sorun şu ki, yaşlı Josiah haklıydı: Matthew dilenci kızın neden yalan söylediğini anlayamıyordu.

Kadın şalını açıp Tommy'nin kıvrımlardan kurtulmasına izin verirken ona baktı. Bir parmağıyla çenesinin altını kaşıdı ve küçük hayvan gerinerek ona cıvıladı.

Kahrolası apkın.

Dün gece yumuşak göğüslerinin, yumuşak kıının, yumuşak kollarının, bacaklarının ve karnının baskısını hatırladı. Kaskatı kesilmiş bir halde uyuyakalmış, kaskatı kesilmiş bir halde uyanmıştı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Londra'ya varmadan önce onu öldürecekti.

Firavun faresini böyle okşamaya devam ederse, öğle yemeğinden önce onu öldürebilirdi.

"Hindistan'da doğduğunuzu söylemiştiniz," dedi aniden.

Ona baktı, gözleri karanlık ve gizemli havuzlar gibiydi. "Evet."

"Nerede?"

"Madras." Tommy, artık Matthew'un dikkati üzerinde olmadığı için sıkılmış bir halde koltuktan atladı ve vagonda koşuşturmaya başladı. Patilerini Matthew'un yanındaki koltuğa yerleştirdi ve kahvaltılarının bulunduğu sepeti kokladı. "Babam bir taşra papazının oğluydu. Babası onun kiliseye devam etmesini istemiş ama babam servetini kazanmaya kararlıymış. Oxford'a gitmiş ama yemin etmek yerine Doğu Hindistan şirketi'ne katip olarak girmiş ve 1705'te Hindistan'a gitmiş."

Homurdanarak Tommy'nin meraklı burnunu sepetten uzaklaştırdı. Bunlar son derece spesifik tarihler ve detaylardı. Soğuk bir etli börek çıkarıp ona uzatırken kaşlarını çattı. "Peki ya annen?"

"Teşekkür ederim." Kalın hamurdan bir parça kopardı ve kemirdi. "Babam annemle on yıl sonra tanıştı. O zamana kadar Doğu Hindistan şirketi'nde yükselmiş ve çok başarılı olmuş. Anneme ilk görüşte aşık olduğunu söylüyor. Çok iyi hatırlıyorum.

Ellerinin yumuşak olması ve çok lmesi dışında hakkında pek bir şey bilmiyordum. Oh, ve şarkı söylemeyi severdi."

Mathew kendi etli breğinden bir ısırık aldı. Çok az İngiliz kadın Hindistan'a giderdi. "Artık hayatta değil mi?"

Kirpikleri gözlerini saklıyordu. "Ben yedi yaşındayken öldü." Tommy gizlice arabanın onun tarafına geçmişti ve ona turtasından bir parça verdi. "Pek bir şey hatırlamıyorum ama l doğmuş bir bebek olduğunu biliyorum. Bir süre yatalak kaldı ve sonra..." Başını iki yana salladı. "O gitmişti."

Hiçbir şey söylemedi, sadece onu izledi.

Dudakları hüzünle kıvrıldı ve adam onun ne kadar güzel olduğuna bir kez daha vuruldu. Kaşlarının koyu kavisini, yüzünün mükemmel ovalliği, cildinin pürüzsüz zeytini, saçlarının maun rengi dalgası.

"Babam ve ben sekiz yaşındayken Kalküta'ya taşındık." Gözleri kısıktı, kirpikleri yanaklarına koyu gölgeler düşürüyordu. "Orada anadil farklıydı. Anlamıyordum. Babam bir hanımefendi olmayı düzgün bir şekilde ğrenebilmem için bana özel öğretmenler tuttu. Yalnızdım ama babam ve ğretmenlerim vardı ve kafeste güzel tc kuşların olduğu bir avlu vardı. İngiltere - nihayet İngiltere'ye geldiğimizde - çok garip bir yerdi. Çok yeşil, nemli ve soğuktu. İlk geldiğimde ağaçları ya da çiçekleri tanı mıyordum ama şimdi onları anlamaya başladım. Yağmurlu günleri bile seviyorum."

Pencereden dışarı, sonbaharın sonundaki manzaraya baktı. -Karanlık tepeler, gri gökyüzü, ufukta yağmurun yıkaması. Sıcak ve güneşli Hindistan'da geçen bir çocukluktan sonra İngiltere büyük bir şok olacaktı. "Edinburgh'a indiğimizden beri şyorum."

"yle mi?" diye mırıldandı.

Başını salladı, hâlâ acımasız manzaraya bakıyor, sıcak rzgrları, havada pişen yabancı baharatların kokusunu hatırlıyordu. "Soğuk ve ıslak."

"Sence geri dönecek misin? Hindistan'a mı?"

"Hayır." Başını kararlı bir şekilde salladı ve ona baktı. "Burada ilgilenmem gereken çok fazla görev var."

"Ne gibi?" Başını merakla eğmişti, koyu renk gözleri Tommy'ninkiler gibi tetikteydi.

Bu düşünce onu eğlendirdi ama bir firavun faresine benzetilmekten hoşlanacağından şüpheliydi. "Ailem... işlerim karmakarışık. Yakın zamanda kuzenim öldü ve onarmam için bana bıraktı. Ödenmesi gereken borçlar, bakılması gereken akrabalar, danışılması gereken avukatlar var." Londra'da kendisini bekleyenleri düşününce yüzünü buruşturdu.

"Kulağa oldukça... korkunç geliyor." Sempati içinde burnunu kırıştırdı.

Ona baskıcı bir bakış fırlattı. "Teşekkür ederim. Farkındayım."

Sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi dudağını ısırды. "Özür dilerim." Parladı. "Belki de beyefendilerin bayıldığı şu gizemli bilimsel ya da gezici kulüplerden birine katılabilirsiniz."

"Ve sarhoş sarhoş oturup Hindistan'daki seyahatlerimi mi anımsayayım?" Etli böreğini yemeyi bitirdi ve son birkaç kırıntıyı da hevesle peşinden koşan Tommy'ye attı. "Hayır, teşekkür ederim."

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordu usulca.

"Benim görevim," dedi düz bir şekilde ve bu konuşmayı orada bitirmeliydi.

Tabii ki, Prenses'le öyle olmadı.

"Hepsi bu mu?" diye itiraz etti. "Ama bundan daha fazlasına ihtiyacın var. Demek istediğim, seyahat, keşif ve entelektüel araştırma maceralarıyla dolu bir hayattan sonra, sadece oturup görevinden başka bir şey yapmamak, ailenin yaptığı sıkıcı işlerde çalışmak senin için iyi olamaz, değil mi? Kendin için de bir şeyler yapmalısın, değil mi?"

Bu konuda çok tutkulu görünüyordu. Kaşları birbirine yapışmış, küçük elleri yumruk olmuş, güzel göğüsleri inip kalkıyordu. Ve zinober dudakları ayırık ve ıslaktı.

"Senin için ne önemi var?" diye sordu, sesi fazlasıyla hırçındı.

Gözlerini kırptırdı ve vagonun minderlerine yaslandı. "Belki de dün beni kurtardığınız ve Londra'ya sağ salim götüreceğinize söz verdiğiniz için minnettarım. Ya da belki de her Hristiyan'ın yapacağı gibi sadece hemcinslerimin sağlığıyla ilgileniyorumdur."

Buna inanamayarak homurdandı.

"Ya da," diye fısıldadı, "belki de, berbat huyuna, berbat tavırlarına ve şok edici kelime dağarcığına rağmen, ben...umursuyorum

-Sizin hakkınızda çok ama çok az şey biliyorum Bay Mortimer."

Gözleri dipsiz bir havuz gibiydi ve eğer kendini bırakırsa içine düşüp gizemli derinliklerinde boğulabilirdi.

Genel olarak kötü bir ölüm olmazdı.

Tommy bir çığlık atarak kucağına atladı ve onunla göz temasını kesip aşağıya baktı.

Matthew firavun faresine ters ters baktı ama o gizlice gülümseyerek hayvanın çenesinin altını okşadı. "Bana onu nereden aldığını hiç söylemedin. Onu bir yılan oynatıcısından mı satın aldın?"

Homurdandı. "O kadar yavan bir şey değil."

Yukarı baktı, kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bana anlatmalısın."

İçini çekti, kollarını kavuşturdu ve bacaklarını arabaya doğru açtı. "Grubum iç kesimlerde, Himalaya dağlarının yakınındaydı. Geceyi geçirmek için küçük bir yerli köyünde mola vermiş, toprak zemininde uyuma ve karısının yahnisini yeme ayrıcalığı için muhtara ödeme yapmıştık. Tesadüfe bakın ki, bir grup Hollandalı da oradaydı - dağların haritasını çıkaran rakip bir grup bilim adamı. Gece ilerledikçe Hollandalılar zar atmaya başladı ve biz de kumar oynamaya başladık."

"Oh, Bay Mortimer." Prenses başını salladı.

Kızın yaşadığı şok karşısında dudaklarının seğirdiğini hissetti ama yüz ifadesini kontrol altına aldı. "Kendimi savunmam gerekirse, gerçekten yapacak başka bir şey yoktu. Her neyse, saat ilerlemişti, en büyük Hollandalı - seferlerinin lideri - taşıdıkları şaraptan derin derin içiyordu,

ve bana karşı çok kötü kaybetti. Ama -ki bu çok önemli-geceyi kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine elinde kalan ve kaybedecek tek şeyi ortaya koydu."

Gözleri büyüdü ve şimdi elinin etrafında kıvrılmış, memnun bir şekilde uyuklayan firavun faresine baktı. "Tommy'yi mi kastediyorsun?"

"Tommy'yi kastediyorum," diye cevap verdi. "Ertesi sabah Hollandalıların hepsi gitmişti ve ben de zaten iki tane olduğu için hiç ihtiyacım olmayan pirinç bir pusulanın, sonradan macun olduğu ortaya çıkan bir yakutun, kırık bir gümüş saatin ve yatağında haşarat yemekten ve kemiklerini geride bırakmaktan hoşlanan bir firavun faresinin gururlu sahibiydim."

Bir an için ona baktı ve sonra başını geriye atıp kahkahalarla güldü, gırtlaktan gelen ve harika olan bu ses adamın kalbine bir ok gibi saplandı ve adam onu tekrar tekrar güldürmek için ani bir istek duydu.

"Ah, zavallı Bay Mortimer," dedi kontrolü yeniden ele aldığı anda. "Üçkağıtçı bir Hollandalı tarafından bir firavun faresinin sahipliğini kabul etmesi için kandırıldı."

"En parlak anlarımdan biri değildi," diye kabul etti ve bir şişe almak için sepete uzandı.

"Yolda karşılaştığın insanlardan bu kadar şüphelenmene şaşmamalı."

"Mmm."

Tereddüt etti ve sonra utangaç bir şekilde sordu: "Şimdi bana inanıyor musun?"

Şişenin mantarını açarken durakladı. Kız ona bakıyordu, küçük çenesi gururla yukarıya doğru eğilmişti.

Şişenin tıpasını açtı ve bir yandan onu izlerken bir yandan da içti. "Fark eder mi, Prenses?"

Gözlerini kırıştırdı ve sonra aniden gülümsedi, yaramaz ve kaygısızdı ve kalbinde bir şey sıkışmış ve gitmesine izin vermiyor gibiydi. "Belki de değil."

Yedinci Bölüm

"Sanırım John kılık değiştirmiş bir prens," dedi kraliçe ve uyuklamakta olan kral bir sıçrayışla uyandı.

"Ne? Ne?" Kral kaşlarını çatı. "Kesinlikle hayır."

Kraliçe ona o bakışlardan birini attı. "Evet."

Kral, "Nasıl öğreneceğinizi bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Ona öylece soramazsın, prens olsa da olmasa da prens olduğunu söylemek zorunda kalacak."

"Yaban havucu testini unuttunuz," diye yanıtladı kraliçe....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta arabanın sarsıntısıyla uykusundan uyandığında öğleden sonra olmuştu.

Gözlerini şaşkınlıkla açtı ve sıcak bir erkek bedenine yaslandığını fark etti. "Ne-?"

Onu tutan kol kısa bir süre gerildi ve sonra Bay Mortimer derin bir sesle, "Vagonun zeminine yuvarlanmaya hazır görünüyorsun," dedi.

"Ah." Esnedi ve vagonun penceresinden dışarı baktı. Bir şehre geliyor gibiydiler. "Neredeyiz?" "Leeds," dedi. "Sanırım gece için duracağız."

Başını salladı, hareket etmesi gerektiğini bildiği halde hareket etmeye zahmet etmedi. Burada Bay Mortimer'ın kollarında yatıyor olması hiç uygun değildi. Ama onunla aynı odayı paylaşması, aynı yatağı paylaşması, son üç gün içinde yaptığı neredeyse her şeyi yapması da tamamen uygunsuzdu.

Umurunda olmadığını fark etti.

Burada kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Duruşu hakkında endişelenmeye, sözlerini ayırttırmaya gerek yoktu. Kimsenin umurunda değildi.

kim olduğunu ya da nereden geldiğini. Bu harika bir şekilde özgürleştiriciydi.

Ve ayrıca. Bay Mortimer'ın sert ve ateşli vücudunu yanında hissetmek hoşuna gidiyordu. Bu itiraf da tamamen uygunsuzdu. Bunu iki hafta önce yapmış olabilir miydi? Emin değildi. Belki de o zamandan beri olanlar onu derin ve kalıcı bir şekilde değiştirmişti.

Ya da belki de sadece Bay Mortimer'dı.

Bu düşünce rahatsız ediciydi ve Hippolyta, araba durmak üzere yuvarlanırken kendini dik tuttu.

"Burada bekle," dedi ayağa kalkarak. "Yer olup olmadığına bakacağım."

Bay Mortimer arabadan indi ve kapıyı arkasından kapattı.

Hippolyta ellerine baktı. Leeds Londra yolunu neredeyse yarılarmıştı ya da o öyle sanıyordu. Eninde sonunda eve varacaklardı. Peki ya sonra? Belki de onu bir daha hiç görmeyecekti.

Hayır.

Nefes aldı. Hayır. Adam sadece bir haritacı olsa bile, ondan kendisini aramasını isteyecekti. İşte. Babam hayata bir papazın oğlu olarak başlamıştı. O zamandan beri servet edinmiş ve şövalye unvanı almış olabilirdi ama babam mütevazı bir başlangıçtan gelmesini anlayışla karşılardı. Bundan neredeyse emindi.

Arabanın kapısı tekrar açıldı ve Bay Mortimer başını tekrar içeri uzattı. Kravatından bir tutam güneş yanığı saç kaçmıştı ve kadın onu alnından geriye itmek için bir dürtü duydu. "Bir odamız var."

Ellerini sıkıca kavuşturdu ve ona gülümsedi. "Oh, güzel. Tommy'yi bulayım."

Başını iki yana salladı. "Şimdilik onu bırak. Seni içeri alacağım ve sonra onun için geri geleceğim."

Ayağa kalktı ve elini uzattı.

Kaşlarını çattı ve sonra tekrar hanın avlusuna baktı. "Burası bok dolu."

"O zaman beni taşısan iyi olur."

Ona baktı, yüzü bir an için karardı. Ani bir hareketle onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı.

Hippolyta kalbinin yerinden çıktığını hissetti. Adam hana dönerken kollarını onun boynuna doladı ve profilini izledi. Çenesinde kirli sakal başlangıcı vardı. "Bu gece banyo siparişi verecek misin?"

Ona baktı, yeşil gözleri karanlıktı. "Her gece banyo yapar mısınız, Penses?"

"Hayır," diye mırıldandı, adamın çenesinin köşesine yaklaşarak. Dudaklarını oraya koymak istiyordu. "Ama bir tane isteyebilirsin. Ve seni banyonda seyretme şansına sahip olmamın adil olduğunu düşünüyorum."

Kalabalık han avlusunun ortasında durdu ve homurdandı, "Penses, benimle flört mü ediyorsun?"

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, sanki göğsündeki pencereye çarpan bir pervane gibiydi. Eğildi ve ağzını onunkine değdirdi.

Öpücüğün tatlı olması gerekiyordu - dudakların sadece bir dokunuşu. Geçici bir ilk yayılım ateşi. Açıkçası hayatı boyunca pek fazla erkekle öpüşmemişti.

Ama boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve ağzını onunkinin üzerine açtı, başını eğdi, diliyle dudaklarını yokladı... ve onunki açık kaldığında, tüm avantajı kullandı. Savunmasına saldırdı, duvarlarını aştı, erkekler ve tutkuları hakkında bildiğini sandığı her şeyi yerle bir etti.

Kendisi hakkında bildiğini sandığı her şeyi.

Ağız sert ve acımasızdı, dudaklarını, dilini, ruhunu ele geçiriyor gibiydi. Nefes nefese kaldı, daha da yaklaştı, parmakları adamın ensesindeki saçlara dolandı. Adam çok ateşli, çok güçlüydü. Göğüslerini onun göğsüne bastırmak istedi. Onun sıcaklığını, çıplak göğsünü, kalbinin atışını hissetmek istedi.

İnledi, sesi şok edici derecede yüksekti.

"Hippolyta!"

Bağırışla birlikte başı geriye gitti ve bir an için sadece adamın sert ve ateşli yüzü, ona bakarak görüşünü doldurdu.

Sonra Hippolyta etrafına bakındı ve gözleri büyüdü. "Baba?"

Babası onlara doğru yürüyordu, yüzü sağlıksız bir şekilde kızarmıştı. "Kızımı çözün, efendim!"

Hatta Bay Mortimer onu göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bu senin baban mı?"

"Ben... Aman Tanrım, evet." Babasının arkasında Vikont d'Arque'ın uzun boylu, zarif hali ve babasının Hindistan'daki günlerinden beri tanıdığı en eski arkadaşı Bay Richard Hartshorn vardı. Her ikisi de babasının iş ortaklarıydı ama neden burada olmaları gerekiyordu ki...

Hippolyta düşünemiyordu. Zihni bomboştu.

Bahçedeki herkes olay yerine bakmak için dönmüştü.

Lord d'Arque bir elini babamın koluna koydu. "Burada değil, efendim."

"Hippolyta'm onda!" Babam Vikont'la mücadele ediyordu.

"Bu Sör George Royle mu?" diye bir kadın sesi yankılandı.

Hanın kapısında, aralarında Londra'nın en büyük dedikoducusu olarak kabul edilen Bayan Jellett'in de bulunduğu bir grup hanım duruyordu.

Yüce Tanrım. Bu bir çeşit kabus olmalı.

"Ah, bir de Bayan Hippolyta Royle var," diye devam etti Bayan Jellett, sesi çok heyecanlıydı. "Peki onu bu kadar skandal bir şekilde tutan kim? Tanrım, bu yüzü daha önce gördüğüme eminim. Şimdi bir bakayım..."

Ama Lord d'Arque'ın onu engelleme çabalarına rağmen Papa artık onlara ulaşmıştı. Bay Mortimer'dan bir baş daha kısaydı ama hâlâ onu tutan adama hiddetle baktı. "Siz kimsiniz, efendim?"

Hippolyta onun iri ellerini omuzlarında ve poposunda hissetti. "Matthew Mortimer, Paxton Kontu." Baş

dönüp ona baktı, Kont...? ama gururlu bakışları sadece babası içindi. "Müstakbel damadınız, efendim."

"Kızımla seyahat etmeye nasıl karar verdiniz?" Sör George yirmi dakika kadar sonra sordu.

Adamın rengi biraz daha iyiydi ama yine de kaşları çatıktı ve Matthew bu toplantı için ayakta durmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.

O, Sir George, Vikont d'Arque ve Bay Hartshorn handa özel bir odaya geçmişlerdi. Kısa boylu ama kilolu olmasına rağmen fit bir adam olan Sör George odanın ortasında bir sandalyeye oturmuştu. Beyaz bir peruk ve iyi kesimli, kahverengi bir takım elbise giymişti. Sağında oturan Hartshorn, elli altmış yaşlarında bir adamdı ve kırışan saçlarını arkaya doğru taramıştı. İnce bir yüzü ve dar, zeki gözleri vardı. D'Arque diğer iki adamdan daha gençti, yaş olarak Matthew'a çok daha yakındı. Uzun boyuyla bir duvara yaslanmıştı ve başını örten kar beyazı perukla, ağır ağır kapanan gri gözleriyle olan biteni izliyordu. Her iki adam da Sör George'un iş ortağıydı ve muhtemelen bu yüzden Hippolyta'nın avlanmasına yardım ediyorlardı. Vikont'un büyükannesi Leydi Whimple'i neden aramaya getirdiği ise daha az anlaşılırdı. Gerçi Matthew yaşlı leydiyle tanıştıktan sonra -kısa bir süre de olsa- bunun sebebinin d'Arque'in onu durduramaması olduğundan şüphelenmişti. Her halükârda, Leydi Whimple ve Hippolyta hanın başka bir odasındaydı.

Hippolyta'yla henüz özel olarak konuşma fırsatı bulamamıştı. Onu son gördüğünde Hippolyta'nın gözleri kocaman açılmış ve şok olmuştu. Hippolyta'nın yaşadığı şokun bulunma şeklinden mi, kendi unvanından mı, yoksa onunla evlenme niyetini açıklamasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Elbette başka bir yol olmadığını anlamıştı.

Ailesinin adını kurtarmak istiyorsa hayır, çünkü Tanrı aşkına, onun bir soyadı vardı. Başından beri doğruyu söylüyordu ve en başından beri tam olarak söylediği kişiydi. Bu sabah buna inanmaya başlamıştı ama şimdi gerçek daha da güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Kadının daha sonra bu konuda kendisine ne söyleyeceğini düşününce neredeyse irkiliyordu.

Bunun yerine Matthew yüzünü dikkatle boş tuttu ve Sör George'a baktı. "Kızınız gecenin bir yarısı fırtınada arabamı anayolda durdurdu. Takip edildiğini söyledi. Onu arabama aldım ve korudum. Bizi burada bulduğunuzda Londra'ya gidiyorduk."

Hartshorn kaşlarını çattı. "Burada sadece bir oda tuttuğunuzu biliyoruz."

Matthew cevap veremedi Sör George homurdandı. "Zavallı Hippolyta'mı kaçıranın siz olmadığınızı nereden bileceğim, efendim?"

Matthew'un ikinci soru karşısında kaşları havaya kalktı ama önce Hartshorn'a döndü. "Bayan Royle'u güvende tutacağıma yemin ettim. Korumasız bir şekilde tek başına uyumasına izin vermek bunu yapmanın en iyi yolu gibi görünmüyordu." Öfkeli Sör George'a baktı. "Ve eğer ünlü bir varisi kaçırmaya karar vermiş olsaydım, anayolda oyalanmayacak kadar zeki olduğumu düşünmek isterdim. Ayrıca. Gemim Gallant, Edinburgh'a sadece bir hafta önce yanaştı. Londra'ya uçmak ve orada Bayan Royle'u kaçırmak için kanatlarımın olması gerekirdi."

"Demek kızımınla aynı odada yattın," diye homurdandı Sör George, sesi hiç de yatışmışa benzemiyordu.

Matthew yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Evet. Ve şerefim üzerine ona dokunmadım."

"Söylediğin her şeye neden inanayım ki?" Hippolyta'nın babası bağırdı. "Bir kont olduğunu iddia ediyorsun ama takım elbisen eski ve iki itibarsız hizmetçiyle kırık dökük bir araba kullanıyorsun. Bana dokunmadığını söylüyorsun

Ama Leeds'in yarısı yarım saat önce onu bir hanın avlusunda kucakladığınızı gördü. Söyleyin bana, efendim, sizi neden hemen şimdi çağırmayayım!"

"Çünkü onu mahvedersin, seni lanet olası yaşlı aptal," diye hırladı Matthew, içine korku düşmüştü - yaşlı adamın düello tehdidinden değil. Hayır, Hippolyta'nın babasının onu kendisinden alabileceği ihtimalinden korkuyordu.

"O bir mirasçı!" Sör George kükreyerek sandalyesinden öyle hızlı kalktı ki, sandalyesi bir gümbürtüyle devrildi. "Her erkek ona sahip olabilir!"

D'Arque ve Hartshorn'u bu yüzden mi getirmişti? Yaşlı adam kızını onlardan birinin üzerine mi yıkmak istiyordu? Ellerini yumruk yaptı, gerekirse buradan savaşıarak çıkmaya ve Hippolyta'yı da yanında götürmeye hazırdı.

D'Arque boğazını temizleyerek doğruldu. "Bir Mortimer ile aynı okula gittim."

Herkes ona baktı.

Vikont'un ağzının bir köşesi, sanki tüm bu olanlarda eğlenceli bir şey bulmuş gibi kıvrıldı. "Ambrose Mortimer. Ağabeyinden sonra Paxton'ın üçüncü kontuydu. Zavallı adamcağızın sağlığı her zaman kötüydü ve geçen bahar hummaya yenik düştü. Ama Hindistan'da kaşif olan kuzeni Matthew'dan bahsettiğini hatırlıyorum. Sanırım harita yapmayı seviyordu." D'Arque bir kaşını kaldırdı.

Matthew sertçe başını salladı.

"Aynen öyle." Vikont öne doğru yürüdü ve elini uzattı. "Evinize hoş geldiniz lordum."

Matthew elini tutmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Teşekkür ederim."

D'Arque'ın el sıkışması, tembel ses tonunun sanıldığından daha sertti.

Vikont'un gri gözleri eğlenerek kırıştı. İki yaşlı adama döndü. "Şimdi, söylediklerimi dikkate almanız için bir neden yok - sonuçta sadece bir seyirciyim - ama bana öyle geliyor ki bu eşleşme adil ve iyi bir eşleşme. Eski bir aristokrat unvanı -yoksul, kabul edilmiş-

genç kan ve para. Ve görünüşe göre, tutku." D'Arque omuz silkti, ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Bana böyle şeylerin evliliği daha iyi hale getirdiği söylendi." Sör George'a bakarak ayıldı. "Paxton'ın teklifini kabul et, dostum."

Sekizinci Bölüm

Kral aslında yaban havucu testini hatırlamıyordu. Ama cahil görünmekten -özellikle de kraliçenin önünde- hiç hoşlanmadığı için ona sadece bilgece başını sallamakla yetindi. "Ah, yaban havucu testi."

"Oldukça," diye yanıtladı kraliçe. "Yaban havucu testi."

"Bunun nasıl olduğunu bana bir daha hatırlat," dedi

kral. Kraliçe ayağa kalktı. "Beni takip edin."...

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

"Ah, bu bana salata günlerimi hatırlatıyor," dedi Leydi Whimple büyük bir memnuniyetle. O ve Hippolyta küçük bir han odasında oturuyorlardı. Soluk bir kanep, birkaç masa ve bir demlik çay vardı. Leydi Whimple'in elinde bir fincan vardı ama Hippolyta çay alamayacak kadar gergindi. "Kaçırılan bir varis, bir kovalamaca, tutkulu bir kucaklaşma, bir düello olasılığı. Ah, skandal!" Kendisini bu korkunç duruma bir şekilde bilerek soktuğunu düşündüğü Hippolyta'ya doğru eğildi. "Seni tebrik ederim canım. Senin neslinden pek az kişi dedikoduları alevlendirecek cesarete sahip."

"Ee... teşekkür ederim." Hippolyta gergin bir şekilde han odasının kapısına baktı ve sonra nazikçe sordu, "Babam kuzeye gideceğini nereden biliyordu? Yani beni bulacağını?" Montgomery Dükü bir not mu bırakmıştı yoksa...?

"Öyle bir şey yapmadı," diye cevap verdi Leydi Whimple hemen. "Tahmin edebileceğin gibi, seni kayıp bulduğunda ortalık karıştı ama baban akıllı bir adam. Haberi kendisine ve birkaç güvenilir müttefikine ve arkadaşına sakladı. Wakefield Dükü

Lord Griffin Reading ve eşi Leydi Hero batı rotasını izlerken, düşesiyle birlikte güneye gitti."

"Ah." Hippolyta bir an için gözlerini kırptırdı ve böyle dostları olduğu için duygulandığını hissetti. Sonra kaşları birbirine çatıldı. "Ama neden hanımlar da dahil edildi?"

Leydi Whimple kendine bir fincan çay daha doldurdu. "Aslında bunu biz hanımlar yaptık. Eğer seni esir alan kişi seni yatağa atmadan önce seni bulamazsak, o zaman sırtını yaslayabileceğin kadınsı bir omzun olmasının daha iyi olacağı düşünöldü."

Hippolyta ağzını açtı... ve sonra ne diyeceğini bilemedi. Ne korkunç bir düşünce.

Leydi Whimple onun ne düşündüğünü anlamış gibiydi. Onun elini okşadı. "Ama sonuçta bunun için bana ihtiyaç yoktu, değil mi?"

"Hayır. Tanrıya şükür."

"Gerçekten de öyle." Yaşlı kadın sakın bir şekilde çayını yudumladı.

Ama Hippolyta hâlâ dudağını kaşıyarak düşünüyordu. "O halde beni kaçıran kişi geride herhangi bir not bırakmamış mı?"

Leydi Whimple başını salladı.

"Sence babama beni kimin kaçırdığını söylemeli miyim?"

"Hayır, kesinlikle," diye cevap verdi Leydi Whimple. "Babanın ölmesini istemiyorsan olmaz. Onurunun hatırı için adamı çağırmak zorunda kalacak ve sonra..." Kaderci bir şekilde omuz silkti.

Hippolyta ürperdi. Korkunç Montgomery Dükü'nün zavallı babasının meydan okumasını kabul edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Dük, babamın saçının teline bile dokunmadan onu öldürebilirdi.

Hayır, Leydi Whimple haklıydı: Hippolyta'nın onu kimin kaçırdığını asla söylememesi çok daha iyiydi. Elbette babamın şüpheleri olabilirdi -Montgomery Dükü başını belaya sokuyordu- ama babam doğrulamadığı sürece düke karşı bir hamle yapmasına gerek yoktu.

Dışarıda bir yerden aniden bir erkek sesi yükseldi. Ama ses o kadar kısıktı ki Hippolyta bunun babasından mı yoksa Matthew'dan mı geldiğini anlayamadı.

"Bu kadar uzun süren ne olabilir sizce?" diye sordu.

"Oh, beyler." Leydi Whimple küçümseyici bir el salladı. "Bir evlilik sözleşmesi üzerinde anlaşmaya varmaları saatler sürebilir."

Hippolyta'nın bakışları tekrar yaşlı kadının yüzüne kaydı. Leydi Whimple sekizinci on yaşındaydı ve beyaz pirinç pudrası, dudak ve yanaklara sürülen pembe allıkla yumuşatılmış, tatlı, hafifçe kırışmış bir yüzü vardı. Ancak hanımefendinin kendisi ne yumuşak ne de tatlıydı. Gri gözleri en az torunununkiler kadar keskindi.

Genel olarak Hippolyta yaşlı kadından hoşlandığını fark etti; özellikle de kendi itirafına göre onu kurtarmaya geldiğinden beri. "O halde babamın Bay Mortimer'ın teklifini kabul edeceğini düşünüyor musunuz?"

Leydi Whimple homurdandı. "Eğer biraz akli varsa yapacaktır ve baban Hindistan'da servetini sadece şansla kazanmadı, kızım. Hayır, sakinleştğinde bunun mükemmel bir sonuç olduğunu görecektir."

"Ama..." Hippolyta küçük odada volta atıyordu. "Bay Mortimer çok kızacak. Hiçbir erkek zorla evlendirilmekten hoşlanmaz." Duyuruyu kendisi yapmış olsa bile zorlanıyordu. Bir centilmen ve onurlu bir adam olarak, şahitlerin önünde Hippolyta'ya bu kadar ödün verdikten sonra başka seçeneği yoktu.

Leydi Whimple, "Eğer beş parasız biriyle ortaklığa zorlansaydı, belki," diye cevap verdi. "Ama gereksiz bir saflık numarası yapma canım. Bazıları bunu gençlerde çekici bulur ama ben her zaman iğrenç bulmuşumdur. Sen bir mirasçısın. Bir unvanı ve önceki kontlardan kalan borçları var. Yıllarca uğraşmış ve senden daha iyi bir gelin bulamamış olabilir."

Hippolyta yutkundu ve midesinin derinliklerinde bir şeylerin yerleştiğini hissetti. "Kontluğun borcu mu var?" Arabada bahsettiği "aile işi" bu olmalıydı.

"Evet." O keskin gri gözler onu inceledi. "Bilmiyor muydunuz? Sanırım bunu sana açıklamazdı, değil mi? Ama üzülme. Çeyizin Paxton servetini onarmaya yetecektir. Sizi temin ederim ki aristokrat evlilikler çok daha azı üzerine kurulmuştur." Leydi Whimple ikinci bir fincan çay doldurdu. "Şimdi gel ve otur, canım. Yakında evleneceksin ve her şey bitecek."

Ancak Hippolyta itaatkâr bir şekilde otururken içinde bir şeylerin çatırdadığını hissetti. Böyle olmaması gerekiyordu, diye haykırdı küçük bir ses. O ve Matthew böyle bir araya gelmemeliydi.

Keşke bu handa durmak yerine sürmeye devam etselerdi.

Hâlâ o arabanın içinde olsalardı, çukurlu yollardan geçselerdi.

Eğer sadece Bay Mortimer ve Prenses olsalardı.

Ama durmuşlardı. Onlar artık Paxton Kontu ve Bayan Royle'du.

Hippolyta, Leydi Whimple'ın kendisine uzattığı ılık çayı yudumlarırken şunu biliyordu: Artık sadece pejmürde ve isimsiz bir dilenci hizmetçi olma özgürlüğü sona ermişti.

Artık gerçek hayatıyla ve onun gerektirdiği her şeyle yüzleşmek zorundaydı.

İki hafta sonra Matthew'un yeni uşağı Morris, mırıldanarak iyi geceler dileyip başıyla selam vererek kontun yatak odasından çıktı.

Matthew boyun örtüsünü boğazından çekerken sessiz bir rahatlama nefesi aldı. İngiltere'den ayrıldığından beri bir uşağı olmamıştı ve bir kontun diğer tüm gösterişli aksesuarlarıyla birlikte bir uşak edinmek en azından yorucu olmuştu.

Bir eş edinmekten bahsetmeye bile gerek yok - yorucu olduğundan değil.

Matthew, Paxton'ların evindeki odasını Hippolyta'ninkine bağlayan kapının önünde durakladı. Evlenmişlerdi

Sadece o sabah, ama öğleyi biraz geçe düğün kahvaltısı dışında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Ailelerinin de katıldığı resmi yemekte Hippolyta Tommy, Charlie ve Josiah'nın hatırlarını sormuş, Matthew da ona elbisesi için iltifat etmişti. Ondan önce, muhtemelen atlar otlaklarda başıboş dolaştıktan sonra ahır kapılarını kapatmak için saçma bir girişimde bulunan lanet olası babası tarafından kararlılıkla ayrı tutulmuşlardı. Düğün kahvaltısından hemen sonra avukatlar ve iş adamları tarafından yolu kesilmiş, öğleden sonrayı ve akşamı evraklar ve hukuki meselelerle hapsedilerek geçirmişti. Kontluk şok edici bir durumdaydı ama Hippolyta'nın çeyizinin yardımıyla işler yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı.

Yeni geliniyle akşam yemeği bile yiyememişti.

Ama şimdi...

Matthew avucunu eski meşe kapıya dayadı. Diğer tarafta onun kalp atışlarını neredeyse hissedebiliyordu. Onun bu evlilik hakkında ne düşündüğünü, sevinip sevinmediğini, korkup korkmadığını ya da kederlenip kederlenmediğini bilmiyordu. Sadece ne hissettiğini biliyordu.

Coşku.

Ona sahipti, prensesine, küçük dilenci hizmetçisine, Hippolyta Royle'una. İngiltere'nin en zengin varisi olduğu ortaya çıkan ve bir eşte tam olarak neye ve kime ihtiyacı varsa onu bulmuş olan pejmürde kızı.

Ona sahipti ve gitmesine izin vermeyecekti. Matthew kapıyı iterek açtı.

Kontesin yatak odası sadece birkaç mumla aydınlatılmıştı. Hippolyta büyük yatakta oturmuş, dantel süslemeli bir şal giymiş, Tommy ile oynuyordu. Simsiyah bukleleri koyu, parlak bir dalga halinde omuzlarına dökülüyordu.

Onun girişine baktı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Tommy'yi çok özledim."

Ateşin yanındaki sandalyelerden birine doğru yürüdü. "Demek düğün kahvaltımızda bahsetmişsiniz." Yeleğinin düğmelerini açtı.

Küçük memeliyi çenesinin altından kaşdı ve Tommy - ahlaksız - cıvıladı ve sırt üstü döndü, C şeklinde kıvrıldı ve ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi. "Sence beni özlemiş midir?"

"Oh, evet," diye yanıtladı yeleğini silkerken. "Göbeğinin altını öyle herkese göstermez."

"Hmm," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, narin parmaklarını Tommy'nin zarif kürkünde gezdirirken. "O bir savaşçı. Kendini ve kalbini güvende tutması gerekiyor."

"Gerçekten de öyle." Matthew gömleğini başının üzerinden çekip dikkatsizce bir kenara fırlattı. Ayakkabılarını çıkarmak için bir ayağını sandalyeye dayadığında kadının bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Göstermeye çalıştığı kadar sakin değildi. "Ama ona karşı dikkatli olmalısın."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"O bir avcı. Bir avcı gibi düşünüyor." Önce ilk ayakkabısını ve çorabını, sonra da ikincisini çıkardı, sonra doğruldu ve ona baktı. "Seni cezbetmek için kendini savunmasız gösteriyor olabilir."

Adam yüzünü ona dönüp şalvarının düğmelerini açtığı anda kadının iri kahverengi gözleri büyüdü. "Oh, sanmıyorum-"

Tommy aniden onun elinin etrafında sıkıca kıvrıldı ve parmaklarına alaycı bir şekilde saldırdı.

Hippolyta çığlık attı.

Hizmetçiler muhtemelen onun yeni karısının ırzına geçtiğini düşünmüşlerdir.

Matthew, neredeyse acı veren bir ereksiyona yakalanmamış olsaydı gülümseyebilirdi. Dikkatle hem pantolonunu hem de küçük elbisesini çıkardı. Sonra firavun faresini kucağına aldı -hayvanı ve pençelerini sikinden ve taşaklarından uzak tutarak- ve Tommy'nin küçük, kaba gözlerinin içine baktı. "Git ve bu gece uyuyacak başka bir yer bul."

Ona dönmeden önce firavun faresini yavaşça yere fırlattı. "Avını yakalamaya niyetli bir avcıyı asla hafife alma."

Yutkunurken yumuşak boğazı hareket etti. "Peki ya av yakalandığında?"

Dizini yatağın üzerine koydu. "Sonra da ziyafet eker."

Dokuzuncu Bölüm

Kraliçe kralı mutfağa götürdü. Orada aşçıdan büyük beyaz bir yaban havucu aldı. Bunu John'un o gece uyuyacağı odaya götürdü. Köşelerinde çok kalın sütunlar olan devasa yatak dışında basit bir odaydı. Kraliçe diz çöktü ve yaban havucunu yatağın altına yerleştirdi.

Kral onu izledi. "Ee... ne...?"

"G ö r e c e k s i n i z ." Kraliçe eşine rahatsız edici derecede üstün bir gülümseme verdi.

Bunu yapmasından nefret ederdi....

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta, avına yaklaşan bir leopar gibi yatağının kenarında çırılçıplak duran kocası Matthew'a baktı ve ani paniğe karşı koydu. Genç bir kızken düğün gecesini bu şekilde hayal etmemişti. Evliliğini de böyle hayal etmemişti. O zamanlar belli belirsiz, çiçeklerle ve fısıldanan iltifatlarla kur yapılacağını düşünmüştü. Aşık olacağını. Müstakbel kocasının babasının oturma odasında diz çöküp evlenme teklif edeceğini. Büyük bir katedralde, tüm sosyetenin toplandığı görkemli bir törenle evleneceğini.

Modası geçmiş bir kilisede alelacele toplanmış birkaç arkadaş ve aile yerine.

Hayal ettiği şey bu değildi ama elinde kalan buydu. Peki ya adam?

O zamanlar hayal edebileceği bir şey değildi.

Matthew büyüktü.

Geniş omuzlarından kalın kaslı kollarına ve yatağa sıkıca oturmuş kıllı kalçasına kadar.

Ve bariz bir şekilde erkekti.

Hayalindeki nazik talip değil. Rüyalarının tatlı, kızarmış delikanlısı değil.

Göğsü kıllıydı. Koyu renk meme uçlarının arasındaki kıvrımlardan oluşan ters bir üçgen göbeğini işaret ediyordu. Göbeğinden itibaren koyu renk kıllardan oluşan bir çizgi, çoktan ereksiyona geçmiş ve koyu renk kasık kıllarının arasından kaba bir şekilde ona doğru itilmiş olan kırmızı penisine doğru uzanıyordu.

Çok gerçektir, çok çığdı.

Yaltaklanarak uzaklaşmak istedi.

Ve aynı zamanda, dolgun görünmek istiyordu.

Birden çok uzun süre sessiz kaldığını fark etti. Hippolyta gözlerini kırıştırdı. Agresif sözlerine rağmen hâlâ yatağının kenarında durmuş onu bekliyordu... onu mu? Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

O da sadece elini uzattı.

Parmakları titriyordu ama görünüşe göre yapılacak en doğru şey buydu. Adam ona doğru eğildi, sıcak ve bunaltıcı, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı ve elini tuttu.

Elini ağzına götürdü ve parmak uçlarını öptü. "Prenses."

Nefesi ıslak tenine sıcak bir şekilde üfledi ve kadın titredi.

Başını kaldırıp baktı ve yatağa doğru süründü. Kasıtlı. Yavaşça. Bir dizini onun iki yanına koydu, üzerine çömeldi ve eğilip ağzını alırken onun kokusunu, miskini, seksini alabiliyordu. Bu öpücük hanın avlusundakinden farklıydı. O öpücük hızlıydı. Agresifti.

Bu yavaşça oldu. Sanki onu öğrenmek istiyordu. Onu kadın, kendisini de erkek yapanın ne olduğunu keşfetmeye. Yastıklara gömüldü, kalbi hızla atıyordu, adamın sıcaklığını üzerinde hissediyordu, ağzındaki dili kendi diline doğru kayıyordu, kalçalarının baskısını ve sikinin uzunluğunu kalçasında hissediyordu.

O istedi.

Başını eğerek kadının ağzını kendi ağzıyla genişletti. Bir eli boğazından aşağıya, köprücük kemiğine ve şalının korsajına doğru kayd.

Geri çekildi ve yanıyor gibi görünen yeşil gözleriyle ona baktı. "Bırak beni."

Dudaklarını yaladı ve başını salladı.

Aşağı baktı, iri elleri sargıyı kapalı tutan kurdeleleri çözerken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Örtüyü açtı ve arkasına yaslanarak kadının kalkmasına ve giysiyi çıkarmasına yardım etti. Altında, Yorkshire'daki seyahatlerinde giydiklerinden çok daha zarif bir giysi olan kombinezonu vardı. Bu ince dantelli ve işlemeli ketendi. Adam bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu, sadece başının üzerinden çekiyordu. Bir yırtılma sesi duyduğunu sandı ve sonra ince keten kombinezonunu tamamen unuttu.

Çünkü ona bakıyordu.

Ortasının ısındığını hissetti, sanki orada bir ateş tutuşmuştu, sanki sadece onun bakışları bile içinde bir şeyleri yakmıştı. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapatmaya çalıştı, avuçlarını uyluklarının birleştiği yere bastırdı, böylece o kısmını göremeyecekti.

Ama adam onun bileklerini yakaladı. "Yapma."

Nefes nefese kalmıştı, içinde korkuya benzer bir şey yükseliyordu. Ama bu tam olarak korku değildi.

Onu kendine doğru çekip öptü ve kadın göğsünün meme uçlarına değdiğini hissetti. Saçlarının yumuşak göğüslerine değdiğini. Çıplak kolları sırtını çevreliyordu.

Tüm o deri.

Adamın kaslı ve kıllı kalçası kadınıninkinin arasına girdi, sonra kadın tekrar sırt üstü yatağa, yastıkların arasına uzandı ve adam onun üzerindeydi. Adam onun üzerindeydi. Vücudu onunkine sürtünüyordu ve bu oldukça, oldukça hoştu.

Oldukça ezici bir şekilde.

Dudakları boğazından aşağı inip köprücük kemiğini geçerek bir göğsüne ulaştığında kadın ürpererek nefes aldı. Üst yamacı yaladı ve sonra ağzını meme ucunun üzerine açtı. Adam onu emerken, hayatında daha önce hiç deneyimlemediği tatlı, garip bir çekim hissetti. Adam diğer meme ucunu parmaklarken bile onun altında kavis çizdi. Bu kadar keskin, bu kadar derin hissetmesi mi gerekiyordu?

Nasıl

İnsanlar bir gece önce bunu yaptıkları halde bu kadar normal yürüyüp konuşuyor, çay içiyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar mıydı? Adamın bacaklarını ayırmaya zorladığını hissetti ve kalçalarını daha da açtı - ve sonra adam bacaklarının arasına uzanana kadar daha da açtı. kalçalarını onunkilere dayadı.

Adam kendini yukarı kaldırdı ve kadın parmaklarını orada hissedince gözlerini açtı.

Onun yeşil, yeşil gözlerine baktı. "Ne...?"

"Şşşt." Ona dokunuyor, büyük parmaklarıyla kıvrımlarını açıyordu ve ıslak olduğunu hissedebiliyordu.

Dudakları titredi. "Matthew."

Ağız keskin bir şekilde aşağı döndü. "Sus."

Aşağıda başka bir şey hissetti. Daha sıcak. Daha büyük.

Parmakları ayrıldı ve siki ona doğru bastırdı. İçine.

Yanıyor.

Acıyabileceğini biliyordu ama a c ı m a m a s ı n ı umuyordu. Adamın kollarına yapıştı ve ses çıkarmadı.

Ses yok.

O büyüktü. Çok, çok büyüktü.

Adam hiç duraksamadı. Canını yaktığını biliyor olmalıydı, çünkü kadın hareketsiz ve gergindi, ama adam kalın penisiyle durmaksızın içine girmeye devam ediyordu ve kadın bunun işe yarayacağından hiç emin değildi.

Ya da bunu gerçekten bir daha yapmak isteyip istemediğini.

Sonra leğen kemiği onunkiyle buluştu ve gözlerini kapatıp "İsa" diye fısıldadı.

Adamın şakağında boncuk boncuk ter oluşmasını izledi. Adam hareket etmedi.

Bacaklarının birleştiği yer ağrıyordu ve adamın ne zaman bitireceğini merak ediyordu.

Gözlerini açtı, yeşil ve ona odaklanmıştı, eğildi ve onu öptü. Önce alnından.

Sonra da ağzına.

Dudaklarını araladı. Yavaşça. Sabırla. Sanki sarmaş dolaş yatmak yerine bir kanepede birlikte oturuyorlarmış gibi, siki kadının içinde zonkluyordu. Kadının hassas iç kısmını yaladı.

Dudaklarının bir kısmı onu soluk soluğa bıraktı ve sonra içeri itti, dilini kırıp emene kadar kaydırđı ve alay etti.

Elleri şimdi göğüslerinin üzerindeydi ve meme uçlarını usulca okşuyordu.

Huzursuzca hareket etti, adamın ağırlığı, hâlâ onu içine alan siki, dikkatini ve teslimiyetini talep eden ağız tarafından sıkıştırılmıştı. Elleri adamın kollarından çözüldü. Parmaklarını saçlarına geçirdi -onun gür, güzel saçlarına- ve kuyruğundaki bağı çekti. Dalgalar halinde yüzünün etrafına düşüyor, kadın onu, o da kadını öperken yanaklarına sürtünüyordu.

Parmaklarını kızın meme uçlarında birleştirdi ve kız ani zevk-acı karşısında ona doğru eğildi.

Sonra hareket etti, sikini yavaşça geri çekti ve bir an için -üzgün, yalnız bir an- işlerinin bittiğini sandı. Ama sonra hareketi tersine çevirdi ve tekrar içeri soktu.

Ve tekrar.

Ağrı azalıyor, bir sıcaklık ve özlem dalgası altında kayboluyordu. Huzursuz bir arzu yükseliyordu. Bacaklarını büktü, dizlerini yukarı doğru kıvırdı ve gözlerini görebilmek için adamın saçlarını çekti.

Yırtıcı bir hayvanın bakışıyla ona baktı, aç ve bekliyordu, içine girmeye devam ederken, büyük vücudu onunkine tekrar tekrar bastırıyordu. Adam kızın her tarafını sarmış, onu çevrelemiş, kokusu burnuna ve ağızına dolmuştu.

Düşünemiyordu, nefes alamıyordu, kendini bırakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ve üzerine çökene, kendisi ve onun hakkında bildiğini sandığı her şeyi yok edene kadar gittikçe yükselen dalgaya kapılmak.

Nefes nefese kaldı ve adamın altında sarsıldı, adam son bir kez ona çarpıp ölü bir ağırlık gibi üzerine yığılırken zafer çığılığını belli belirsiz duydu.

Tembelce onun kaygan sırtını okşadı ve hayır, bu bir zamanlar evliliğı hayal ettiğı gibi bir şey değildi, diye düşündü.

Ama daha iyi olabilir.

Matthew leylak kokusu ve sabahki ereksiyonuna yaslanmış yumuşak bir kışla uyandı.

Karısının yumuşak kışı.

Bu yeni bir deneyim ve yeni bir düşünceydi. Bu kadın onundu, ona bakacak ve onu koruyacaktı.

Gözlerini açtı ve ona baktı.

Hippolyta maun rengi saç perdesini yüzünün yarısına kadar indirmiş ve avucunu küçük bir kız çocuğu gibi yanağının altına koymuş bir halde uyuyordu. Dudakları ayırıktı ve koyu zinober rengine boyanmıştı. Bir meme ucu yorganın altından masum ve gevşek bir şekilde görünüyordu. Başını onun üzerine eğdi ve o meme ucunu yaladı, dilinin altında sıkılaştığını hissetti.

Başını tekrar kaldırdığında, kadın uykulu gözlerle onu izliyordu.

"Günaydın," dedi yüzündeki saçları tarayarak.

Yanaklarına renk gelmişti ama bu uykudan kaynaklanıyor olabilirdi.

Ya da değil.

"Günaydın," diye cevap verdi, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

Kalçalarını onunkilerden uzaklaştırmamıştı. Aletinin hâlâ yumuşak tenine bastırıldığını hissediyor olmalıydı. Ama dün gece masumdu ve adam onu incitmişti. Bu sabah canı yanacaktı.

Eğildi ve onun dudaklarını öptü. "Hizmetçiye çay ve ekmek getirmesini söyleyeyim mi?"

Gözleri büyüdü. "Burada yemek için mi?"

Yataktan kalktı ve ona bakarak ayağa kalktı. "Evet." "Ama kalkabilirim," dedi kadın ve şimdi emindi. İşte bu kesinlikle bir allık.

Bir kaşını kaldırdı. "Biz yeni evliyiz. Bir sabah boyunca yatabileceğimize inanıyorum, sence de öyle değil mi?"

"Oh, ama..."

Giyinme zahmetine girmeden kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtığında dışarıda bir uşağın beklediğini gördü. Siparişi verdi ve yatağa dönmeden önce ateşi karıştırdı.

Gelini onaylamaz bir ses tonuyla, "Bu çöküşe benziyor," dedi.

Matthew onun yine iç çamaşırını ve şalını giydiğini görünce biraz hayal kırıklığına uğradı.

"Evet, öyle," diye yanıtladı.

Bir trıl sesi duyuldu ve ardından Tommy yatağın kenarından başını uzattı.

Hippolyta küçük hayvana usulca, "Günaydın efendim," diye mırıldandı ve Matthew bir firavun faresini kıskanmadığı için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Neyse ki o anda iki hizmetçi çay ve kahvaltı dolu tepsilerle geldi. Bunları yatağın yanındaki masalara koydular, perdeleri açtılar, başka bir şey olup olmadığını sordular ve olumsuz yanıt alınca gittiler.

Hippolyta çayı doldurdu ve hem çayı hem de kahvaltıyla birlikte gelen posta yığınını uzattı.

Matthew yastıklara yaslandı, çayı yudumlarken mektupları boş boş karıştırdı. Arabada içtikleri birayı tercih ederdi. En azından tepside yumurta ve bir gammon bifteği vardı. Hippolyta bastırılmış bir ünlem çıkardığında mükemmel çöreklerden bir ısırık alıyordu.

Ona baktı.

Kucağındaki açık mektuba bakıyordu ve yüzü bembeyaz olmuştu.

Kaşları birbirine çarptı. "Ne oldu?"

"I..." Kadın ona baktı ve adam kadının yüzündeki yıkımı gördü.

Mektubu ondan aldı ve okudu. Basit ve kabaydı.

Bu bir şantaj mektubuydu. Eğer Hippolyta çeyiz parasının neredeyse tamamını teslim etmezse, mektubu yazan kişi annesinin bir Kızılderili olduğunu tüm dünyaya açıklayacaktı.

Çörek ağzında küle dönüştü.

Onuncu Bölüm

Böylece saraydaki herkes o gece uyumaya gitti.

Ama sabah kahvaltı masasına geldiğinde John'un üzerinde nasıl bir değişiklik olmuştu! Hâlâ gururlu bir duruşu vardı ama asil yüz hatları kırışmıştı ve yakışıklı gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Cesurca gülümsedi ama Prens Peony onu görünce nefesi kesildi. "Sorun nedir?" diye bağırdı.

John onu oyalamaya çalıştıysa da.... sonunda ona şöyle dedi
-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta iki saat sonra, vagonun penceresinden Londra caddesine üzüntüyle bakarken, korkağın tekiydi, diye düşündü. Evlilik yataklarından kaçmış, Matthew ne kadar kükreyip bağırırsa bağırsın şantaj mektubunu onunla tartışmayı reddetmiş, o pes edip evi terk edene kadar soyunma odasında beklemişti. Sonra banyo yapmış, giyinmiş ve kendi kaçışını gerçekleştirmişti.

Kendi kendine bunun bugün randevuları olduğu için olduğunu söylemişti ama biliyordu: kocasının gözlerinin içine bakamıyordu. Matthew'la sahte bahanelerle evlenmişti. En başta bu evliliğe zorlanmıştı ve sonra soyağacının bir İngiliz aristokratının isteyeceği gibi olmadığını öğrenmişti...

Gözyaşlarını geri kırttı. Annesini seviyordu ama çoğu İngiliz'in yerli Hintliler hakkında ne düşündüğünü biliyordu -Onlara taktıkları korkunç isimler. Hintlilerin aslında İngilizler kadar insan olmadığına dair tuhaf inanç. Babam Amma ile evlenmişti ama Hindistan'da İngilizler tarafından metres olarak tutulan Hintli kadınlar -ve daha da kötüsü- vardı.

Matthew Hindistan'a gitmişti. Onu da görmüştü. Onun hakkında ne düşünmeliydi?

Ve sonra... ve sonra evliliklerinin ona tek yararı olan çeyizinin bu şantajla elinden alınması? Bu ikisini nasıl tartabilirdi? Soyunun utancı ile Paxton mülklerini yeniden inşa etmek için ihtiyaç duyduğu paranın kaybı arasında?

Hippolyta başını arabanın minderlerine yasladı ve ürpertici bir nefes aldı. Bu sabah, dün geceki tatlı sevişmeden sonra, aralarında her şeyin yoluna girebileceğini düşünmüştü. Birlikte iyi -çok iyi- idare edebileceklerini düşünmüştü. Hatta belki de aralarında daha derin ve daha nadir bir şeyler bulabileceklerini.

Sonra o lanet mektubu açtı ve her şey paramparça oldu.

Araba sarsılarak durdu.

Başını kaldırdığında güzel bir kasaba evinin önünde olduklarını gördü. Oh. Torunu Vikont'un iki hafta sonra vereceği baloyu konuşmak için Leydi Whimple'ı ziyaret etmesi gerekiyordu. Leydi Whimple torunuyla birlikte yaşıyordu ve Matthew ile Hippolyta onur konuğu olacaklardı; bu da aceleyle yaptıkları evliliğin yarattığı skandalı yumuşatmanın bir yoluydu.

Şantajcı mektupta ödemeyi baloda yapmak istediğini söylemişti.

Artık Leydi Whimple'ı görmenin bir anlamı var mıydı? Ama ne olursa olsun burada olduğu için...

Beş dakika sonra Hippolyta, kızıl ve elma yeşili renklerle dekore edilmiş zarif bir oturma odasına götürüldü.

Leydi Wimple yaldızlı bir kanepede rahatça oturduğu yerden başıyla onu selamladı. "Umarım oturmamın bir sakıncası yoktur, canım. Korkarım yaş rütbeden önce geliyor."

"Elbette hayır hanımefendi," dedi Hippolyta, yaşlı kadının yanına geçip eğilerek yumuşak, buruşuk yanağını öptü.

"İşte hizmetçime hazırlattığım davetliler listesi," dedi Leydi Whimple ve bir kâğıt uzattı. "Gözden geçirin ve eklemek istediğiniz biri varsa bana söyleyin. Ya da çıkarabilirsiniz. İnsanın düşmanlarına, hatta potansiyel düşmanlarına karşı oldukça acımasız olmasından yanayım."

Hippolyta diğer kadının şakaları karşısında yüzüne neşeli bir ifade yerleştirmeye çalıştı ama görünüşe göre başarısız oldu.

Dismally.

Leydi Whimple'in kaşları birbirine çarptı. "Sorun nedir, jel?"

Hippolyta yaşlı kadının yanındaki kanepeye çökerken yüzünün buruştuğunu hissetti. "Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Leydi Whimple bir an ona baktı, sonra dikkatle ayağa kalkıp mermer kaplı yan masaya doğru yürüdü ve bir sürahiden iki bardak koyu kehribar rengi sıvı doldurdu. Geri döndü ve birini Hippolyta'ya uzattı. "Torunumun Fransız konyağı. İç ve bana anlat."

Hippolyta da öyle yaptı.

Hem hikâyeyi hem de ikinci kadeh konyağını bitirdiğinde, Leydi Whimple'in anlatının başlarında ona verdiği ıslak mendili tutuyordu ve ağlamaktan gözleri ağrıyordu ama aslında kendini biraz daha iyi hissediyordu, özellikle de kol ve bacakları konyağın etkisiyle ısınmış ve rahatlamış olduğu için.

Leydi Whimple'in yüzünde ise oldukça endişeli ve düşünceli bir ifade vardı.

"Yapman gereken ilk şey geri dönüp o kocanla konuşmak," dedi yaşlı kadın kararlı bir ifadeyle kanepede onun yanından. Bir şekilde birbirlerine biraz çökmüşlerdi.

"Zorunda mıyım?" Hippolyta boş konyak bardağına hüznle bakarak sordu. Matthew'la tekrar karşılaşma düşüncesi oldukça korkunçtu.

"Evet," dedi Leydi Whimple. "Birçok koca işe yaramaz ya da daha kötüsü düpedüz tehlikelidir. Ama Paxton iyi bir adama benziyor; senin yanında duracak ve sana yardım edecek bir adam."

"Ama benim hakkımda ne düşünüyordur?" Hippolyta, Matthew'un bu sabah tepinirken ve bağıırkenki yüz ifadesini düşünerek somurttu. Son damla konyağı almak için parmağını bardağına daldırdı.

"Kesinlikle bilmiyorum," diye haykırdı Leydi Whimple. "İşte bu yüzden onunla konuşmalısınız. Gördüğüm kadarıyla beyefendiler şaşırtıcı derecede pratik olabiliyor."

Hippolyta başını kaldırıp yaşlı kadına baktı ve onun sert bir şekilde kendisine baktığını gördü.

"Ona git," dedi Leydi Whimple, "ve birlikte ne yapacağınıza karar verin. Ne de olsa evliliğin amacı bu olmalı."

Hippolyta yutkundu. Bugün çok korkak davranmıştı ama belki de artık buna bir son vermesinin zamanı gelmişti. "Haklısın, elbette."

Bardağını dikkatlice yere bıraktı ve önemli bir şeyi hatırlamadan önce ayağa kalkmaya hazırlandı.

Eğildi ve yaşlı kadını yumuşak, pudralı yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Yaşayan bir büyükannem yok ama olsaydı keşke sizin gibi olsaydı."

Leydi Whimple'in buna tek söylediği "Hımm," oldu, ancak yorumdan biraz memnun görünüyordu.

Hippolyta ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. Eve gidip Matthew'la yüzleşmek için sabırsızlanıyordu ama Leydi Whimple haklıydı: Matthew, zorluklar olduğunda kaçmak yerine meseleleri onunla konuşan bir eşi hak ediyordu.

"Sizin kuşağı hiç anlamıyorum," diye mırıldandı Leydi Whimple koltuktan.

Hippolyta döndü. Yaşlı kadın hiddetle kaşlarını çatıyordu. "Neyi anlamıyorsunuz hanımefendi?"

Leydi Whimple elini salladı ve neredeyse konyak bardaklarından birini devirecekti. "Bu büyük sergilerden, gürültülü ve kamuya açık çatışmalardan kaçış."

Hippolyta gözlerini kırıştırdı. "Erm..."

Ancak görünüşe göre Leydi Whimple'in işi bitmemişti. "Benim zamanımda bazen skandalı herkesten önce göstermenin en iyisi olduğunu bilirdik. Onu kabul etmek, kucaklamak ve kendi skandalı haline getirmek. Ancak bu şekilde o sefil dedikoducuların silahlarını ateşlemiş olursun canım. Onlara, korktuğunu ya da utandığını düşündükleri şeylerden zevk aldığını gösterirsin. Ve sonra geri dönmek zorunda kalırlar. Anlıyor musun?"

Hippolyta yaşlı kadına baktı, iddiasında o kadar ısrarcıydı ki. Leydi Whimple'in söylediği her şey, Hippolyta'ya İngiltere'ye geldiğinden beri anlatılanların tam tersiydi. Londra sosyetesine girdiğinden beri.

Ve yine de...

Belki döktüğü gözyaşlarının, iki kadeh konyağın ya da Yorkshire'ın vahşi doğasında bir dilenci gibi giyinerek geçirdiği günlerin sonucuydu ama Hippolyta birden kendini oldukça özgür hissetti.

"Evet," dedi. "Evet, sanırım biliyorum."

O gece yatak odasının kapısı açıldığında Matthew gerildi ama dönmedi. Hippolyta'ya o kanlı notu kimin yazdığını bulmak için bütün gününü Londra'daki bütün tanıdıklarını arayarak geçirmişti. Artık şantajcının kim olduğunu bildiğinden neredeyse emindi ama bu tatmin bile onu şu anda karısından daha fazla memnun etmiyordu.

"Dönmeye karar verdiniz, değil mi Prenses?" Şarap kadehini yuttu ve şöminenin üzerine koydu.

"Evet." Onun kara havasından korkmuş gibi görünmüyordu. Tabii ki korkmadı.

Sonunda döndü.

Hippolyta kapalı kapının hemen içinde duruyordu, üzerinde hâlâ kürklü pelerini vardı, çenesi yukarıya doğru eğikti. "Bence konuşmalıyız."

Bir kaşını kaldırdı ve davet etmek için elini salladı.

Dudaklarını yaladı. Demek öyle. Biraz gergin o zaman.

"Annemden haberin olmadığı için üzgünüm."

Adam homurdandı. "Sana bunu söyleten ne?"

Gözleri irileşti. "Ben... ne?"

"Beni gerçekten bu kadar aptal mı sanıyorsun? Yorkshire'da arabada bana annenin yerli bir Kızılderili olduğunu söyledin."

"I..." Gözlerini kırptırdı, biraz sersemlemiş görünüyordu ve onun şaşkınlığından memnuniyet duymaması gerekiyordu ama berbat bir gün geçirmişti. "Zaten biliyor muydun?"

Adam sabırsızlıkla ona baktı. "Evet."

"Ve... bu senin için önemli değil mi?" Kadın dikkatle ona bakıyordu.

"Hayır."

"Ah." Şaşkınlık içindeymiş gibi kaşlarını çatarak ayak parmaklarına baktı.

Bir süre bekledi ama kadın hâlâ evrenin sırlarını anlatacakmış gibi ayak parmaklarına bakıyordu, o da bir soru sordu. "Şantajcıya ödeme yapmak istiyor musun?"

Bunun üzerine başını kaldırdı. "Bunun senin için önemli olmadığını sanıyordum."

"Benim için değil," dedi sabrını dizginleyerek. "Ama belli ki senin için öyle."

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Eğer şantajcıya ödeme yaparsan, Paxton mülklerini mahvedersin."

"Hayır, borçlanmaya geri dönecekler. Tıpkı bana miras kaldıkları gibi." Omuz silkti. "Ayrıca, bu senin paran."

"Hayır." Başını salladı. "O artık senin."

"Anlambilim." Başını salladı, onu izliyor, ruh halini ve düşüncelerini değerlendiriyordu. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Anneni sır olarak saklamak seni mutlu edecekse, o zaman bunu yaparız."

"Ben..." Titreyerek nefes aldı. "Annemden utanmıyorum."

Bekledi, durdu, kendi kalp atışlarını dinledi. Nefes alışını. "Sen değil misin?"

Onun gözleriyle karşılaştı ve çenesini kaldırdı. "Hayır."

Başını salladı. "O zaman o piç kurusuna ödeme yapmayacağız."

O zaman ona gülümsedi, geniş, hoş bir gülümseme ve işte o zaman kırıldı.

Onları ayıran birkaç metreyi geçti ve yüzünü ellerinin arasına aldı ve fısıldadı, "Bağırsam bile bir daha benden kaçma. Kal ve bağırarak karşılık ver. Anladın mı Prenses?"

Onun gözleriyle karşılaştı ve başını salladı.

Ve bekleyebileceği tek şey de buydu. İnledi ve onun ağzını kendi ağzıyla kapattı, içinde bir şeylerin gevşediğini ve gerildiğini hissetti -sonunda- artık ona geri dönmüştü. Bu kadın şimdi ve sonsuza dek onundu ve onu tüm gelenlere karşı koruyacak ve elinde tutacaktı.

Eğilip onu kaldırdı, göğsüne yasladı ve onunla birlikte yatağa doğru yürüdü. Onu ayağa kaldırdı ve pelerini omuzlarından itti.

Kıpırdamadan durdu ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde onu izledi; adam onun kanlı ve karmaşık kıyafetlerini - çok ama çok fazla kıyafetini- çözüp çıkarıyordu. Onu bağlayan, sıkıştıran ve bağlayan, onu kendisinden ayrı tutan giysiler.

Saçlarını serbest bıraktı ve titreyen parmaklarını kütleye gömdü, yüzüne doğru kaldırdı, leylak kokusunu içine çekti ve kaybolduğunu, şehvetten çok daha tehlikeli bir şeyle çıldırdığını anladı. Onu fethetmişti ve bunu yaptığından haberi bile yoktu.

"Matthew," diye fısıldadı ve ellerinin ensesindeki kordonu çözdüğünü hissetti. Parmakları saçlarının arasından geçiyordu.

Başını kaldırdı ve tekrar ağzını kapattı, ışıktan, sesten ve hislerden mahrum kalmış bir adam gibi onu umutsuzca öptü. Hayatın kendisinden.

Onun kalp atışıydı.

Adam nefes nefese başını kaldırdığında, kadın ona baktı ve bir parmağını yüzüne götürerek "Matthew" diye fısıldadı.

Orada ne gördüğünü bilmiyordu ama artık bunun bir önemi yoktu.

Onun önünde çırılçıplaktı.

Titreyen elleriyle onu kaldırıp yatağın kenarına oturttu ve sonra önünde dizlerinin üzerine çöktü. Onun zayıf protestolarını görmezden gelerek kalçalarını ayırdı ve endişeli

Parmaklarını. Kadının poposu şiltenin en ucuna dayanana ve bacaklarını omuzlarına atana kadar onu öne doğru çekti. Sonra eğilip siyah buklelerini ayırdı ve tatlı kadın etini emdi. Somon kırmızısı ve etli, onun için ağlıyordu. Parmakları saçlarını kavradı, acıyla çekti ve çığlığını duydu.

Hizmetkârlar onun yine kızın ırzına geçtiğini düşüneceklerdi. Belki de haklılar.

Yaladı ve emdi, yumuşak kalçalarının çenesine doğru titrediğini hissetti. Altındaki kadın onun. Onun kadını.

Onun olsun.

Kız titreyip inleyene ve tekrar çığlık atana kadar onu bağrına bastı ve sersemlemiş olduğunu görmek için yüzünü kaldırdı ve eğer sikini onun ıslak amına sokmazsa, tüylü bir delikanlı gibi pantolonunun içine boşalacağını biliyordu.

Ayağa kalktı ve düşmelerini yırtıp bacaklarını kaldırdı ve kendini gömdü.

Tatlı, tatlı sıcaklık.

Sonra ona çok hızlı, çok sert pompalamaya başladı. Canını yakabilirdi ama kız çok sıkı ve ıslaktı ve artık onun olmuştu.

Karısı.

Onun

prensesi.

Onun

Hippolyta'sı.

Homurdanarak kızın içine girerken omurgasının tabanı patlayacak gibi oldu, aklını ve görüşünü kaybedene kadar döküldü, döküldü, döküldü.

Kemiksiz ve bitkin bir halde onun yanına düştüğünde, dudaklarını bir lütuf gibi alnında hissetti.

On Birinci Bölüm

"Gözüme uyku girmedil!" John haykırdı. "Kusura bakmayın, konukseverliğinize böyle yakınlık karşılık vermek istemezdim, ama odamda ne pis bir koku vardı! Odaya adımımı atar atmaz kokusunu aldım. Gecenin yarısını kokunun kaynağını aramakla geçirdim ve sonunda yatağımın altında bir yaban havucu buldum. Onu koridora attım, ama koku hala devam ediyordu ve ben hiç uyumadım."...

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

İki hafta sonra Hippolyta elini Matthew'un avucuna koydu ve dikkatlice arabalarından indi.

"Teşekkür ederim." Kocasına endişeyle gülümsedi ve etraflarındaki hareketliliğe baktı.

Viscount d'Arque'ın büyük balosu sezonun en önemli etkinliklerinden biriydi ve Londra'nın seçkinleri tarafından kaçırılmaması gerekiyordu. Uşaklar ve şoförler yolcularını indirmek için yarışırken arabalar meydanı tika basa doldurmuştu. D'Arque'ın kasaba evi fenerlerle aydınlatılmıştı ve pelerinli hanımefendiler ve beyefendilerden oluşan bir geçit töreni yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıp eve giriyordu.

Charlie ona Tommy'yi uzatırken, "Çok iyi görünüyorsunuz leydim," diye güvence verdi.

Yeni uşağa teşekkür ederek gülümsedi ve firavun faresini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. Josiah şapkasını eğdi ve atların başını çevirmeden önce ona göz kırptı.

Bütün hizmetçiler onun bu gece başarılı olmasını istiyordu.

Hippolyta yutkundu ve omuzlarını dikleştirerek kocasının koluna girdi.

Matthew onun bakışlarını karşıladı, kendi bakışları sabit ve sıcaktı. "Hazır mısın?"

Başını salladı.

"Evet." "O zaman içeri girelim."

Onu merdivenlerden yukarı ve aydınlık eve götürdü. Bir uşak pelerinini çıkarmasına yardım etti. İlk soluklanmayı o zaman duydu. Ancak merdivenlerden yukarı çıkıp balo salonunun girişine gelene kadar sessizlik yayılmaya başladı.

İşte o zaman biraz tökezledi.

Ama Matthew onu öyle bir yakaladı ki, izleyenlerin hiçbiri tereddütünü göremedi. "Başın dik olsun Prenses," diye mırıldandı kulağına.

Yavaşça nefes aldı ve adam ona odaya kadar eşlik ederken gururla çenesini eğdi. Bu gece annesinin topraklarının renklerini ve kumaşlarını giymişti: safran ve zümrüt yeşili, koyu yakut kırmızısı ve safir mavisi, hepsi altın iplik ve işlemelerle işlenmiş hafif, havadar ipekler. Hiçbir İngiliz hanımefendisinin vücudunu örtmeyeceği şekilde örtülmüştü. Saçlarını bağlamamış, parlak bir şekilde taramış ve yarı saydam yakut bir tülle örtmüştü. Gözleri sürmeli, gizemli ve aynaya baktığında hiç de İngiliz olmayan bir ifadeye sahipti. Annesinin altın bilezikleri ve yüzükleri bileklerini ve parmaklarını süslüyor, ellerinin her hareketiyle ona nereden geldiğini hatırlatıyordu. Tommy bile onun kostümünün bir parçasıydı. Yaka olarak altın ve yakuttan bir bilezik takmıştı -ilk denediğinde beğenmemiştii- ve gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu.

Matthew onun yanında sağlam bir varlıktı, iri ve sıcaktı. ve rahatlatıcıydı ama sessizlik yayılıyordu ve herkesin ona baktığını biliyordu. Bu kaçınılmaz olarak yüzünü ısıtıyordu. Bakışlara, birbirine eğilmiş kafalara, fısıldaşmalara kayıtsız kalmak zordu.

Leydi Whimple ve torunu süzülerek yollarına çıktı.

"Leydim." Lord d'Arque elini eğerek uzattı, sesi netti ve taşıyordu. "Ne kadar zarif bir takım giymişsiniz

Bu gece. Ayın geceyi süslediği gibi senin güzelliğinin de bizi süsleyeceğine yemin ederim."

Adam kızın parmak eklemlerini öperken sözlerini ölüm sessizliği karşıladı. Adam doğrulurken balo salonunda mırıltılar yükseldi.

Lord d'Arque'ın gri gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. Sonra gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, bu da ne?" Tommy onun koluna girerek cıvıldadı.

Leydi Whimple küçük hayvana baktı. "Sanırım bu bir firavun faresi."

Vikont kuşkulu gözlerini ona çevirdi. "Peki siz kazları firavun farelerinden ayıran nedir, Grand-mère?"

Onun koluna sertçe vurdu. "Belli ki senden daha fazla." Eğik işaret parmağını uzatıp Tommy'nin çenesinin altını kaşıyarak onu ötmeye teşvik etti. "Ah. Belki de ben de bir firavun faresi edinmeliyim. Oldukça sevecen küçük yaratıklara benziyorlar."

Lord d'Arque telaşlanmış görünüyordu. "Paxton, kontesinizi hemen götürün. Büyükanнем üzerinde kötü bir etkisi olduğu açık."

Yanındaki Matthew kıkırdadı ve eğildi. "Nasıl isterseniz, d'Arque."

Onunla birlikte döndü, uzaklaştı ve başını onunkine doğru eğdi. "Daha iyi misin?"

"Çok," diye fısıldadı.

İnsanlar hâlâ bakıyordu ama Vikont'un gösterişli selamlaması herkese onun -ve büyükannesinin- onayını açıkça ilan etmişti. Ve hem d'Arque hem de büyükannesi sosyetenin aslanlarıydı. Onların onayının bir anlamı vardı.

Korkunç sessizlik bozuldu.

İlk kez balo salonunun kırmızı ve beyaz karanfillerle süslendiğini ve havaya karanfil kokusu yayıldığını fark etti.

Nefes aldı, etrafına bakındı ve birkaç tanıdık yüz gördü. "Beni şu krem elbiseli bayanın kumral saçlı bayanla konuştuğu yere götürür müsün?"

Matthew'un bakışlarını hissetti. "Onları tanıyor musun?"

"Evet."

Sakince yürüdüler ve ancak yaklaştıklarında kadınlardan biri etrafına bakındı. "Hippolyta! Oh, ne kadar güzel görünüyorsun!"

Wakefield Düşesi Artemis Batten'ın ve Leydi Hero Reading'in yanaklarına kondurduğu öpücükleri kabul ettikten sonra kocasını gururla arkadaşlarına tanıttı.

Matthew yayından kalkarken, Hippolyta gülümsediğini ve rahatladığını hissetti.

Sadece birazcık.

Ona başıyla onay verdi.

Artemis ve Hero ile birkaç dakika sohbet etti, kasabadaki dedikodulara kulak kabarttı ve her zaman Matthew'un yanı başındaki rahatlatıcı varlığının farkındaydı.

Kısa bir süre sonra yaklaştı ve "Seni burada bırakabilir miyim?" dedi.

Ona baktı, tüm endişesi geri gelmişti. "Zamanı geldi mi?"

Başını salladı.

Birden onu burada, bu kalabalık balo salonunun ortasında öpebilmeyi diledi. Ona şantajcının kim olduğundan şüphelendiğini söylemeyi kesinlikle reddetmişti ama onun da kendi şüpheleri vardı.

Montgomery.

Bir santim bile güvenmediği kişi.

Matthew'u uyarmaya çalışmış, en azından Josiah ve Charlie'yi toplantıya getirmesini sağlamaya çalışmış ama Matthew inatçı davranmıştı.

Ve artık çok geçti.

Ağzını açtı ve söyleyebileceği tek şeyi söyledi. "Tabii ki."

Adamın dönüp balo salonunun yan tarafına ve küçük bir kapıya doğru ilerleyişini çaresizce izledi.

Sonra Artemis eğilip Tommy'ye mırıldandığında gülümsedi. Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

Ve kocasının tehlikeli bir şantajcıyla buluştuğunu düşünmemeye çalışın.

Şantaj notunda d'Arque'ın kütüphanesi belirtilmişti. Matthew balo salonunun arkasındaki loş koridora girdi. Burası evin özel daireleriydi ve bu gece halka açık olması gerekmiyordu. Şantaj notunu gönderen her kimse, d'Arque'ın şehir evinin planını iyi biliyordu.

Koridorda ilerledi ve sonunda bir kapı açtı.

D'Arque'ın kütüphanesi evin arka tarafı boyunca uzanıyordu, Fransız kapıları olan üç uzun pencere terasa açılıyordu, ancak şu anda perdelenmişlerdi. Odanın bir ucunda kısık bir ateş yanıyordu ve biri oymalı ve cilalı ahşap şöminenin önünde gruplanmış sandalyelerden birinde oturuyordu.

Matthew sinsice adama yaklaştı ve şantaj mektubunu kucağına attı.

Hartshorn sinirli bir şekilde, "Hippolyta'ya gelmesini söyledim," dedi. "Gelmeyecek."

"Para-"

Matthew, "Ben de gelmeyeceğim," dedi.

Hartshorn'un dudağı kıvrıldı. "O zaman tüm Londra senin melez biriyle evlendiğini öğrenecek. Gelecekteki çocuklarınız tamamen İngiliz olmayacak."

"Zaten biliyorlar," dedi Matthew memnuniyetle. "Baloya girişimizi görmemiş olmalısınız. Bu gece annesinin kıyafetleriyle geldi. Şu anda karım Londra'nın sosyetesinin en önde gelenleri tarafından kutlanıyor. Ona şöyle bir baktılar ve egzotik, güzel ve ilginç olduğuna karar verdiler. Gecenin sonunda Londra'daki hanımların çoğunun firavun faresi evcil hayvanları ve Hint ipek perdeleri için yaygara koparacağından hiç şüphem yok. Kaybettin, Hartshorn."

Hartshorn'un gözleri şimdi kocaman açılmış ve parlıyordu. "O kaltak ve onun kaltak annesi! Otuz yıl önce o küçük yerli kız beni reddetti, sanki bacaklarını açamayacak kadar iyiymiş gibi

benim için. Royle'a gitti ve sonra da o sürtükle evlenecek kadar küstahlaştı! Size soruyorum, akli başında hangi İngiliz iğrenç, yıkanmamış bir kadınla evlenir-"

"Ayağa kalk," diye dişlerini sıktı Matthew.

"Siyah derili-"

Matthew diğer adamın ayağa kalkmasını beklemeye zahmet etmedi. Hartshorn'u boyun örtüsünden kavradı, ayağa kaldırdı ve sonra çenesine indirdiği bir darbeye onu tekrar yere serdi. Aslında o darbeden sonra diğer adamı tekrar ayağa kaldırması gerekirdi ama bu noktada iki haftadır bekliyordu ve Hartshorn bu süre içinde Hippolyta'yı birden fazla kez gözyaşlarına boğmuştu.

Ve hiç kimse Matthew'u sabırlı bir adam olmakla suçlamamıştı.

Bu yüzden diz çöktü ve Hartshorn'un yüzüne yumruğunu oldukça katartik bir şekilde defalarca indirmeye başladı, ta ki bağırışların ve omuzlarına konan ellerin onu geri çektiğini fark edene kadar.

Matthew başını kaldırdı ve d'Arque ile Sör George ve Leydi Whimple'ı ve onların arkasında balo salonundan gelen kalabalığı gördü.

Ama daha da önemlisi, Hippolyta ön tarafa doğru ilerliyor ve endişeli görünüyordu.

"Eline ne yaptın?" diye sordu, sesi oldukça skandal gibiydi.

Matthew bu sesi zaten tanıyordu. At arabasıyla eve dönerken karısından azar işitecekti.

Hippolyta kanlı parmak eklemlerini zarif bir dantel mendille sarmaya başladı -oldukça etkisiz bir şekilde- ve başının üzerinden Sör George'a baktı.

Babası yarı baygın Hartshorn'a ters ters bakıyordu. "Bundan sonra seninle hiçbir iş yapmayacağım, Richard. Avukatlarıma sana kredi vermemelerini ve bana olan tüm borç mektuplarını geri çağırımlarını bildirdim bile."

Bunun üzerine Hartshorn'un gözleri panik içinde açıldı. "Bunu yapamazsın, George! Beni iflas ettirirsin. Ülkeyi terk etmek zorunda kalırım."

Sör George kanlar içindeki adama doğru eğildi ve tısladı: "Hippolyta'mı incitmeye çalışırken bunu düşünecektin."

Doğruldu, yeleğini çekiştirdi ve belli ki başka bir şey düşünüp Hartshorn'un kaburgalarına sert bir tekme atmadan önce döndü.

Hartshorn inledi.

Sör George boğazını temizledi. "Geliyor musun, canım?"

"Ah, evet, baba," diye mırıldandı Hippolyta dalgın dalgın. Parmak eklemlerinin üzerine özensiz bir düğüm atmıştı ve çok acıyorlardı ama Matthew bunu ona söylemeyecekti çünkü oldukça mutlu görünüyordu.

Ve bu onu anlaşılmaz bir şekilde mutlu etti.

Leydi Whimple büyük bir nefes verdi. "Pekala! Bütün bunlar çok tatmin edici. Daha büyük bir skandal gördüğümü hatırlamıyorum."

On İkinci Bölüm

Kraliçe ellerini cırttı. "İşte, görüyorsunuz! Kraliyet mensuplarının burunlarının ne kadar hassas olduğu iyi bilinir. Sadece bir prens -gerçek bir prens- yatağının altındaki tek bir yaban havucunun kokusunu alır, üstelik bu koku onu bütün gece uyutmayacak kadar rahatsız eder."

Kral bilgece başını salladı. "Gerçekten de, canım. Bu nedenle John gerçek bir prens olmalı."...

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Hippolyta o gece geç saatlerde tuvalet masasında saçlarını tararken, "Bay Hartshorn'a bu kadar çok vurmak zorunda değildiniz," dedi. Eve dönüş yolunda hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen elinin acıdığını biliyordu.

"Evet, öyle yaptım," diye mırıldandı şimdi onun arkasında gömleğini çıkarırken.

Göz ucuyla baktı, çünkü iki haftadır evli olmalarına rağmen hâlâ onun çıplak göğsüne alışamamıştı. Bunu neredeyse ezici bir şekilde erotik bir görüntü olarak buldu.

"Ama paramızı alamayacaktı. Zaten kaybetmişti," diye karşı çıktı dalgınca, adam düşmelerinin düğmelerini açarken.

"Size zarar vermeye çalıştı Prenses," dedi düz, tavizsiz bir sesle.

Aynadaki yansımasına bakarak gözlerini devirdi. Sözde ayrı yatak odaları olmasına rağmen, soyunmak için onun odasına geliyor ve geceyi de sık sık orada geçiriyordu.

Arkasından pantolonunu indirerek dikkatini dağıttı. "Ayrıca," diye devam etti. "Bazı kötü şeyler söyledi. Bunun peşini bırakamazdım."

"Oh," dedi küçük bir sesle. Nefes aldı. "Bu gece için teşekkür ederim. Yaptığın her şey için."

Yukarı baktı ve aynada onun gözleriyle karşılaştı. Artık çıplaktı ama her zamanki gibi umurunda değil gibiydi. Kaşları birbirine yaklaştı. "Sen benim karımsın. Yaptığım şeyi bunun için yaptım."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, ama..." Beceriksizce bir el salladı. "Bu konuda başka seçeneğiniz olmadığı için üzgünüm."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir nefes verdi. "Leeds'te keşfedilmemiş olsaydık başka biriyle evlenebilirdin." Gülümsemeye çalıştı ama yalpaladı ve öldü. "Daha az... kötü şöhretli ve sorunlu biriyle."

"Hayır." Ona doğru yürüdü, tam arkasında durana kadar aynada ona yaklaştı. Ta ki onu kaldırıp yüzünü kendisine çevirene kadar. "Başka seçeneğim yoktu."

Dudağını ısırdı, gözyaşlarının gözlerini ısırdığını hissetti.

"Biliyorum ki

."

"Hayır, Prenses, yok." Avucunu kızın yanağına dayadı. "Baban bizi Leeds'te görmemiş olsaydı, Londra'ya doğru yola devam edecektik. Bir hafta içinde varmış olurduk. Senin gerçekten bir varis olduğunu öğrenirdim, sen de benim yoksul bir kont olduğumu öğrenirdin. Babandan seni çağırmasını isteyecektim ve bunu onun izni olsun ya da olmasın yapacaktım." Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Leeds'e gittiğimizde başka seçeneğimiz yoktu Prenses. O zamana kadar benim olduğunu biliyordum."

"Senin mi?" diye nefes aldı, umut etmeye cesaret edemiyordu.

"Benim," diye homurdandı, küstahça emin bir şekilde. "Dilenci ya da varis. Prenses ya da fakir. Kim ya da ne olduğun umurumda bile değildi Hippolyta, sadece seni istiyordum."

"O zaman," diye fısıldadı, parmak uçlarında durarak adamın sevgili yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı, "bu senin de benim olduğun anlamına geliyor olmalı."

Dudakları bir korsan sırtışıyla kıvrıldı. "Oh, evet."

Onu kollarının arasına alıp yatağa taşıdı. Döndü ve yatağa uzandı, kız kıkırdarak göğsüne yattı, geceliği keten ve dantelden bir yığın oluşturmıştu.

Kızın kahkahası kesilirken bir kurdeleyi parmakladı. "Çıkar şunu."

Ona doğru oturdu ve kombinezonunun eteğinden tutarak yavaşça başının üzerinden çekti. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu ve ona baktı, adamın bakışları yavaşça vücudunu incelerken nefesi hızlandı.

Tekrar konuştuğunda sesi çakıl derinliklerine inmişti. "En güzel meme uçlarına sahipsin." Göz kapakları yarı inikti, bakışları tam oraya odaklanmıştı ama elleri kadının kalçalarındaydı, parmakları sıkıydı. "Onları o lanet banyoda ilk gördüğümde göğüslerini yalamak istedim. Meme uçlarını tatmak istedim. Onları emmek istedim. Ağzım sulandı. Sana saldırmamak için odadan çıkmak zorunda kaldım."

Nefes nefese kaldı, davet edercesine sırtını kamburlaştırdı ve adamın gözleri onunkilere kaydı.

"Onları bana teklif edin, Prenses."

Göğüslerini avuçlarının arasına aldı ve dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi, adam elleriyle onu desteklerken onun üzerinde durdu.

"Daha aşağı," diye hırladı. "Onları tatmamı iste. Yalvar bana."

Onun sözleri karşısında inledi, bir elini yatağa dayadı ve daha da yaklaştı. Meme ucu adamın dudaklarına değdi ve bu şok karnının titremesine neden oldu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen em beni."

Ağzını açtı ve boştaki elini yastığa sıkıştırıp ona doğru sallanırken onu içine çekti. Bu tek şey -bu küçük şey- nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi?

Ağzını geri çekti. "Diğeri."

İtaatkâr bir şekilde döndü ve ona diğer göğsünü sundu. "Lütfen, lütfen meme ucunun tadına bak."

Dişleri meme ucunu ağzına çekerek kızın areolasının üzerinde gezindi.

Başını geriye atarak amını adamın bacağına sürttü. İslanmıştı, bunu hissedebiliyordu. Adamın kalçası sert, güçlü ve tam kıvamındaydı ama sonra kayarak bacağından uzaklaştırdı ve kadın ağlamak istedi.

Ya da ona vur.

Gözlerini açtı ve ona ters ters baktı.

Ama göğsünün etrafında sırttı ve başparmağını klitorisine yerleştirip bastırdı.

Adam altından kayarak sikini kıvrımlarına yerleştirdiğinde kadın ona karşı direndi.

Adam onun ıslaklığında kayıyordu, gür ve sıcak, çok harikaydı ve kadın ona karşı dalgalanıyordu. Bu şekilde boşalabileceğini biliyordu. Adamın ağzı göğsündeyken ve sertliğine karşı hareket ederken.

Tabii ki daha fazlasını istedi.

Aşağıya baktı ve adamın kaşlarını çatmasına neredeyse gülümseyecekti. Sonra adam kalçalarını eğdi ve kadının içine doğru kaydı.

Oh.

Bu his karşısında inledi. Gerginlik. İstilanın mucizesi. Onun içinde olduğunu bilmek.

Gözlerini tekrar açtığı anda adam onu izliyordu. "Bin bana, Prenses."

Arzu ve umutla titreyerek ayağa kalktı ve kendini onun sikine, etine, inatçılığına bırakarak tekrar yere yığıldı. Umutsuz olduğu zamanlarda onun yanında durmuş, ona inanmıştı. Onu kurtarmış, onunla tartışmış, onunla sevişmiş ve o da...

Onu seviyordu, korsanını, kocasını, Matthew'unu.

Elleri göğsünde, nefes nefese, saçları ağzında, göğüsleri sallanıyor, sevinç bir pınar gibi karnını dolduruyordu.

Gözleri yeşil ve hiddetliydi ve sanki dünyadaki en önemli şey oymuş gibi ona kilitlenmişti. Belki de onun için öyleydi.

Kız yükselip alçalırken başparmağını ona doğru çevirdi ve homurdandı, "Benim için gel, Prenses. Lanet olsun, hemen şimdi benim için gel. Sen çok güzelsin. Benim karımsın. Sevgilimsin. Aşkım."

Ve bağırdı, kısık sesle ve korkusuzca, uzuvlarında kıvılcımlar parıldarken onun üzerinde titriyordu.

Kalçalarını kavradı ve onu döndürdü, yorganın içine fırlattı ve her kası şokla gerilene kadar deli bir adam gibi tekrar tekrar içine soktu.

Gözlerini açtı ve adamın gözlerinin yeşil yarıklara, dudaklarının ise hırıltıya dönüştüğünü gördü.

Yüzünü çerçevelerken elleri titriyordu. "Seni seviyorum."

Sonsöz

"Oh, ama-" John gözlerini kocaman açarak başladı.

Kraliçe yüksek sesle boğazını temizledi. "Elbette sadece gerçek bir prens torunumuz Prenses Şakayık ile evlenebilir."

John'un bakışları güzelce kızaran Peony'ye kaydı. "Evlen..."

"Evlenin," dedi kraliçe kararlı bir şekilde.

"Oh," dedi John ve sonra gözlerinin altındaki halkalara rağmen oldukça parlak bir şekilde gülümsedi. "O halde, korkarım beni buldun."

Prenses Şakayık'ın Prens John'la nişanlandığının duyurulmasını takip eden kutlamalar haftalarca sürdü - gerçekten de çok büyük bir olay olan düğünün kendisine kadar. Beyaz güvercinler, havai fişekler, prenses ve prensin toplamından daha büyük bir pasta ve sabaha kadar dans vardı. Herkes çok iyi vakit geçirdi.

John'un geldiği gece yattığı yatağın içi boş sütunlarını temizlemek için gecenin büyük bir bölümünü harcayan isimsiz hizmetçi hariç herkes. Açıklanamaz bir şekilde, çürümüş mutfak artıklarıyla dolmuşlardı.

Neyse ki hizmetçiye kraliçe tarafından yaptığı iş için çok iyi bir ödeme yapılmıştı. Çünkü kraliçe hem torununu hem de kocasını seviyordu ve her gerçek prensin doğmadığını bilecek kadar akıllıydı.

Bazıları yaban havucu tarafından keşfedilir.

-Prens ve Yaban Havucu'ndan

* * *

Bir yıl sonra...

"Evde olmaz, seni uyuz yaratık!" Hippolyta kocasının bağırışıyla döndü.

Tommy Teapot kapı aralığından içeri süzüldü, odanın diğer tarafına geçti ve bir kitaplığın altına daldı.

Hippolyta kapı aralığına baktı.

Matthew elleri kalçalarında, kaşları çatık bir şekilde orada duruyordu.

Boğazını nazikçe temizledi. "Ağzındaki bir fare miydi?"

"Evet." Kocasını kaşlarını daha sert çattı.

"En azından onları yakalıyor, değil mi?" diye sordu pek umutlu olmadan.

Homurdandı ve odaya girdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çocuk odasını planlıyorum." Kadın ona gülümsedi ve adamın yüzü hemen aydınlandı. Arka bahçeye bakan uzun pencereleri işaret etti. "Sanırım pencerelerde yeni parmaklıklara ihtiyacımız olacak. Bunlar gevşek."

"Hm." Bir tanesini test etti ve kaşlarını çattı. "Evet." Ona baktı. "Zamanımız olacak mı?"

"Elbette," diye nazikçe azarladı. "En azından iki ay daha. Oh!"

Gerildi. "Ne?"

"Sadece bir tekme." Adamın elini tuttu ve karnının üzerinde yuvarlanma hareketini hissedebilmesi için karnının altına yerleştirdi.

Bu fırsattan yararlanarak onun kulağına sokuldu. "Seni seviyorum."

Hippolyta göz ucuyla Tommy'nin kitaplığın altından çıktığını ve minik yüzünü tımar etmeye başladığını gördü.

Kocasının elini tuttu. "Ve seni seviyorum."

Onu odadan -ve içerideki yağmacıyı- çıkardı ve kapıyı arkalarından nazikçe kapattı.

Yazar Hakkında

Elizabeth Hoyt, Maiden Lane serisi de dahil olmak üzere yirmiden fazla büyüleyici tarihi romanın New York Times çoksatan yazarıdır. Publishers Weekly onun yazımını "büyüleyici" olarak nitelendirmiştir. Ayrıca Julia Harper adı altında lezzetli ve eğlenceli çağdaş romanlar da kaleme almaktadır. Elizabeth, Minneapolis, Minnesota'da üç eğitimsiz köpek, sürekli ayıklanması gereken bir bahçe ve uzun süredir acı çeken Bay Hoyt ile birlikte yaşıyor.

Minnesota'da kışların uzun ve soğuk geçtiği bilinmektedir ve Elizabeth okuyucu mektupları almaktan her zaman heyecan duyar. Ona PO Box 19495, Minneapolis, MN 55419 adresinden yazabilir ya da e-posta gönderebilirsiniz: Elizabeth@ElizabethHoyt.com.

Daha fazla bilgi
edinebilirsiniz:
ElizabethHoyt.com
Twitter @elizabethhoyt
Facebook.com/ElizabethHoytBooks

CIZIRTILI MAIDEN LANE SERISI
DEVAM EDİYOR...

ÖNİZLEMESİ İÇİN LÜTFEN BİR SONRAKİ SAYFAYA BAKIN

Zevk Dükü.

Ocak 1742
Londra, İngiltere

Kyle Dükü Hugh Fitzroy, üç iyi nedenden ötürü bu gece ölmek istemiyordu.

Covent Garden yakınlarındaki soğuk ara sokakta, ilerideki gölgelerden sıyrılan kabadayılara baktığında saat gece yarısını geçiyordu. Kaliteli Viyana şarabı şişesini sağ kolundan sol koluna geçirdi ve kılıcını çekti. Daha önce Avusturya büyükelçisiyle yemek yemişti ve şarap bir hediye idi.

Birincisi, Kit, büyük oğlu -ve resmi olarak Staffin Kontu- sadece yedi yaşındaydı. Düklüğü miras almak için çok küçüktü.

Yanında elinde fener olan bir bağlantı çocuğu vardı. Çocuk donmuştu, feneri ara sokakta küçük bir ışık havuzu oluşturunuyordu. Gencin gözleri geniş ve korkmuştu. On beş yaşından fazla olamazdı. Hugh arkalarından baktı. Sokağın girişinde birkaç adam vardı. O ve bağlantı çocuğu kapana kısılmıştı.

İkincisi, küçük oğlu Peter, sadece altı ay önce annesinin ölümünden dolayı hâlâ kâbuslar görüyordu. Babasının bu kadar kısa süre sonra ölmesi çocuğa ne yapabilirdi?

Ayak yastığı olabilirler. Ama pek olası değil. Ayak takımı genellikle daha az sayıda çalışır, bu kadar organize değildir ve ölümün değil paranın peşindedir.

Suikastçılar o zaman.

Ve üçüncüsü, Hugh kısa süre önce Majestelerinin hükümeti tarafından önemli bir göreve atanmıştı: Kaos Lordlarını alaşağı etmek. Genel olarak, Hugh işlerini bitirmeyi severdi. Hiçbir şey olmasa bile günün sonunda güzel bir tamamlanma hissi veriyordu.

Tamam o zaman.

"Yapabiliyorsan kaç," dedi Hugh bağlantı elemanına. "Benim peşimdeler, senin değil."

Döndü ve arkalarındaki adamlara saldırdı. Önlerinde iki, arkalarında da bir adam vardı. İlki bir sopa kaldırdı.

Hugh onu boğazından yaraladı. Biri kıpkırmızı kesilerek yere yığıldı. Ama ikincisi sopasını Hugh'nun sol omzuna kemik kıran bir darbeye indirmeye başlamıştı bile.

Şarap şişesiyle hokkabazlık yaptı ve adamın hayalarına tekme atmadan önce onu tekrar yakaladı. İkinci adam arkasındaki adama doğru tökezledi.

Hugh'nun arkasından koşan ayak sesleri geliyordu. Döndü.

İnen bıçağı bıçağıyla yakaladı ve kılıcını bıçağı tutan elin içine kaydırıldı.

Uğultulu bir çığlık ve bıçak kan sıçramasıyla ıslak buzlu kaldırım taşlarına çarptı.

Bıçaklı adam başını eğdi ve öfkeli bir boğa gibi saldırdı.

Hugh 1.80'lik boyunun tamamını pis sokak duvarına yasladı, ayağını uzattı ve Charging Bull'u zaten uğraştığı üç adamın arasına düşürdü.

Karşı duvarın dibine sinmiş olan linkboy, ayakta kalan üç adamın arasından sıyrılıp kaçma fırsatını yakaladı.

Bu da onları ayın ışığı dışında karanlıkta bıraktı.

Hugh sırttı.

Karanlıkta yurttaşlarına çarpma konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Döndü ve Boğa'dan sonra sıradaki adama saldırdı. Saldırganlar güzel bir ara sokak seçmişlerdi. Çıkış yolu yoktu -sonları hariç- ama Hugh için küçük bir avantajı vardı: Karşısında kaç adam olursa olsun, sadece iki kişi sığabilirdi.

bir seferde sokağa girdiler. Geriye kalanlar ise diğerlerinin arkasına doluşmuş, başparmaklarını oynatıyorlardı.

Hugh adamı kesip omuzlayarak geçti. Zahmetinin karşılığı olarak kafasına bir darbe aldı ve yıldızları gördü. Hugh başını salladı ve bir sonrakinin suratına sert bir dirsek attı, üçüncünün de karnına tekme attı. Birden sokağın sonundaki ışığı görebildi.

Hugh, centilmenlerin asla bir kavgadan kaçmaması gerektiğini düşünen adamlar tanıyordu. Elbette bu adamların çoğu hiç gerçek bir kavgaya karışmamıştı.

Ayrıca, bu üç çok iyi nedeni vardı.

Aslında, şimdi düşününce, dördüncü bir tane daha vardı. Bu gece ölmek istememesinin sebebi.

Hugh sokağın sonuna doğru koştu, kaliteli Viyana şarabı şişesi sol kolunun kıvrımında, kılıcı diğer yumruğundaydı. Kaldırım taşları buz tutmuştu ve öyle bir ivme kazanmıştı ki ışıklı sokağa doğru kaydı.

Solundan yarım düzine adamın daha kendisine doğru geldiğini gördü.

Lanet olsun.

Dört, dokuz aydan uzun bir süredir yatağında bir kadın yoktu ve böyle bir kuraklıkta ölmek kaderin özellikle acımasız bir darbesi gibi görünüyordu, lanet olsun.

Hugh sağa dönmek için çabalarken neredeyse kanlı şarabı düşürüyordu. Londra'nın en kötü bölgesine, St Giles'in yahnilerine doğru hızla ilerlerken bile ara sokakta bıraktığı adamların toplandığını duyabiliyordu. Hemen peşindeydiler, gerçek bir suikastçılar ordusu. Buradaki sokaklar dar, kötü aydınlatılmış ve kötü bir şekilde Arnavut kaldırımını döşenmişti. Buz ya da eksik bir kaldırım taşı yüzünden düşerse, bir daha asla kalkamazdı.

Daha küçük bir sokağa saptı ve hemen ardından başka bir sokağa girdi.

Arkasından bir bağırış duydu. Tanrım, ayrılırlarsa onu yine köşeye sıkıştıracaklardı.

Onun cüssesinde bir adam St Giles gibi bir yerde kolayca saklanabilse bile, elinde yeterince ipucu yoktu. Hugh yukarı baktı.

küçük bir avluya girdi. Tepedeki ay bulutlarla örtülmüştü ve sanki bir çatıdan diğerine atlayan bir çocuk silüet halinde görünüyordu...

Ki bu
çılgıncaydı.

Düşün. St Giles'a girdiği yoldan dönüp geri gelebilirse, ilmkilerinden kurtulabilirdi.

Dar bir geçit.
Başka bir avlu. Ah,
Tanrım.

Zaten buradaydılar ve avlunun diğer iki çıkışını kapatmışlardı.

Hugh döndü, ama az önce kaçtığı geçit daha fazla adamla doluydu, belki de toplamda bir düzine.

Pekala.

Sırtını kendisine kalan tek duvara dayadı ve doğruldu.

Şarabın tadına bakmayı tercih etti. Viyana şarabını çok severdi.

Yırtık pırtık kahverengi bir palto ve kirli kırmızı bir boyunbağı giymiş uzun boylu bir adam öne çıktı. Hugh onun bir tür konuşma yapmasını bekliyordu. Onun yerine bir adamın ön kolu büyüklüğünde bir bıçak çekti, sırttı ve bıçağı yaladı.

Hugh, Knife Licker'ın duruma uygun olduğunu düşündüğü diğer iğrenç ön hazırlıkları beklemedi. Öne çıktı ve çok kaliteli Viyana şarabı şişesini adamın kafasında parçaladı.

Sonra onun peşine düştüler.

Kılıcını savurdu ve ete çarptığında kolundaki sarsıntıyı hissetti. Kılıcını savurdu ve bir başkasının yüzünde gezdirdi.

İki adam tarafından çarpılınca sendeledi. Bir diğeri çenesine sertçe vurdu.

Sonra biri dizlerinin arkasına vurdu.

Buzlu zeminde dizlerinin üzerine çökmüş, kanayan, yemlenmiş bir ayı gibi hırıliyordu.

Kafasını korumak için bir kolunu kaldırdı.

Ve...

Birisi gökyüzünden tam önüne düştü. Saldırganlarla karşı karşıya.

Darting, wheeling, spinning.

Onu çok zarif bir şekilde savunuyor. Bir kılıçla.

Hugh yeniden sendeleyerek doğruldu, gözlerinden akan kanı kırptırdı - ne zaman kesilmişti?

Ve bir çocuk mu gördün? Hayır, yarım maskeli, sarkık şapkalı ve çizmeli, iki kılıçla dövüşen zayıf bir adam. Hugh'un düşünecek zamanı vardı, Deli, adam ona doğru savrulmadan önce.

Hugh adamı yakaladı ve aklına başka bir şey geldi: Memeler mi?

Sonra kadını -erkek kıyafetleri içinde olsa da kesinlikle bir kadındı- ayağa kaldırdı ve sırtını onunkine dayayıp hayatları buna bağlıymış gibi dövüştüler.

Ki öyle yaptılar.

Hâlâ sekiz kadar saldırgan kalmıştı ve eğitimli olmasalar da kararlıydılar. Hugh kesiyor, yumrukluyor ve tekmeliyor, kadınsı kurtarıcısı ise kılıcıyla zarif bir ölüm dansı yapıyordu. Kılıcının kabzasını son adamlardan birinin kafatasına indirdiğinde, kalan ikisi birbirlerine baktı, bir üçüncüyü kaldırdı ve topuklarına vurdu.

Hugh nefes nefese avluya baktı. İnleyen adamlarla doluydu, çoğu hâlâ hayattaydı ama şu anda tehlikeli değillerdi.

Maskeli kadına baktı. Ufacıktı, omzuna ancak ulaşıyordu. Nasıl olmuştu da onu kesin, alçakça bir ölümden kurtarmıştı? Ama kurtarmıştı. Kesinlikle kurtarmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi hırçındı. "I-"

Gümüş gibi bir parıltıyla sırttı ve sol elini adamın ensesine koyup başını yüzüne doğru çekerek onu öptü.

Ölümcül bir kılıç dövüşçüsü olabilirdi ama dudakları yumuşak ve titriyordu. Neredeyse masumdu. İnledi ve daha yakına itti. Dokuz ay.

Ama kadın güldü -doğrudan adamın sikine giden alçak, boğuk bir ses- ve sıçrayarak uzaklaştı. Avluya açılan küçük sokaklardan birinde gözden kayboldu.

Hugh onun ardından bakarken aklına tek bir düşünce geldi: Aziz Giles'in Hayaleti ne zaman kadın olmuştu?

Elizabeth Hoyt yazarının diğerkitapları

Kuzgun Prens
Leopar Prens Yılan
Prens Buz
Prensesi
Baştan Çıkarmanın
Tadına Varmak Bir
Günahkârı Baştan
Çıkarmak Bir
Canavarı
Kandırmak Bir
Şeytanı Arzulamak
Kötü Niyetler Kötü
Zevkler Skandal
Arzular Gölgeleerin
Hırsız Karanlığın
Efendisi Gece
Yarısı Dükü
Sevgili Canavar
Sevgili Düzenbaz En
Tatlı Alçak Günah
Dükü

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Hoş geldiniz](#)
4. [Birinci Bölüm](#)
5. [İkinci Bölüm](#)
6. [Üçüncü Bölüm](#)
7. [Dördüncü Bölüm](#)
8. [Beşinci Bölüm](#)
9. [Altıncı Bölüm](#)
10. [Yedinci Bölüm](#)
11. [Sekizinci Bölüm](#)
12. [Dokuzuncu Bölüm](#)
13. [Onuncu Bölüm](#)
14. [On Birinci Bölüm](#)
15. [On İkinci Bölüm](#)
16. [Sonsöz](#)
17. [Yazar Hakkında](#)
18. [DUKE OF PLEASURE'ün Önizlemesi](#)
19. [Elizabeth Hoyt yazarının diğer kitapları](#)
20. [Telif Hakkı](#)

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2016 yılında Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümü olan Grand Central Publishing tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak 2016 yılında Piatkus tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı

Telif Hakkı © 2016 Nancy M. Finney

Zevk Dükü'nden alıntı © 2016 Nancy M. Finney Yazarın

manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. ISBN 9780349414560

Piatkus

Bir baskı

Little, Brown Kitap Grubu

Carmelite House

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi www.hachette.co.uk

www.piatkus.co.uk

RO\$IANCE OKUMAYI
SEVİYOR MUSUNUZ? i

Asıkus Fall
Entice

Temptation at your fingertips

.4n irreİstihle eBnok-Êrst lint from
İsteğİn öncüleri: kurgu

WW\$V. eğerft !seRÈi **ce.co.uk**

En son neus'u rezerve etmek için,
inbux'unuzla ilgili Şikayetleri inceleyin,
8İgD up to OtlF IT'mance newsletter at
www.piatkusbooks.net/newsletters

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[ZEVK DÜKÜ'nün Önizlemesi Elizabeth](#)

[Hoyt'un diğer kitapları Telif Hakkı](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[ZEVK DÜKÜ'nün Önizlemesi Elizabeth](#)

[Hoyt'un diğer kitapları Telif Hakkı](#)